

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYSAL BEN KİTABININ YAZARINDAN



CAN DOSTUM

WALT MOREY



*Uysal Ben'in yazarından akıllara durgunluk veren
bir yolculuk hikâyesi.*

Kuzey Amerika Kızak Köpeği Yarışı'nın galibi olan kurt köpeği Kavik zengin bir koleksiyoncu tarafından satın alınıp kafese kapatılarak bir eşya gibi sergilenmek üzere güneye gönderilir. Ama bindirildiği uçak şiddetli fırtına yüzünden düşünce Kavik bir anda ıssızlığın ortasında, kafese kapatılmış vaziyette yapayalnız kalır.

Günlerce açlığa, soğuğa ve yırtıcı hayvanlara karşı verdiği mücadeleyi kaybetmek üzereyken Andy adındaki on beş yaşında bir çocuk imdadına yetişir. Andy'nin ilgisi ve sevgisi sayesinde eski gücüne kavuşan Kavik bir gün ayrılmak zorunda kalsalar bile Andy'yi hiç unutmayacak ve ona kavuşmak için dünyanın bir ucundan tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkacaktır.



KDV'den muaftır.

ISBN: 978-605-188-472-1



9 786051 884721



www.beyazbalina.com.tr
www.istanbook.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2019
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2020



CAN DOSTUM

WALT MOREY

Özgün Adı: KAVIK THE WOLF DOG

ISBN: 978-605-188-472-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Walt Morey, 1968

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Penguin Random House LLC'den alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat

Kapak ve sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Umut Matbaacılık

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

CAN DOSTUM

WALT MOREY

Çeviren: Anıl Ceren Altunkanat





*Bu kitap, bir hayvanı sevmenin ne demek
olduğunu bilen, yediden yetmiş yediye
her gence ithaf edilmiştir.*

Walt Morey

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...



1. BÖLÜM

Tekgöz Charlie kıvranan köpek yavrusunu ensesinden tutup kaldırdı ve gözlerini ona dikti. Hoyrat tutuşu hassas tenini acıtınca yavru debelenip inlemeye başladı. Ama adam en ufak bir kaygı belirtisi göstermeden onu incelemeyi sürdürdü. İnlemeler hırıltıya dönüştü. Yavru aniden başını çevirip iğne gibi keskin dişlerini Charlie'nin başparmağına geçirdi.

Tekgöz Charlie yavruyu yere düşürdü. Koca eliyle vurunca yavru acı ve şaşkınlık içinde havlayarak yuvarlandı. Sonra kendini topladı ve öfkeyle hırlayarak saldırıya karşılık vermeye hazırlandı. Bir kez daha yediği darbeye yuvarlanıp inledi. Ayaklandı ve kendini üçüncü kez yerde buldu. Bir kez daha doğruldu, dört ayağının üstünde sendeleyerek savaşa hazırlandı. El kalktı. Yavru durdu. Elin ne yapabileceğini acı bir yoldan öğrenmişti. Gözlerini

havadaki ele dikip karnını çimenlere gömdü. El onu kaldırdı. Hırlamaya ve dişlerini göstermeye devam ediyordu. Ama ısırmaya kalkışmadı.

“Kimin patron olduğunu çabuk öğreniyorsun,” dedi Tekgöz Charlie. “Ama savaşmayı da biliyorsun. Bu hoşuma gitti.”

Charlie hırlayan küçük yumağı sağlam gözüyle inceledi. “Senin içinde bir kurt var,” dedi. “Şeklinden, ayaklarından, kafandan ve gözlerinden belli. İri, güçlü, akıllı ve dayanıklı olacaksın. Ve de acımasız.” Tekgöz Charlie’nin aklına şaşırtıcı bir fikir geldi. O, kızak köpeği yetiştirip satıyordu. Daha önce iki kere, Fairbanks’te düzenlenen Kuzey Amerika Kızak Köpeği Yarışı’nı kazanmaya çalışmıştı. Yarışta elde edeceği bir zafer, köpeklerini şimdiki’nin iki katına satmasını sağlayabilirdi. Ama her seferinde köpeklerin lideri güçten düştüğü için yarışı kaybetmişti. İyi bir sürünün en önemli unsuru iyi bir liderdi ama Charlie’nin hiçbir zaman iyi bir lider köpeği olmamıştı. Şimdi bu yavrunun kocaman, eğitilmiş bir köpek hâline geldiğini ve güçlü, hevesli köpeklerin lideri olduğunu hayal edebiliyordu. O eski arzusu, bir kez daha şansını deneme isteği kabardı.

“Neden olmasın?” dedi kendi kendine. “Çok yaşlanmadan yarışa bir kez daha katılabilirim. Bu köpeğin

büyümesi, eğitilip dayanıklı hâle gelmesi iki yıl sürer. Bu kadar bekleyebilirim. Ama bu Kuzey Amerika yarışındaki son denemem olacak.” Yavru köpeğe dönüp, “Zeki, dayanıklı ve acımasız olacaksın. Bir kurt gibi acımasız değil, kutup porsuğu Kavik gibi acımasız. O tüm kuzeyin en acımasız hayvanıdır. Büyüyüp onun gibi olacaksın. Sonra neler yapabileceğimizi düşünürüz.”

Yavru tüm bu süre boyunca dişlerini göstererek hırladı. İri, sarı gözleri bir an olsun adamın yüzünden ayrılmadı. Sonunda bakışlarını kaçırın adam oldu. Onu aniden yere bıraktı. “Hadi, çabuk büyü,” dedi ve yavru köpeğin uzun çimenlerin arasında debelenerek yürüyüşünü izledi.

Sonraki aylarda Kavik, Tekgöz Charlie’nin tüm tahminlerini haklı çıkardı. Büyüyor, güçleniyor, akıllanıyor. Charlie onun kurt tarafını da ihmal etmiyordu. “Bir lider köpeğin savaşçı olması gerekir,” diyordu sürekli. “Sürüdeki köpekleri hizaya getirmek için hepsini haklamalı.” Kavik’e ne sevgi ne merhamet gösteriyordu. Köpek müşfik, yüreklendirici tek kelime duymamış, bir kez bile nazik bir elin dokunuşunu hissetmemişti. Kavik, Charlie’ye duyduğu öfkenin acısını sürüdeki diğer köpeklerden çıkarıyordu. Tekgöz Charlie’nin istediği de buydu.

Charlie’nin zalimliği kasıtlı bir kötülük değildi. Köpekler emirlerini yerine getirecek makinelerdi, Charlie de on-

ları o zorlu yarış için eğitiyordu. İyi bir eğitimle uzun yıllardır kurduğu hayali gerçekleştirebilirlerdi. Bu yüzden, yanlış bir şey yaptıklarında kamçısını, tekmelerini ya da sopasını esirgemiyordu. Onları her gün ayakta duramaz hâle gelene dek koşturuyor, takatleri kesilene dek kütük ya da buzdan oluşan ağır yükler çekmeye zorluyordu. Onları kaslı, haşin ve acımasız hâle getirdi. Kavik de lideri oldu.

Kavik tüm insanların Tekgöz Charlie gibi olduğunu düşünüyordu. Adam ve köpek arasında bir ateşkes anlaşması vardı. Kavik, Charlie'nin otoritesini kabul ediyor ama adamın sert davranışlarından korkup yıkılmıyordu.

Kavik, olgunluğa eriştiğinde yalnızca küçük bir balık yiyerek tüm gün yol alabiliyordu. Gri-beyaz kürkü, yüzündeki siyah maskesi, güçlü çenesine doğru sivrilen kocaman kafası ve bıçak gibi keskin dişleriyle iri bir kutup kurdunu andırıyordu. Bacakları uzun ve kaslı, ayakları enliydi. Geniş göğsü, ona büyük bir çekme kuvveti ve olağanüstü bir dayanıklılık veren muazzam kaslarla kaplıydı. Aniden saldıracağı bir rakibi tartar gibi koca kafasını eğip kısılmış gözlerle bakıyor, kayarak hızla hareket ediyordu. Charlie'nin gözlerine dosdoğru bakmaktan hiç vazgeçmemişti, bu yavruyken geliştirdiği küçük bir numaraydı.

Charlie işe koşmadığı zamanlarda Kavik'i zincirliyordu. Onu özgür bırakmak belaya davetiye çıkarmak demekti. Kavik özgürce koşarken civardaki köpekler ona meydan okumuş, Kavik amansız bir hızla çoğunu öldürmüştü.

Tekgöz Charlie, son bir galibiyet denemesi için sürüyü Fairbanks'teki Kuzey Amerika Kızak Köpeği Yarışı'na götürdüğünde Kavik'in gelmiş olduğu durum buydu.

**

Fairbanks gerilimli bir heyecanın pençesindeydi. Sürüler şimdiye dek görülmemiş miktardaki para ödülü için yarışmak üzere Kuzey Amerika'nın dört bir yanından gelmişti. Charlie şansın kendisinden ve deneyimsiz sürüsünden yana olmadığını fark etmişti. Bahisler de bunu doğruluyordu. Ama Kavik'in başarabileceğini biliyordu. Her şeyiyle iri, dayanıklı liderine bel bağlamıştı. Ve Kavik onu yarı yolda bırakmadı.

Fairbanks'in ana caddesinde bulunan Hunter Girişimcilik'ten yarışın tam bitişine denk gelecek zamanda çıkan George C. Hunter'ın gördüğü köpek işte buydu. Kazanan sürünün sendeleyerek bitiş çizgisini geçtiğini ve yere yığıldığını gördü, sürücü bitkin bir hâlde kızığın üstüne kapanmıştı. Ardından isterik bir mutluluğa kapılmış kalabalık çılgık çılgıca etraflarını sardı. Fotoğraflar çekili-

yor, kornalar çalınıyordu; insanlar bir yandan haykırıyor bir yandan gülüyordu. Birkaç hoparlör gürültülü kalabalığa yarışın süresini ve kazananın adını duyurdu.

Bu sahne Hunter için yeni değildi. Bunu her yıl görüyordu.

Tam dönüp uzaklaşmak üzereydi ki kalabalık ikiye ayrıldı ve Hunter kazanan sürüyü gördü. Biri dışında bütün köpekler karın üzerine serilmişti. Lider başı yukarıda, kulaqları dikilmiş hâlde ayakta duruyordu; gürültü ve etrafını saran kalabalık hiç umurunda değildi. Bir kralın ağırbaşlılığına, bir şampiyonun duruşuna sahipti. Az önce koşarak katettiği öldürücü mesafeye karşın tetikte ve sahibinin emriyle yeniden ileri atılmaya hazır görünüyordu.

Hunter şaşkın şaşkın, “Vay canına, bu bir kurt,” dedi içinden.

Ama bir kurt, köpek sürüsüne liderlik edemezdi. Bu köpek bir kurdun kaslı bacaklarına ve güçlü bedenine sahipti.

“Bu nasıl bir hayvan!” diye mırıldandı Hunter şaşkın şaşkın. Daha iyi bakabilmek için caddeye indi. İnsanlar perişan hâldeki sürünün geri kalanının üstüne titriyor, köpekleri kızıktan çözüyor, okşuyor ve onları titrek bacaklarının üzerine kaldırmaya çalışıyordu. Ama iri liderin yanına yaklaşan olmamıştı. O küçük bir açıklıkta tek başına duruyordu, hâlâ mesafeli ve sakindi.

Hunter kurda benzeyen köpeğe yaklaşıp kol mesafesinde durdu. Köpek kurtlara özgü bir hareketle başını eğip sarı gözleriyle Hunter'a baktı. Hayvanın bakışı o kadar sabitti ki Hunter köpeğin kendisini ölçüp biçtiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı. Bu his onu rahatsız ettiği için kendi keskin siyah gözleriyle köpeğin bakışlarını yere indirmeye çalıştı. Durumun saçmalığını fark edince aniden dönüp uzaklaştı. Ama giderken o sarı gözleri hâlâ sırtında hissediyordu.

Aklına bir fikir geldi, çok eşelemeden zihninde olgunlaşmasına izin verdi. Olgunlaştığında da hemen harekete geçti. Hızlı adımlarla, kalabalığı izleyen maden müdürünün yanına gitti. "John, kazanan sürünün sahibi kızaktaki adam mıydı?" diye sordu.

"Tekgöz Charlie'yi mi diyorsunuz, Bay Hunter? Evet, o."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Geçici olarak kasabanın bir buçuk kilometre uzağında bir kulübede kalıyor. Mutlaka görürsünüz. Kulübenin etrafında kazıklara bağlı köpekler var."

"Bu civarda yaşamıyor mu?"

"Kotzebue yolunun yukarısından geliyor. Bir-iki güne evine döner herhâlde."

George Hunter başını salladı. Döndü, gözleri yine kurdu andıran köpeği arıyordu. Bir an için onu gördü,

ardından kalabalık önüne hücum etti. Ama köpek her zamanki gibi sakin ve kayıtsız bir şekilde dikiliyordu.

**

Ertesi sabah, George Hunter külüstür bir taksiyle geldiğinde Tekgöz Charlie bahçede köpeklerini kontrol ediyordu. Hunter hiç zaman kaybetmedi.

“Dün yarışı kazandığını gördüm. Güzel gösteriydi,” derken sesi sert ve ciddiye. Diğer köpeklerden biraz uzağa zincirlenmiş, yattığı yerden sarı gözleriyle onu izleyen Kavik’i işaret etti. “Onu istiyorum.”

“Ona bakmak mı istiyorsunuz? İşte, orada.”

“Onu satın almak istiyorum.”

“Satın almak mı? O köpeği mi?” Charlie’nin sağlam gözü irileşti.

“Evet.”

“Bir sürüye sponsor olmak mı istiyorsunuz, Bay Hunter?”

Hunter başını salladı. “Hiç ilgilenmiyorum, aptalca bir spor. Onu evime göndereceğim.”

Tekgöz Charlie bu şaşırtıcı bilgiyi sindirirken çenesini ovuşturdu. “Kavik’i satmayı hiç düşünmemiştim,” dedi nihayet. “O benim lider köpeğim.”

“Şimdi düşünmeye başla.”

George C. Hunter'a bir köpek satma düşüncesi Charlie'yi son derece hoşnut etti. Bu onun için neredeyse yarışı kazanmak kadar gurur verici bir başarı olacaktı. Ama Hunter'ın ününü biliyordu, gözünü dört açmalıydı. O ufak tefek, şık görünümün altında bir çetin ceviz yatıyordu. Charlie o kara gözlerin, o kibar sesin nasıl da buza dönüştüğünü duymuştu. Katıksız pratik zekâsı, inatçılığı ve açıkgozlülüğü sayesinde, Hunter kuzeyin en zengin adamlarından biri olmuştu. Madencilik, balıkçılık ve kerestecilikten elde ettiği kazancın haddi hesabı yoktu. Eğer Hunter'a istemediği bir köpeği satarsa Charlie'nin başı beladan kurtulmazdı. "Kavik evcil köpek değil, Bay Hunter."

"Orası belli. Hangi ırktan?"

"Yarı malamut yarı kurt."

"Yarı kurt ha?" diyen Hunter hoşnut görünüyordu. "Tamamen kurt gibi görünüyor."

"Atalarından biri iri bir kutup kurdu, ona çekmiş. Gözleri kurt gözü. Kurnazlığını da gücünü de ondan almış. Tabii acımasızlığını da."

Hunter söylenenleri duymuyormuş gibi köpeğe bakmayı sürdürdü. "Ona ne diyorsun?"

"Kavik," dedi Charlie. "Eskimo dilinde kutup porsuğu anlamına geliyor."

“Bir köpek için tuhaf bir ad.”

“Ona uygun,” dedi Charlie. “Onu evcilleştirmeye hiç uğraşmadım. Hatta istediğim sürü lideri hâline gelmesi için sert davranmış da olabilirim. Dün de bunun karşılığını aldım, gördünüz. Size başka bir köpek satsam Bay Hunter? Çok iyi köpeklerim var.”

“Bir insan onu idare edebilir mi? Ben onu idare edebilir miyim?”

“Tabii. Bunu için eğitildi. Ama dediğim gibi, Kavik aile köpeği değil. Hayatı boyunca bir kere bile evin içine girmedi, kimse onu baş tacı etmedi. O bir kızak köpeği lideri, o kadar. Bakın, burada başka bir köpeğim var...”

“Ben bu köpeği istiyorum.”

Tekgöz Charlie hızlıca düşünmeye koyuldu. Hunter neden Kavik’i istiyordu? Sonra anladı. Hunter tüm kuzeyde ilginç ne varsa toplayıp evine yollardı. Hayvanı gösteriş yapmak için istiyordu. Kavik yarı kurttu, vahşi bir soydan geliyordu. Kavik’in istenmeyen özellikleri Hunter’ın onu isteme nedeniydi. Belli ki adam kararlıydı. Şimdi geriye kalan tek şey olabildiğince açıkgozlü davranıp pazarlığa oturmaktı.

Hunter sert bir sesle, “Sana beş yüz veririm,” dedi.

Charlie kafasını salladı. “İlk batındaki yavruları bile bundan çok eder.”

“Yedi yüz elli. Bir köpek için çok iyi fiyat.”

“Bu köpek için az. Daha dün yarışmayı kazandı. Maine’den Meksika’ya bütün yarış kulüpleri bir hafta içinde Kavik’in adını duyacak.”

“O zaman sen bir fiyat söyle.”

Tekgöz Charlie lafı dolandırdı. “Dediğim gibi, onu satmayı planlamamıştım. Şimdi yeni bir lider köpek eğitmem gerekecek. Bu da zaman alır. Her köpek de Kavik gibi iri, güçlü bir lider olamaz. İşin aslı onun gibisini bir daha bulur muyum, bilmem. Yavrularını da satamayacağım...”

“Bunları boş ver şimdi,” dedi Hunter sabırsızlıkla. “Fiyatını söyle.”

“Bakın ne diyeceğim, Bay Hunter. İki bini verin, köpeği alın.”

“Bu çok fazla.”

“Kavik de bir köpekten çok daha fazlası. Kurt gibi gözüken, yarı kurt istiyorsunuz,” dedi Charlie kurnazca. “Onun gibisini zor bulursunuz, belki hiç bulamazsınız. İki bin, Bay Hunter.”

George Hunter kaşlarını çatı. Tartışmak için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi. “Tamam. Alıyorum.”

“Köpeği ne zaman götürmek istersiniz?”

“Pilot Sırtık Johnson, onu bu öğlen alacak. Uçakla Bakırkent'teki konserve fabrikama götürecektir. Oradaki teknelerimden biriyle de onu Seattle'a getirecekler.”

“Öğlene kalmasanız iyi olur,” dedi Charlie, kurşuni göğü işaret ederek. “Fırtına geliyor.”

“Johnson'ın haberi var. Meteoroloji istasyonu ona söyledi. Ama uçağını bu sabah havalandırıyor. Onun sorunu.”

“Onu koymak için sağlam bir kutuya ihtiyacınız olacaktır. Bu dişlerle ahşap kafesi çiğneyip paramparça edebilir. Eder de. Şimdiye dek hiç kafese kapatılmadı.”

“Demir bir kafes var. Johnson bir yıl önce, hayvanat bahçesine genç bir kutup ayısı naklederken yaptırmıştı. İşimizi görür.”

“Bu sabah buraya gelmeden önce her şeyi düşünüp taşınmışsınız,” dedi Tekgöz Charlie. Sesinde suçlayan bir ton vardı.

“Ben her şeyi önceden düşünüp taşınırım,” diye karşılık verdi Hunter.

İşte, böylesi bir rastlantı sonucu Kavik'in yaşamı tamamen değişti.

2. BÖLÜM

Kavik kafesin ne olduğunu anlamamıştı. Tekgöz Charlie onu tuhaf görünümlü şeye götürmüş, kapıyı açmış, ite kaka içeri sokmuş ve kapıyı asma kilitle kapatmıştı. Kavik şimdi küçücük alanda öfkeyle hırlayarak dönüyordu. Kocaman dişlerini parmaklıklara geçirdi, demiri ısırıp sarstı. İşe yaramıyordu. Basbayağı hapsedilmişti. Nihayet yattı ve gözlerini Tekgöz Charlie'ye ve genç, sarışın pilot, Sırıttık Johnson'a dikti.

“Çok akıllı,” dedi Johnson. “O kutup ayısı tüm yol boyu kafesle boğuşmuştu. Bu arkadaşın parmaklıkları ısırarak parçalayamayacağını anlaması uzun sürmedi. Neyse ki ahşap değil. Bu şeyin uçakta serbest olması başıma iş açardı. Sen bunun köpek olduğundan emin misin?”

“Tabii. Serbest kalmadığı sürece bir şey yapmaz.”

“Herhâlde. Ama o sarı gözlerle sürekli bana bakmasından hoşlanmadım. Parmaklıkları sarsmasından da.”

Charlie kafasını salladı. “Şu malamut-kurt kırmasından korkuyorsun da bu küçük kutuyla fırtınanın içine dalmaktan korkmuyorsun. Aklın varsa fırtına dinince yola koyulursun.”

Sırıttık Johnson güldü. “Senin sorunun Charlie, hâlâ bir köpek sürüsüyle yolculuk etmen. Bense üç saat sonra Bakırkent’te öğle yemeğimi yiyeceğim! Haydi, şu ateş parçasını uçağa yükleyelim.”

İçinde hırlayan köpeğin olduğu metal kafesi taşıyıp uçağın arkasına yerleştirmek için dört adam gerekti.

Kavik karanlık kafesin içinde yere çöktü, sarı gözleri yanan mumlar gibi parlıyordu. Çevresindeki bu alışılmadık şeyler onu endişelendiriyor, huzursuz ediyordu. Motorun kükreyişini duydu, kafesin altından uçak canlıymış gibi bir titreşim yükseliyordu. Uçağın hareket etmeye başlayıp hız kazandığını hissetti. Motorun kükreyişi gittikçe arttı ve başka bir şey duyulmaz oldu. Kavik tereddütle ayağa kalkıp usulca inledi. Parmaklıkları tırmaladı ve bir kez daha dişlerini demirlere geçirdi. Daracık hücresinin içinde birkaç kez döndü. En sonunda yatıp iri kafasını pençelerinin üstüne koydu. Kaderine boyun eğdi.

Kükreme devam ediyor, motorun gürültüsüne rüzgârın ağaç tepelerindeki uğultusunu andıran telaşlı bir ses eşlik ediyordu. Yattığı karanlık bölme ona güven vermiyordu. Ha bire sarsılıp savrulduğu için ayakta duramıyordu. Bu

alışılmadık ses ve hisler cesaretini tüketirken kafesin zeminine çöktü. Daha önce hiç karanlık bir kafese kapatılmamıştı. Hareket etme, kendini savunma ya da kaçma şansı yoktu. Kendini çaresiz, kapana kısılmış hissediyordu. Üzerine hiç tanımadığı o korku hissi çökünce inlemeye başladı.

Zamanla uçağın savruluşları daha keskin, daha şiddetli bir hâl aldı. Buna midesini bulandıran bir düşme hissi de eklenmişti. Uçağın hareketleri bir an için yatıştır gibi oluyor, sonra olanca şiddetiyle yeniden başlıyordu.

Kavik çok şiddetli bir sarsıntının ardından sendeleyerek doğruldu ve ayakta durmaya çalıştı. Çılgınca bir korkuyla demir parmaklıklara pençesini geçirdi. Zorlanan ağzından kan süzülene kadar parmaklıkları dişledi.

Bir dizi kulak tırmalayan öksürüğün ardından motorun kükreyişi aniden kesildi. Uçağın iki yanından rüzgârın çığlıkları duyuluyordu. O rahatsız edici düşme hissi yeniden başlamıştı. Motor bir an için sarsılarak canlandı, uçağın düşüşü sona erdi. Ama sonra motor tekrar durdu. Uçak döne döne düşmeye başladı.

Kavik ani bir çarpışmayla parmaklıklara savruldu. Çarpışmayı, kulakları sağır eden bir patlama ve kör edici bir ışık izledi. Kafes yerinden fırlayıp yuvarlanmaya başladı. Uçak donmuş toprağa çakılırken, Kavik'in dehşet dolu feryadı ezilen metalin sesinde boğuldu.

Alaskalı pilot, Sırtık Johnson'ın şansı onu terk etmişti.

Fırtına dağlarda ve vadide uğuldamaya devam ediyordu. Uçak enkazı dört bir yana dağılmıştı. Kar trajik sahneyi beyaz bir battaniye gibi örtmüştü; içinde hırpalanmış, gri hayvanın kıpırdamadan yattığı demir kafesin üstünü kaplamıştı. Kavik kuvvetinin son zerresiyle kafesten kurtulmaya çalışır gibi iri gövdesini parmaklıklara yaslamıştı.

**

Kavik gözlerini açtığında tipi hâlâ olanca şiddetiyle devam ediyordu. Gece, toprağı kara bir pelerin gibi örtmüştü. Kavik kıpırdamaya çalışmadan hareketsiz yatıyordu. Uçağın içindeki karanlığı, yakından gelen küf kokusunu ve bitmek bilmez motor kükremesini anımsıyordu. Düşme hissini, yuvarlanmayı ve ayağı kalkmasına engel olan sarsıntıyı da.

Acıyla başını kaldırdı. Hava temiz ve ferahtı; kafesin dışından yabanıl, keskin kokular geliyordu. Ağaçları döven rüzgârın uğultusunu duydu, yüzüne yağın karı hissetti. Kükreyen motor sesi ve düşme hissi artık yoktu. Altındaki sertlik çok iyi bildiğı topraktı. Kör edici karın arasından ağaç gövdeleri ve çalıları gördü. Bir kez daha özgür dünya etrafını sarmıştı. Ama o özgür değildi. Demir bir kafesin içine hapsolmuştu.

Kavik ayağı kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Yarışı kazanmasını sağlayan o olağanüstü güçten eser kalmamıştı.

Her tarafı ağrıyor, her nefeste ciğerine bir acı saplanıyordu. Biraz dinlenip yeniden denedi. Üçüncü denemede başardı ama kafesin parmaklıklarına yaslanmadan ayakta duramıyordu. Tir tir titremeye başladı. Arka ayakları ağırlığını taşıyamıyordu. Yere yığıldı.

Kuzey köpeklerinin tipi sırasında yaptıkları gibi kıvrılıp tortop oldu, burnunu karnının kalın tüyleri arasına soktu. Kısa süre içinde kendinden geçti. Fırtına gitgide uzaklaşan bir sese dönüştü. Hırpalanmış bedenindeki ağrılar ve acılar da fırtınayla birlikte uzaklaşıyordu sanki. Nihayet, Kavik derin bir şoka girerken hepsi kaybolup gitti.

Fırtına tüm gece boyu dağların üzerinde ve vadinin dört bir yanında uğuldadı ve kar yağmaya devam etti. Normalde böylesi bir fırtına Kavik'i rahatsız etmezdi. Eksi kırk derecede, dışarıda uyuduğu çok olmuştu. Yağan kar üstünü bir koza gibi kapatır, Kavik bu kozanın içinde sıcacık olurdu. Ama aldığı yaralar ve o korkunç çarpışma yüzünden şoka girmişti. Vücut ısısı normalin altına düşmüştü. Tipinin soğuğu kalın, gri kürkünün içine işliyordu. Tir tir titriyor, yara bere içindeki kasları katılaşıyordu.

O uzun, acılı gece geçti. Gri, soluk şafak söktü. Fırtına olanca şiddetiyle devam ediyordu. Günün büyük bir bölümünde hızını kesmedi. Kar parmaklıkların arasından kafese dolup köpeğin üstünü örtmüştü. Ama Kavik bir kere bile kıpırdamadı. Öğleden sonra rüzgâr hafıfledi,

havadaki kar perdesi incelmeye başladı. Gece yarısına dek fırtına dinmişti. Soluk ay lacivert gökte yükselirken yıldızlar buzlu bir ısıltıyla parlıyordu. Yeryüzü derin bir dinginliğe gömülüp ısırın soğuğa teslim oldu.

Tipi uçak enkazının üstüne kalın bir örtü örtmüş, demir kafesin yanlarına kar yığmıştı. Enkaza bakan biri yalnızca engebeli bir kar yığını görürdü. Kafes, üstüne karlar yığılmış bir ağaç kütüğüne ya da kayaya benziyordu.

Kavik günün geç saatlerinde uyandı. Ayağa kalkmaya ya da kıpırdamaya çalışmadı. İri gövdesinde hiç güç kalmadığını biliyordu. Açlıktan midesi kazınıyordu. Yarış günü tek lokma yememişti, yarıştan sonra ise midesine yalnızca bir balık ve biraz su girmişti. Ağzı ve boğazı alev alev yanıyordu. Başını çevirdi, susuzluğu biraz yatışana dek karları yaladı. Kafasını hafifçe kaldırıp burnunun dibindeki özgür dünyaya baktı.

Açıklıkta birkaç kere zıpladıktan sonra duran bir kar ayakkabılı tavşan gördü. Tavşan oturup Kavik'in içinde yattığı tuhaf nesneyi incelemeye başladı. Gökte koca pençeleriyle bir kar baykuşu belirdi. Yıldırım gibi inerek kaçmaya çalışan tavşanı yakaladı. Acı dolu bir feryat duyuldu, ardından baykuş karın üzerine kurulup tavşanı deşti. Baykuş karnını taze etle tıka basa doyururken Kavik'in ağzından salyalar aktı. Çok geçmeden, harcadığı çabayla bitkin düşerek başını yere bıraktı. Baykuşun ne zaman gittiğini görmedi bile.

Uzun gece, kemiğe işleyen bir soğuk ve ölüm sessizliğiyle gelip çöktü. Şafakla birlikte gökte hiç mi hiç ısıtmayan solgun güneş belirdi. Kavik gün boyu dertop hâlde yattı. Dağların arasından süzülen bir uçak vadiye daldı, kulağı sağır eden sesi enkazın üstünde yankılandı. Günü'nün sonuna doğru ikinci bir uçak gelip vadiyi baştan aşağıya katetti ve denize doğru gözden kayboldu.

Karanlık her yeri kapladı, ay ve yıldızlar belirdi. Karın üzerine uzun gölgeler düştü. Şanssız bir hayvanın izini süren kurt sürüsünün dağlardan yükselen uluması duyuldu. Sesleri, buz gibi sessizliğin içinde bir yükselip bir alçalıyordu. Bir süre sonra bir çift çakal tiz haykırılarıyla geceyi uyandırdı.

Vadi av eti açısından zengindi. Tipi yüzünden bütün canlılar saklanmıştı. Ama şimdi hepsi acıkmış ve yemek aramak için dışarı çıkmıştı. Kanatları, hızlı bacakları, güçlü çeneleri ya da kendini savunmaya yarayacak keskin pençeleri olmayan hayvanların vay hâline! Kavik'i hapseden kafes şimdi onu av hâline gelmekten koruyordu.

Şafakla birlikte çalılıkların arasından çıkan iki çakal durup kafese baktı. Bir süre sonra dikkatli adımlarla yaklaşıp kafesi koklamaya başladılar. Kavik yemek demekti ve keskin algıları onlara çaresiz hâlde olduğunu söylüyordu. Ama kafes kafalarını karıştırıyordu. Sonunda en cesur olanı parmaklıkların arasından pençesini uzatıp

ona vurdu. İri köpeğin içindeki yaşam ışığı o kadar zayıftı ki pençe darbesi onu doğrultmadı. Ardından çakal parmaklıkların arasından onu yakına çekmeye çalıştı. Ama kendisinden daha ağır olan köpeği hareket ettiremedi. Bir süre sonra daha kolay bir av bulmak için uzaklaştılar.

Kar beyazı bir gelincik durup kafese bakmadan biraz uzaktaki açıklıktan geçti. Akli başka bir şeydeydi. Çalılıkların kenarından kırmızı bir tilki çıktı, orada bir gölge gibi durup keskin kulaklarını dikerek tuhaf yapıyı inceledi. İçinde hareketsiz yatan bir hayvan vardı. Bir süre sonra dönüp sessizce ortadan kayboldu.

Vaşak geldiğinde soğuk güneş uzak dağların tepesine varmıştı. Olgunluğa erişmiş, iri bir hayvandı. Yetişkin bir vaşak bir kurtla dövüşüp onu öldürebilir çünkü yalnızca dişlerini değil, düşmanını paramparça edebilecek ustura gibi keskin pençeleri olan dört ayağını da kullanır. Vaşak burada, doğal ortamından çok uzakta, bir yabancıydı. Vadiye bir süre önce gelmişti. Vadinin en sevdiği yemek olan kar ayakkabılı tavşanlarla dolu olduğunu keşfedince burada kalmıştı. Yaban hayatın geri kalanı gibi o da tipi boyunca saklanmış ve birkaç gündür hiçbir şey yememişti. Fırtınadan bu yana yalnızca bir tavşan yakalayabilmişti. Bu yetişkin bir vaşağı doyurmaya yetmezdi. Karnı açtı.

CAN DOSTUM



Vaşak kürkle kaplı ayaklarıyla, kalın kar tabakasının üstünde âdeta süzülür gibi hareket ediyordu. Püsküllü kulakları dikilmişti. Yiyecek ararken bir çalılıktan diğerrine ilerliyor, yuvarlak sarı gözleri ısıll ısıll parlıyordu. Bir süre sonra uçak enkazının ve kafesin olduğu küçük açıklık alana vardı. Açıklığın kenarında durup merakla kafese baktı. Çakalların kafesin etrafında açtığı yolu gördü, içerde hareketsiz yatan iri hayvanı fark etti. Ve nihayet ilerledi. Tıknaz kuyruğu seğiriyordu.

Vaşak kafesten birkaç adım ötede durup onu dikkatle inceledi. Ardından birkaç kez kafesin etrafında tur attı. Sonunda parmaklıkların yanına oturdu ve içerideki hareketsiz bedene baktı. Bu koca hayvanın neden uyanıp kaçmadığını ya da dönüp savaştığını anlayamıyordu. Vaşak pençesini tereddütle parmaklıkların arasından uzattı, ustura gibi keskin tırnaklarını köpeğin böğrüne sokup hızla çekti. Pençesini kafesten hemen çıkardı ve umutla bekledi.

Kavik birden keskin bir acıyla doğruldu. Kocaman kafası yerden kalktı, gözleri açıldı ve dudakları kısa bir hırlamayla gerildi. Ardından başı tekrar yere düştü ve hareketsiz kaldı. Vaşak bir kez daha parmaklıklardan içeri uzandı. Şimdi daha da cesaretlenmişti. Tam pençesini savurup güçsüz bedeni parmaklıklara, dişlerinin ulaşabileceği yere çekecekti ki sesi duydu. Bir an için, pençesi havada, tırnakları dışarı çıkmış hâlde dondu kaldı. Ses tüm

vadiyi dolduran bir gürültüye dönüştü. Dev beyaz “kuş” ağaç tepelerini yalayıp hızla ona doğru geliyordu. Dehşet içinde en yakın çalılığa doğru atıldı.

Kedi daha çalılığa sinmeden “kuş,” gürültüsünü de peşinden sürükleyerek başının üstünden geçip gözden kayboldu. Vaşak çalıların diplerine saklanıp titreyerek yere çöktü. “Kuş” geri dönmedi. Vaşak yatıp bekledi, acelesi yoktu. Kendini güvende hissettiğinde kafese ve içeride yatan hayvana geri dönecekti.

3. BÖLÜM

Andy Evans gün doğmadan kalkmıştı. Kahvaltısını Atmek ve öğle yemeğini hazırlamak için parmak ucunda mutfığa gitti. Cumartesiydi, bugün tuzakları kontrol etmesi gerekiyordu. Tuzaklara en son tipiden önce bakmıştı ve o fırtınadan sonra Andy'yi tüm gün sürecektir zor bir iş bekliyordu. Erkenden işe koyulmalıydı. İki yıldır tuzak kuruyordu. Geçen yıl bu işten beş yüz dolara yakın para kazanmıştı. Bu sezon da bir o kadar kazanmayı umuyordu.

Kahvaltısı bitince sobanın kapağını kapattı. Bulaşıkları lavabonun içine koydu. Dolaptan içinde kibrit ve fişeklerin olduğu şişeyi aldı, parkasının cebine koydu. Kapının arkasından tüfeğini ve baltasını kaptı, gitmeye hazırды. Evden çıkmadan önce parmak ucunda yatak odasının kapısına gidip kulak kabarttı. Annesiyle babası hafta

sonları genellikle geç kalkardı. Babası Hunter Konserve Fabrikası'nda bekçiydi ve kışın yapacak çok az iş oluyordu. Bu sabah babasının etrafta dolandığını duymuştu. Sırtık Johnson'ın uçağı kaybolduğundan beri babası erkenden kalkıp tüm günü fabrikanın kısa dalga telsizi başında geçiriyor, düşen uçağı bulmak için bölgeyi tarayan altı pilotla bağlantı kuruyordu.

Andy sessizce mutfak kapısından çıktı, içine öğle yemeğini koyduğu sırt çantasını aldı, çantanın kayışlarını omuzlarından geçirdi. Kar ayakkabılarını giydi ve karlara bata çıka uzaktaki vadiye, tuzak hattına doğru yola koyuldu. Evden elli metre kadar uzaklaşmıştı ki durup tüfeğini doldurdu.

Andy Evans on beş yaşındaydı. İnce, kemikli bir vücudu vardı. Kahverengi saçlarının çevrelediği yüzü soluk çillerle kaplıydı. Kalın kemiklerinden iri bir adam olacağı belliydi. Tüfeğı doldurduktan sonra bir an durup dikildi, önünde uzanan gece manzarasına baktı. Ay denizdeki yatağına henüz varmıştı. Ay ve yıldızlar yeryüzüne yumuşak bir ışık saçıyor, manzarının siyahlığı karın beyazlığıyla kontrast oluşturunuyordu.

Konserve fabrikası tarafından döşenmiş evleri denizden yüz metre yukarıdaki bir çıkıntının üstüne tünemişti. Fabrika binalarının karanlık gövdesine uzanan soluk

yolu, uzun limanı ve engin denizi görebiliyordu. Limanda tek bir tekne vardı. Bu Sırıttık Johnson'ın uçakla getirdiği köpeği bekleyen tekneydi. Evden uzanan ikinci yol sağ tarafta, karanlık ağaçların içinde kayboluyordu. Yol yaklaşık iki kilometre kadar ağaçların içerisinde ilerliyor ve Bakırkent'in kısa caddesinde son buluyordu.

Burası aslında kent sayılmazdı, yalnızca birkaç ev ve dükkândan oluşuyordu. Elli yıl önce burada büyük bir bakır madeni vardı. O zamanlar kasabada bine yakın insan yaşıyordu. Madendeki bakır birkaç yıl önce tükenmiş ve maden terk edilmişti. Evlerin çoğu da öyle. Burada yaşamaya devam eden yaklaşık yüz kişi kalmıştı.

“Buranın adı artık Balıkkent olmalı,” diyordu Andy'nin babası. “Burada yaşayan herkes yazın ya fabrikada çalışıyor ya da balık avlıyor.”

Andy'nin babası fabrikada çalışıyordu.

Ay denize kavuşmuştu. Andy günün ışımasına yalnızca bir saat kaldığını biliyordu. Aniden arkasını dönüp yola koyuldu.

Andy'nin tuzaklarını kurduğu vadi karla kaplı tepele-
rin tam göbeğindeydi. Çalılıklarla ve ağaçlarla kaplı, geniş ve derin vadi, kürklü hayvanlara uygun bir alandı. Etrafi sarptı; dört bir yanı dik, çıplak dağ sıralarıyla çevriliydi.

Soğuk güneş dağları aşır vadiyi aydınlatana dek Andy tuzaklardan iki misk sıçanı ve bir gelincik almıştı. Güneş öğleni gösterene dek yürümeye devam etti ama başka kürk bulamadı. Bir kütüğün üstüne oturup sandviçlerini yedi, sonra tekrar yola koyuldu. Tuzak hattının yarısını katettiğini tahmin ediyordu. Bugün eve döndüğünde karanlık çoktan çökmüş olacaktı.

Bir süre sonra vaşak tuzaklarına vardı. Tuzakları dikkatle kontrol etti. Vaşak iyi para getiriyordu, bugün eline geçebilecek tüm misk sıçanları ve gelinciklerden çok daha iyi. Bir gelincik daha yakalayınca keyfi yerine geldi. Bugün eline güzel para geçecekti. Diğer iki tuzak bel vermişti. Onları düzelitti. Diğer üç tuzığa ise yanaşan olmamıştı.

Güneş vadinin dik kenarından aşağıya iniyordu. Uçağın sesini duyduğunda gecenin soğuğu kendini hissettirmeye başlamıştı. Durup uçağın vadiyi tarayarak başının üstünden geçişini izledi. Bu İsveçli Ecklund'un beyaz uçağıydı. İsveçli, Sırtık Johnson'ı arayan pilotlardan biriydi.

Andy vaşak bulmak için gözlerini dört açarak yoluna devam etti. Bir gelincik daha yakaladı. Kontrol edilecek iki tuzak daha vardı. Sonraki boştu. Bir tuzak daha, sonra eve dönüş yoluna koyulabilirdi.

Ufak bir açıklığın kenarına gelince tam karşısında sin-sice hareket eden vaşığı gördü. Kedi atlamaya hazır va-

ziyette, pusuda bekliyordu. Gözlerini tam önündeki bir şeye dikmişti. Andy tüfeğini kaldırıp ateş etti. Hareketi zamanında fark eden vaşak hızla döndü. Andy merminin kara saplandığını gördü. Kedinin başının bir karış üstünden geçip ıskalamıştı. Kedi iki sıçrayışta çalılarının arasında gözden kayboldu.

Vaşağı kaçırdığına hayıflanan Andy açıklığın ortasına yürüdü. Sonra karla kaplı, tuhaf şekilli tümseği gördü. Karın altındaki eğrilmiş yeşil metal seçiliyordu. Bükülmüş pervanenin keskin ağzını ve tuhaf bir açıyla yamulmuş, kırık kayağı gördü. Metalin yan tarafına kalın, siyah harflerle yazılmış SMI harfleri seçiliyordu. Demir parmaklıkları olan tuhaf şekilli bir kafes biraz öteye savrulmuştu.

Sırtık Johnson'ı bulmuştu!

Bir an için olduğu yerde durdu, gördüğü şeyin ne olduğunu anlayınca şaşırıp kalmıştı. Aklında tek bir düşünce dönüp duruyordu: Sırtık neredeyse başarmıştı. İki dakika daha havada kalabilse, şanslı Sırtık güvende olacaktı. Sadece iki dakika, on kilometre bile değil! Andy nihayet tüm açıklığa göz gezdirdi. Yaşam belirtisi yoktu. Bu enkazdan kimse sağ çıkamazdı. Buz gibi havaya ölüm sessizliği hâkimdi.

Andy kendini zorlayarak uçağa yaklaştı. Kar ayakka-bılarını çıkardı, enkazın arasında ilerleyip kapının kırık

camından içeri baktı. Sırtık uyur gibi lövyenin üstüne kapklanmıştı. Emniyet kemeri hâlâ takılıydı. Andy düşünmeden, kısık, korku dolu bir sesle, “Ah Sırtık, ah!” dedi. Hemen arkasını döndü. Titriyordu, midesinde hafif bir bulantı başlamıştı.

Karın içine gömülmüş kafesi görünce o tarafa yöneldi. Dizlerinin üstüne çöktü, kurda benzeyen köpeğin hareketsiz bedenine baktı. İlk başta köpeğin ölü olduğunu düşündü. Gözleri kapalıydı, nefes almıyor gibiydi. Sonra vasağın yırttığı böğrünü gördü. Yaradan taze kan sızıyordu.

Eldivenlerini çıkardı, elini parmaklıkların arasından uzatıp köpeğin kafasının üstüne koydu. Vücut ısınısını hissedip hissetmediğinden emin olamadı. Elini hayvanın burnuna götürdü. Sıcaktı. Köpek yaşıyordu. Ama Andy bir buçuk yılda tuzaga yakalanan çok hayvan görmüştü, ölümün gri bakışını tanıyordu. Çömeli köpeği inceledi. Bu, Fairbanks'teki Kuzey Amerika Kızak Köpeği Yarışı'nı kazanan sürünün lideriydi. Artık yarış kazanmış bir lidere hiç benzemiyordu.

Andy bir an evvel geri dönüş yoluna koyulması ve babasına haber vermesi gerektiğini biliyordu. Ama köpeği burada, bu hâlde bırakamazdı. Gece çökmek üzereydi. Eve varana, babası bir ekip kurup buraya gelene dek sabah olurdu. Köpeğin o kadar uzun zaman hayatta kalması

mümkün değildi. Ölürdü. Vaşaklar, kurt sürüleri her gece buralarda geziniyordu; bir şekilde ona ulaşır ve onu öldürürlerdi. Gitmeden önce köpeğin acısına son vermek daha iyi olurdu.

Andy köpeğin üç gün boyunca kafeste, çaresizlik içinde yaralı hâlde yattığını düşündü. En azından dışarıda, özgür ölmeliydi.

Asma kilide baltasıyla vurup kafesin kapısını açtı. İçeri girdi, köpeği dikkatlice döndürdü ve başı öne gelecek şekilde dışarı sürükledi. Sonra tüfeğini aldı, namluyu köpeğin alnına dayadı ve sürgüyü geri çekti. Tam ateş edecekti ki köpek gözlerini açıp ona baktı. Andy'nin mavi gözleri ile köpeğin sarı gözleri birbirini inceliyordu. Köpek doğruca Andy'nin gözlerinin içine bakıyordu. Andy böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Dehşetle ne yapmakta olduğunu fark eden Andy namluyu uzaklaştırıp sürgüyü yavaşça geri çekti. Sanki beklediği şey buymuş gibi köpeğin gözleri kapandı. Andy durup gözlerin yeniden açılmasını bekledi. Sonra bunun olmayacağını anladı.

Diz çöktü, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Az evvel çözüm gayet açıktı. Ama sonra o sarı gözlere bakmıştı, artık emin değildi. Belki de köpeğin yaşama şansı vardı. Eğer varsa, başına gelenlerden sonra yaşamayı hak ediyordu. Andy köpeği eve götürmesi gerektiğine karar

verdi. Bu, kimi yerde boyunu geçen yumuşak karın üzerinde hiç kolay olmayacaktı. Köpeği üstüne koyabileceği kızak gibi bir şeye ihtiyacı vardı. Soğuk gökyüzüne bakıp karanlığın çökmesine ne kadar olduğunu hesap etti. Yaklaşık bir saati vardı. Eve vardığında çok geç olacaktı. Çok yorulup geceyi dışarıda geçirmek zorunda kalabileceği olasılığını kabullenmeliydi. Derece eksileri gösterirken bu kimsenin bile bile göze alacağı bir şey değildi. Daha önce bunu hiç yapmamıştı ama yapabileceğinden emindi. Bir sürü kibriti ve tüfeği vardı.

Belki köpek eve giderken yolda ölür, diye düşündü. lrse onu bırakırım.

Kararını veren Andy köpeği neyle taşıyabileceğini düşündü. İstemeye istemeye uçağa geri dönüp enkazı araştırmaya başladı. Uçaktan kopup savrulmuş kanadın bir parçasını buldu. Hafifti, kızak olarak iş görürdü. şimdi koşum olarak kullanacağı ve köpeği bağlayacağı bir halat ya da ip bulmalıydı. Uçağın içinde olabilirdi. Andy kapıyı sertçe çekip açtı ve sürünerek içeri girdi. Bakışlarını pilot koltuğundaki hareketsiz bedenden uzak tutmaya çalışarak dikkatlice arka tarafa ilerledi. Bir halat buldu.

İnce alüminyum kanatta delikler açıp halatı bu deliklerden geçirdi. Omuzlarından geçip göğsünde duracak

bir ilmek yaptı. Bu eğreti kızağı demir kafesin yanına sürükledi.

Andy köpeği dikkatle kaldırıp kızağın üstüne koyarak halatla omuzlarından, kalçasından bağlarken köpek bir an için gözlerini açtı.

Andy köpeği sıkıca bağladıktan sonra tüfeğini aldı. Halatı omuzlarından ve göğsünden geçirip uzun yolculuğuna başladı.

İlk dört yüz metrenin sonunda Andy boyundan büyük bir işe girdiğini anlamıştı. Kar derindi, kanattan kopan parçayı çekmek kolay olsa da köpek ağırdı.

Soluk güneş tepelerin ardında kayboldu, gece hızla her yeri kapladı. Ay göğe yükseldi, parlak yıldızlar Andy'nin şaşırtıcı biçimde gördüğü karın üstüne uğursuz, yumuşak bir ışık saçıyordu.

Andy yavaş adımlarla vadiden uzaklaşmaya devam etti, yalnızca gücü tükendiğinde duruyordu. Her molada köpeğin yanına gidiyor, başını okşayıp onunla konuşuyordu. Köpek birkaç kez gözlerini kısa süreliğine açmıştı.

Andy'nin molaları gitgide uzayıp sıklaştı. Andy birkaç saatin ardından eve dönmeye gücünün yetmeyeceğini anladı. Ateş yakamayacak, onu bekleyen uzun saatler boyu yetecek odun toplayamayacak kadar güçsüz düşmeden önce geceyi geçirecek bir yer bulmalıydı.

Birkaç dakika sonra devrilmiş bir ağacın yanında bir yer buldu. Ağacın geniş tarafında ateş yakabilmek için karları tekmeleyerek bir oyuk açtı. Yakındaki çalılıktan dal parçaları toplayıp getirdi. Baltasıyla devrik ağacın yan tarafından bir kucak dolusu ince parça kesti. Neyse ki bir avuç dolusu çıra ayırmıştı.

Çıra ilk kibritle alev aldı. Andy ince odunları dikkatle ateşe attı. Dalları kırıp ateşi besledi. Ateş büyüyüp gürül gürül yanmaya başladı. Andy daha sonra köpeğin yattığı kanat parçasını ağaç gövdesinin yanına çekti. Ateşten yayılan sıcaklık ağaca vurup geri sekiyordu. Gecenin dondurucu soğuşunda sıcak bir kovuk oluşmuştu.

Andy halatları gevşetip köpeğin burnuna dokundu. Sıcak ve kuruydu. Andy'nin tahminine göre köpeğin ateşi vardı ve birkaç gündür bir şey içmemişti.

Andy mendilinin içine kar doldurdu ve ateşin yanına yaklaşip karın mendili ıslatacak kadar erimesini sağladı. Köpeğin başını kaldırdı, ağzını açtı ve o kıymetli su damlalarını ağzının içine akıttı. Köpek yutkunamıyordu, Andy hayvanın boğazını ovdu. Sonunda kasların hareket ettiğini fark etti. Bu işlemi defalarca tekrarladı, her seferinde yutabilmesi için hayvanın boğazını okşadı.

Andy biraz daha çalı çırpı toplayıp ateşi besledi. Yıkılmış ağaca sırtını verip oturdu. Ateşten yayılan sıcaklık

içine işledi. Gözünü köpekten ayırmıyor, sıcaklığın onu ayağa kaldırmasını umuyordu. Ama bir değişiklik yoktu. Andy annesiyle babasının onun için endişelenip endişelenmediğini düşünüyor, endişelendiklerini tahmin ediyordu. Kendisi pek endişeli ya da huzursuz değildi. Tüfeği vardı, ateş büyük ve sıcaktı, bir sürü çalı çırpı toplamıştı. Köpeğin varlığı, şu hâldeyken bile tüm yalnızlığını alıp götürüyordu.

Bir zaman sonra çorak dağ sıralarında koşan kurt sürüsünün sesini duydu. Sesleri bir dizi yüksek, vahşi nota hâlinde vadiden aşağıya doğru yankılanıyordu.

Köpek seslerini işitmişti sanki. Andy bir an için onun hareket ettiğini görür gibi oldu. Ateşe biraz daha dal attı. Yükselen alevlerin ışığı karların üzerine vuruyordu. Tüfeğini dizlerinin üstüne koydu ve eğilip köpeğin başını okşadı. Şefkatle, "Tamam. Sorun yok," dedi. Ama köpeğin duyup duymadığını bilemiyordu.

4. BÖLÜM

Babası Andy'yi iri elleriyle sarsarak uyandırdı. Usulca, "Andy, uyan Andy. Uyan," diyordu.

Andy irkilerek tüfeğine sarıldı. Ateşten geriye yalnızca içten içe yanan köz parçaları kalmıştı. Köpek kanat parçasının üstünde, geceki gibi hareketsiz yatıyordu. Andy gözlerini ovuşturdu. Dondurucu soğuğa ve tepelerde kol gezen kurtlara rağmen birkaç saat uyumuştı.

Babası konuşuyordu. "Hava karardıktan sonra gelmeyince endişelendik. Bu havada düşüp bir yerini kırman o kadar kolay ki."

"İyi ki geldiniz," dedi Andy. "Gücüm tükenmişti. Durmak zorunda kaldım."

Babası köpeğin hareketsiz bedenine bakıp, "Sırıttık Johnson'ı nerede buldun?" diye sordu.

“Üç kilometre kadar geride. Vadideki ufak bir açıklığa düşmüş. Hâlâ uçakta. Koltuğundan kalkmaya bile fırsatı olmamış. Köpeği birkaç metre ötedeki demir kafesin içinde buldum. Uçağın yan tarafından fırlayıp yere çakılmış.”

“Çok kötü. Çok kötü,” dedi Kurt Evans başını sallayarak. “Sırtık iyi bir pilottu. Fazla iyiydi. Dikkatsiz, kendini beğenmiş birine dönüştü. Uzun zamandır belasını arıyordu.”

Diz çöküp hareketsiz yatan köpeğe baktı. “Demek Kavik bu, Kuzey Amerika yarışını kazanan vahşi köpek.” İri elini köpeğin vücudunda ve kurdu andıran başında gezdirdi. “Onu bu olaydan önce görmek isterdim. Hayvanı buralara kadar sürüklemen çok kötü olmuş. Ölü gibi. Acısına son vermeliydin.”

“Denedim. Ama son anda gözlerini açıp bana baktı,” diyen Andy o bakışın kendisine hissettirdiklerini açıklayacak sözcükleri aradı ama bulamadı. “Kaçsaydı ya da üstüme atlamaya çalışsaydı bunu yapabilirdim. Veya bana öyle bakmasaydı.”

“Belki de iyi olmuştur,” dedi babası. “Onu eve götürürüz, tabii onca yolu sağ salim atlatabilirse. O zaman Bay Hunter köpeğini kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı anlar. Hadi, onu kızağa bağlayıp yola koyulalım.”

Kavik'i bir dakikada bağladılar. Andy'nin babası halatı omuzlarından geçirip ilmeği geniş göğsüne yaslayarak kızıağı kolayca çekti. Andy tüfeğini ve çantasını alıp onu takip etti. Onca yolu bir kez bile durmadan yürüdüler.

Eve varınca kanat parçasının üstünde hareketsiz yatan Kavik'i mutfağa taşıyıp dikkatlice yere bıraktılar. Andy'nin annesi, "Bu da ne? Bu köpeği nereden buldunuz?" diye sorup Andy'yi öptü. "Beni çok endişelendirdin. Şimdi o parkeyi hemen çıkart. Yemeğin hâlâ sıcak," dedi. Gözlerini yine Kavik'e, sonra Andy'nin babasına çevirdi. Kurt Evans ona olanları anlatırken kadın nefesini tutup hiç kımıldamadan öylece durdu, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Zavallı Sırtık," dedi sonunda. "Baş edemeyeceği fırtına yok zannederdi. 'Çaydanlığın kanatları olsa onu da uçururum,' derdi." Tekrar köpeğe baktı. "Onu ne yapacaksınız?"

"Onu bir süre burada bırakmak zorundayım," dedi Kurt. "Havaalanına gidip İsveçli Ecklund'a aramayı sona erdirmesini ve Sırtık'ı getirmek için bir ekip ayarlamasını söylemem lazım. En iyisi, Bay Hunter'ı arayıp köpekle ilgili ne istediğini sormak."

"Baba," dedi Andy gergin bir sesle, "ona ne diyeceksin?"

Kurt Evans iri parmaklarını kısa kahverengi saçlarının arasından geçirip Kavik'e baktı. "Ona köpeğin nasıl göründüğünü söylemem gerek," dedi en sonunda.

“Peki, nasıl görünüyor?”

“Ölü gibi.”

Babası çıkınca Andy Kavik’in yanına diz çöktü, ipleri çözdü, köpeğin kafasını okşadı, iyiye gittiğini gösteren bir işaret görmek için endişeli gözlerle hayvanı süzdü. Hiçbir değişiklik yoktu.

Laura aceleci adımlarla oğlunun yemeğini masaya getirirken Andy’ye gözünün ucuyla baktı. Masada karşısına oturdu ve çatık kaşlarla tek kelime etmeden yemeğini didikleyen oğlunu izledi. Sonunda, “Andy, Kavik’i ne zaman buldun?” diye sordu.

Andy başını kaldırmadan, “Üç gibi,” dedi.

“Ve hemen kendini kaptırdın.”

“Sanırım,” dedi Andy. Başını kaldırdı. Gözleri masma-viydi. “Daha önce ne bir köpeğe ne de başka bir şeye karşı böyle hissettim.” Başını salladı. Sırtık’ın cesedinin olduğu uçak enkazını, kafeste kapana kısılmış ve çaresiz hâlde yatan Kavik’i gördüğünde yaşadığı dehşeti nasıl açıklayacağını bilemiyordu. O ağır ölüm hissi küçük açıklığın üstüne çökmüştü. Köpeği tipi ve onu izleyen dondurucu soğukta iki gün boyunca orada yatarken gözünün önüne getirmeye çalışmıştı. Ona yardım edecek kimse yoktu, yemek yoktu, su yoktu. Andy’nin yüreği büyük bir şefkatle

dolmuştu. Tıpkı babasının yaptığı gibi parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Belki de acısına son vermeliydim,” dedi. “Ama başından geçen onca şeyden sonra ona bunu yapamadım. Yaşamak için öyle büyük bir savaş veriyordu ki. Yardımı hak ediyordu.”

“Elbette,” dedi Laura gülümseyerek. “İyi ki onu eve getirdin.”

Andy yemeğini bitirdi, annesinin bulaşıkları yıkamasına yardım etti. Babası döndüğünde o yine Kavik’in başındaydı.

“Bay Hunter ne dedi?” diye sordu Andy hemen.

Kurt Evans ciddiyetle oğluna baktı. “ ‘Köpeği dışarı çıkarıp vurun,’ dedi.”

“Ama o ölmedi.”

“Ölü gibi. Sen de onu vuracaktın.”

“Ama vurmadım. Baba, Bay Hunter’a ne söyledin?”

“Ona köpeğin gözüme nasıl göründüğünü söyledim. Kemiklerinin kırıldığını ve büyük olasılıkla iç kanaması olduğunu. Bilincinin çoğunlukla kapalı olduğunu. Üç yüz kilometre içinde tek bir veteriner hekimin olmadığını ve bir veteriner bulabilsem bile köpeğin o kadar yolu atlatabileceğini hiç sanmadığımı.”

“Bu kadar karamsar olmak zorunda mıydın?”

“Bay Hunter’ın tüm gerçekleri duymak istediğini uzun zaman önce öğrendim. Onun umutlu tahminlerle işi yoktur. Ona her şeyi gördüğüm gibi anlattım. Köpeklerden iyi anladığımı bilirsin.”

“Ama Kavik yaşayabilir,” diye itiraz etti Andy. “Eve dönene dek hayatta kalabileceğini sanmıyordum. Ama kaldı. Ve onu bulduğum zamankinden daha kötü görünmüyor.”

“Bundan kötüsü nefes almayı bırakması!” dedi Kurt açık açık. “Bunun bir faydası yok Andy. Bay Hunter ne yapılacağını söyledi ve benden bunu yapmamı bekliyor. Bence haklı da.” Andy’nin kapının arkasında duran tüfeğine uzandı. “Keşke ona ümit verici bir şey söyleyebilseydim. Ama bunu yapamazdım.”

Andy babasının her şeyi kılı kırk yararak düşünen nazik ve şefkatli bir adam olduğunu biliyordu. Ortada tartışacak bir şey yok gibiydi.

O sırada aklına son bir şey geldi.

“Peki ona önce bir de Doktor Walker baksa?”

“Vic Walker doktor, veteriner değil.”

“Hekim işte,” dedi Andy. “Bize bir şey söyleyebilir.”

Kurt kafasını salladı. “Neden vazgeçmiyorsun Andy?”

Laura incecik ellerini masanın üstüne koyup oturmuş, iki erkeğin tartışmasını izliyordu. Sessizce, “Neden vazgeçmeli ki Kurt?” diye sordu.

“Sağduyu bize bunun bir işe yaramayacağını söylüyor ve bunu sen de biliyorsun.”

“Vic Walker’ın köpeğe bakması bence gayet mantıklı. Bir teşhis koyabilir.”

“Köpeğe mi?”

“O bir *doktor*.”

“Ben de onu diyorum ya! O bir doktor, veteriner değil,” dedi Kurt. Sesinde hafif bir öfke belirmişti. “Bir köpeğe bakmak için kalkıp buraya gelmez. Vic Walker’ı tanırım.”

“Onu ben de tanırım. Bence gelebilir.”

Yardım aldığını gören Andy aceleyle, “Ona sorayım baba. Ücretini tuzaklardan kazandığım parayla ben öderim.”

Kurt oğluna döndü. “Bu köpeğe ne olduğundan sana ne? Senin köpeğin değil ki.”

“Ona acıyorum. Onu o kafesin içine hapsolmuş hâlde görseydin...”

“Ona ben de acıyorum...”

Laura, “O zaman onu neden öldürelim?” diye atıldı.

“Durumu çarpıtmaya başlamayın,” diye uyardı Kurt. “Laura, sana ne oldu böyle? Aklın, mantığın nerede?”

Laura yumuşak bir sesle, “Kurt,” dedi, “sence Kavik’in üç gündür yaşaması akıl almaz bir şey değil mi?”

“Elbette. Onu hayatta tutan içindeki kurt.”

“Yaşamak için bu kadar büyük bir savaş verdikten sonra ufak da olsa bir şansı hak etmiyor mu?”

Kurt kaşlarını çattı, rahatsız bir tavırla tüfeği bir elinden diğerine geçirdi. “Vic Walker bir köpeği muayene etmek için buraya gelmez,” dedi tekrar.

“Sormaktan zarar gelmez,” diyen Laura zekice son noktayı koydu: “Hem Bay Hunter’a elinden gelen her şeyi yaptığını kanıtlamış olursun.”

“Vic yatmıştır,” dedi Kurt. “Saat on bir oldu.”

“Hayır, yatmamıştır,” dedi Andy. Bir umut ışığı görmeye başlamıştı. “Genellikle geç saatlere kadar oturup kitap okuyor. Okumaya ancak geceleri fırsat bulduğunu söylüyor.”

“Peki,” diyen Kurt kararsızlıkla yüzünü ovuşturdu. “Of, tamam. Ama Walker’ın canını sıkmak, başını ağrıtmak yok. ‘Hayır,’ derse hayır demektir, hemen eve dönersin. Anlaşıldı mı?”

“Tamam,” dedi Andy. Bir yandan parkasını giyerken bir yandan da kapıya koşuyordu.

Dr. Walker bekârdı. Bakırkent’in tek caddesinin bitimindeki ufak, beyaz bir evde yaşıyordu. Evin ön tarafı muayenehanesiydi. Kendisi de arka tarafta yaşıyordu.

Andy ön kapıyı çalarken evin arka tarafında ışık olduğunu gördü.

Kapıyı Dr. Walker açtı. Ayağında keçe terlikler, üzerinde eski bir sabahlık vardı. Andy'nin babasının yaşlarında, uzun ve ince bir adamdı. Keskin gözleri ve tepede seyrelmeye başlamış simsiyah saçları vardı.

"Andy! Gecenin bu saatinde burada ne işin var?" dedi. Sesi aksi ve sinirli geliyordu.

"Hemen bize gelebilir misiniz?" diye sordu Andy.

Dr. Walker ona baktı, homurdanarak sabahlığını çıkarmaya koyuldu. "Kaza mı?" diye sordu.

Andy lafı ağzında geveleyerek, "Onun gibi bir şey. Acele edebilir misiniz?" dedi.

Walker, "Hep aynı hikâye," diye söylendi kendi kendine. "Gün içinde hastalanıp yaralanıp muayenehaneye gelmeler olmaz. Gece yarısına kadar beklerler illa. Ne oldu?" diye sorarken bir yandan da ayakkabılarını giiliyordu. "Baban mı yaralandı?"

"Babam iyi. O... şey... annemle."

"Annen ha? Laura'ya ne oldu?"

Andy oracıkta donakaldı. Dr. Walker'ın aksiliği karşısında tüm cesaretini yitirmişti. Onu eve bir köpek için götürdüğünü söylerse doktorun gelmeyi asla kabul etmeyeceğinden korkuyordu.

Dr. Walker Andy'nin tereddüdünü fark etmemiş gibiydi. "Laura hep turp gibidir," deyip çantasını aldı. "Haydi, gidelim."

Andy dışarıda konuşma şanslarının olmamasından memnundu. Doktorun uzun bacaklarına yetişebilmek için akla kararı seçti. Eve uzanan sık ormanı birkaç dakika içinde geçtiler. Mutfağa girerken Andy soluğunu tuttu. Dr. Walker homurdanarak, "Kurt, beni bu saatte çağırdığına göre kötü bir şey olmalı," dedi. "Laura'nın nesi var?" Kavik'i görünce gözlerini kırıştıtarak Andy'ye döndü. "Beni buraya bir köpeği muayene etmem için mi çağırdın?"

Kurt Evans, "Sana söylemedi mi?" diye sordu.

Walker suçlayıcı bakışlarını Andy'ye çevirdi, "Onun yüzünden Laura'nın hasta olduğunu sandım."

Andy babasına döndü, "Yalnızca senin annemle olduğunu söyledim."

"Ve benim bundan bir sonuç çıkarmama izin verdin," dedi Walker ters ters.

"Ne söyleyeceğimi bilemedim. Kavik için olduğunu söylersem gelmeyeceğinizden korktum."

"Tabii ki gelmezdim! Uzun bir gün geçirdim. Okumak için kendime birkaç dakika ayırmayı başarıyorum ama

olana bak! Kış ortasında, gece gece bir köpeğe bakmak için dışarıya sürükleniyorum. Bir köpeğe!”

Laura, “Andy sana söylemeliydi, Vic. Söylemesi gerekiyordu. Ama neden söylemediğini anlayabilirsin. Şimdi madem buradasın, köpeğe bir bakıvermen sorun olur mu?”

“Evet, olur!” diye kestirip attı Walker. “Ben bir doktorem. Köpekleri muayene etmem. Hele de kurda benzeyen köpekleri.”

“Bu sıradan bir köpek değil,” dedi Kurt. “Bu Kuzey Amerika yarışını kazanan kızak sürüsünün lideri.”

“Öyle mi? Bravo ona!” dedi Walker iğneleyici bir şekilde.

“Bu, kaza yaptığı sırada Sırtık Johnson’ın uçağında taşıdığı köpek.”

Walker durdu. “Sırtık bulundu mu? Harika!”

“Onu Andy buldu. Sırtık ölmüş.”

“Ah, çok kötü. Ama uçağı nasıl kullandığını düşünürsek, bu kaçınılmazdı. Nereye düşmüş?”

“Andy’nin vadideki tuzak hattına.”

“Kavik kazadan beri orada, demir bir kafesin içinde hapsolmuş hâlde yatıyormuş,” diye ekledi Laura.

“Vah vah,” dedi Walker ilgisizce.

“Vic!” dedi Laura. “Bu köpek korkunç bir olay yaşadı ve hâlâ hayatta. Bu eski bir dostun iyi niyetini kötüye kullanmak, biliyorum. Ama en azından bir baksan?” Walker tereddüt edince de ekledi: “Ne zararı olur ki?”

Walker nihayet, “Peki,” dedi, “tamam.” Kavik’in yanında diz çöktü, çantasını açıp stetoskopunu çıkardı. Dr. Walker Kavik’in kalbini dinleyip ateşini ölçtü, gözlerini kontrol edip diş etlerine baktı. Andy de endişeyle izliyordu. Walker uzun parmaklarını köpeğin vücudunda gezdiren onu nazıkçe muayene etti. Ve nihayet başını kaldırdı.

“Ee?” dedi Laura.

“Kaburgaları ve bir bacağı kırılmış. Şokta. Yutkunamıyor. Leğen kemiği kırılmış olabilir. Ayrıca ancak röntgende görülebilecek iç hasarlar da olabilir. Ateşi de var.”

“İyi bir şey yok mu?” dedi Laura.

“Durumu göz önüne alınırsa nabızı fena değil. Söyleyebileceğim en iyi şey kalbinin attığı ve nefes aldığı.”

Andy’nin babası, “İyi bir veteriner onu iyileştirebilir mi?” diye sordu.

“Yüzde elli şans var. Veterineri nereden bulacaksın ki?”

“Bilmiyorum.”

“Bir veteriner onu kurtarsa bile,” dedi Dr. Walker, “tam olarak iyileşme şansı çok az. Benim önerim onu uyutmak. İsterseniz bunu yaparım.”

Andy aniden, "Hayır!" diye haykırdı. "İnsanlara yaptığınız gibi onu tedavi edemez misiniz?"

"Bir veteriner insanları tedavi etmez," dedi Dr. Walker. "Ben de hayvanları tedavi etmem."

"Sanırım arada büyük bir fark var," dedi Andy'nin anesi. "Bir doktor istese de bir köpeği tedavi edemez. Nasıl yapacağını bilmez."

Walker, "Oh, edebilir," diye isteksizce itiraf etti. "Köpekleri laboratuvarında denek olarak kullanırız."

"Ama bu onları tedavi etmekle aynı şey değil. Kırık kemikleri iyileştirmek ya da onlara ilaç vermek başka şey."

"Kırık kemik kırık kemiktir," dedi Dr. Walker. "İlaçlara gelince, bazıları hayvanlar için de insanlar için de kullanılabilir."

"İnsanları ve köpekleri tedavi etmenin birbirine bu kadar benzediğini bilmiyordum."

"Çoğu insan bilmez," diyen Dr. Walker stetoskopunu çantasına yerleştirdi, çantayı kapatıp doğruldu.

Laura akıl yürütmeyi sürdürdü: "Ama Kavik'i uyutmalı diyorsun. Eğer Andy aynı şekilde yaralanmış olsaydı onun ölmesine izin verir miydin?"

"Saçmalama Laura," dedi Walker ters ters. "O durumda yapabileceğim bir sürü şey var."

“O zaman Kavik için de yap,” dedi Laura sessizce.

Dr. Walker ona uzun uzun baktı, keskin gözleri Laura’nın sakın yüzünü delip geçiyordu. İşaret parmağını sallayarak kesin bir sesle konuştu. “Beni tuzığa düşürdün! Bu iş bir köpeği tedavi etmekten ibaret değil. Kasabanın bu köpeği tedavi etmek için eşlerinin, çocuklarının üstünde uyguladığım ilaçları, aletleri kullandığımı öğrendiğini bir düşünsene. Her şeyin sterilize edilmesi bir şeyi değiştirmez. İnsanlar için olan ilaçları, aletleri bir köpeğin üstünde kullanırsam bir de bakmışsın diplomamı sormaya başlamışlar. Kedileri, köpekleri mi yoksa insanları mı tedavi ettiğimi sorgularlar. Beni kasabadan kovarlar.”

“Bunu düşünmemiştim,” dedi Andy’nin babası. “Buranın halkı buna izin vermez.”

“O zaman Kavik’i burada tedavi et,” diye önerdi Laura.

Dr. Walker başını salladı. “Damardan beslenmeye ve röntgene ihtiyacı var. Birkaç saatte bir kontrol edilmeli. Birileri buraya neden bu kadar sık geldiğimi soracaktır. Unut gitsin, Laura. İşe yaramaz.”

Andy annesinin dinlemediğini görebiliyordu. Laura dalgın dalgın tırnağını kemiriyordu. “Victor,” dedi, “senin evin yolun sonunda, ağaçların hemen karşısında, değil mi?”

“Öyle olduğunu biliyorsun.”

“Kasabaya gitmek için kullandığımız yol tam senin arka kapına çıkıyor. Kurt ve Andy Kavik’i ormandan, hiç görülmeden senin evine taşıyabilir. Arka odada ona bir yer ayarlayabilir, gereken her şeyi orada yapıp onu istediğin zaman kontrol edebilirsin. Kimsenin bilmesine gerek yok. Kavik biraz toparlanınca Kurt ve Andy onu aynı yoldan buraya geri getirir.”

Laura planını anlatırken Dr. Walker kafasını sallıyordu. Laura sözünü bitirir bitirmez de, “Ne saçma bir fikir. Olmaz!” dedi.

“İşe yaramaz mı demek istiyorsun? Yoksa Kavik için hiçbir şey yapamaz mısın?”

“Ah, işe yarayabilir.”

“O hâlde Andy için yapabileceğin şeyi Kavik için yapamıyorsun. Çok saçma.”

Dr. Walker başını eğip Andy’nin annesine baktı ve kadının burnunun dibinde parmağını salladı. Öfkeyle nefes aldı, sonra Laura’ya bakmaya devam ederek yavaşça nefesini verdi. “Laura,” dedi en sonunda, “seninle giriştiğimiz hiçbir tartışmadan galip çıkamadım, çocukken bile. Şimdi bunun nedenini biliyorum. Her şeyi kafanda önceden planlıyorsun. Her hamleyi biliyorsun. Daha başlamadan

tartışmanın sonunu biliyorsun. Dürüst değilsin. İyi ki benimle değil, Kurt'le evlendin."

Andy'nin annesi gülümsedi. "Yani yapacak mısın?"

Ona bakmaya devam eden Walker sonunda pes etti. "Tamam! Yeter ki düş yakamadan!" Andy'nin babasına döndü. "Siz ikiniz köpeği o metal parçasının üstünde taşıyın; sarsmamaya, sallamamaya çalışın. Ve tüm kasabanın sizi görmesine izin vermeyin. Ben eve dönüp arka kapıyı açık bırakacağım."

Kurt Evans, "Vic, köpeğin tam olarak iyileşme şansının az olduğunu söylemiştin," dedi.

"Yarı yarıya ya da daha az."

Kurt ciddi bir yüzle Andy'ye döndü. "Duydun mu? Bay Hunter sakat bir köpek istemez. Olur da Dr. Walker köpeğin tam olarak iyileşemeyeceğini söylerse onu uyutacağız. Tartışma falan olmayacak. Hâlâ onu kurtarmayı denemek istiyor musun?"

Andy hâlâ kızgın olan asık suratlı Dr. Walker'a baktı. Zorlukla yutkunarak, "Evet," dedi. "Tamam."

Dr. Walker tam gitmek üzereyken durdu. "Eğer bu konuyu duyan tek kişi bile olursa," diye uyardı, "üçünüze de hayatı dar ederim!"

"Victor," dedi Laura.

CAN DOSTUM

“Gene ne var?”

“Teşekkür ederim.”

Dr. Walker homurdandı. Ona ters ters bakıp şapkasını taktı ve tek kelime etmeden gitti.

5. BÖLÜM

Bakırkent uykudayken Andy ve babası Kavik'i karanlık ormandan geçirip Dr. Walker'ın arka kapısına getirdi. Dr. Walker mutfağın bitişiğindeki odanın köşesine bir palet koyup üstüne eski bir battaniye sermişti. Köpeği dikkatlice yere bırakıp vücudunu saran ipleri çözdüler.

Andy'nin babası, "Kalıp yardım etmemizi ister misin?" diye sordu.

"Buradan sonrasını ben hallederim. İkinizin de buradan çıkmanızı istiyorum. Hemen!"

"Vic, sana minnettarız. Gerçekten."

"Tabii. Tabii. Şimdi dışarı!"

Andy baygın hâldeki Kavik'in kocaman kafasını okşadı ve Dr. Walker'a, "Onu yarın akşam görebilir miyim?" diye sordu.

“Geç saatte gel,” dedi Dr. Walker. “Ne kadar geç olursa o kadar iyi. Eğer muayenehanede ışık görürsen içeri girme, hastam var demektir. Buranın ışığının yanmasını bekle. Ve Tanrı aşkına dikkatli ol. Eğer birileri her gece arka kapımdan girip çıktığını görürse meraklanmaya başlarlar.”

“Çok dikkatli olacağım,” dedi Andy.

Walker, “Çok şey bekleme,” diye uyardı. “Elimden gelen her şeyi yapacağım ama ben de insanım, mucizeler yaratamam.”

“Evet, efendim,” dedi Andy. “Biliyorum.”

Andy ile babası mutfak kapısından dışarı baktılar, etrafta kimse olmadığını görünce bahçeyi çabucak geçip ağaçların karanlık örtüsünün altına girdiler.

Ertesi akşam geç saatte Andy doktorun arka kapısından içeri süzüldüğünde bir an için Kavik’in öldüğünü düşündü. Köpek, hiç kıpırdamamış gibi yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Ön bacağı alçıdaydı. Yan tarafında vaşağın parçaladığı yer sarılmıştı. Sandalyelerden birinin arkasına bir şişe bağlanmıştı, şişeden çıkan tüp köpeğin bacağına doğru iniyordu. Şişedeki sıvının yarısı bitmişti. Kavik, Andy’nin endişeli gözlerine, eskisinden daha zayıf ve güçsüz göründü.

“Hâlâ hayatta,” dedi Dr. Walker. “Üç kaburgası kırılmış, neyse ki hiçbiri ciğerini delmemiş. Ön bacağı kırık, leğen kemiği kırık. Diğer tarafında koca bir delik var, saplanan metal parçası neredeyse karşı taraftan çıkacakmış. Çok kan kaybetmiş.”

“Yaşayacak mı?” diye sordu Andy korkuyla.

“Henüz emin değilim.”

Andy, Kavik’in yanına diz çöküp usulca başını okşadı. Dr. Walker bir kitap aldı, ışığın altındaki sallanan koltuğa oturup okumaya başladı. Zaman zaman oğlana bakıyordu. En sonunda kitabı kapatıp sertçe, “Onun için elimden gelen her şeyi yaptım. Gerisi ona ve doğaya kalmış. Ama çok büyük bir avantajı var,” dedi.

“Nedir?”

“O yarı kurt. Bu ona hiçbir köpekte olmayan bir dayanıklılık veriyor. Zaten,” diye homurdandı, “onu kanat parçasına taşıyıp karların içinde çekmene dayandıysa balinalarınki gibi güçlü kemikleri olmalı.”

“Çok dikkatliydim,” dedi Andy. “Onu kafesten çıkarıp kanadın üstüne kaydırdım. Kaldırmamaya ve çekiştirmemeye dikkat ettim. Kanada çok sıkı da bağlamadım, yalnızca düşmesini engelleyecek kadar. Karın içinde çekerken sarsmadım. Ona su içirdim. Belki içirmemeliydim.”

“Nasıl içirdin?”

Andy mendilini nasıl karla doldurduğunu ve sonra ıslak mendili sıkarak Kavik’in ağzına su damlattığını anlattı.

“Ona su içirmen iyi olmuş. Yuttuğuna emin misin?”

“Boğazını ovaladım. Böyle. Yuttuğunu hissettim.”

Dr. Walker koyu gözleriyle oğlanı inceledi. “Okulda ilk yardım eğitimi aldın mı?”

“Yok, hiç öyle bir eğitim almadık.”

“Hımmm,” diyen Walker kitabını açıp yeniden okumaya koyuldu. Bir dakika sonra Andy’ye baktı ve tekrar, “Hımmm,” diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra muayenehanenin zili çaldı. Dr. Walker içini çekerek kitabını bir kenara bıraktı. “Karnı ağrıyan biridir,” diye homurdandı. “Sen sesini çıkarmadan burada kal.”

Andy oturup Kavik’in başını okşayarak şişeden usul usul köpeğin bedenine akan sıvıyı izledi. Bir dakika sonra Dr. Walker mutfağa geldi. “Şu deli Geveze Nelson gecenin bu saatinde eline bir kıymık saplamayı başarmış,” dedi başını sallayarak.

Andy, “Gitsem iyi olacak,” diyerek doğruldu. Durup köpeğin perişan hâline baktı. Yaşam enerjisi çökmüş böğrünü belli belirsiz kıpırdatıyordu. Bu gece Andy’ye

bir kere bile bakmamıştı. Andy'nin gözleri şişedeki sıvıdan damlayıp köpeğin damarına giden tüpte yuvarlanan bir damlayı izledi. Bu kadarcık şeyle hayata tutunuyordu. Andy'nin içini büyük bir umutsuzluk kapladı. Boğuk bir sesle, "Ölecek. Biliyorum," dedi. Arkasını dönüp hızla kapıdan çıktı.

Ama Kavik ölmedi. Onun doğasında yumuşak, güçsüz hiçbir yan yoktu. Yalnızca yarı yabani bir yaratığın, yalnızca Tekgöz Charlie gibi bir adam tarafından yetiştirilip sertleştirilen bir yaratığın gösterebileceği azimle yaşamın o incecik ilmeğine tutundu.

Andy her gece gelip Kavik'in hâlâ hayatta olduğunu görerek rahatlıyordu. Şişenin kıymetli yaşam damlalarıyla köpeğin kan akışını yavaş yavaş beslemesini izliyordu. Ama Kavik ne gözlerini açıyor ne kıpırdıyordu. Ancak üçüncü gece, Andy sessizce Dr. Walker'ın kapısını çalıp içeri girdiğinde Kavik'in gözlerini açık buldu; şişe ve tüp artık vücuduna bağlı değildi.

Andy mutlulukla, "Yaşayacak, öyle değil mi?" diye sordu.

Dr. Walker'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Yaşayacak. Ama henüz hayati tehlikeyi atlatmış değil."

Andy Kavik'in yanına diz çöktü, başını okşamak için elini uzattı. Eli izleyen köpek geri çekilmek ister gibiydi ama çok güçsüzdü.

“Okşanmaya, sevimeye alışık değil,” dedi Dr. Walker. “El onun için yalnızca kızığa bağlanmak anlamına geliyor.”

Andy parmaklarını uzatıp köpeğin sivri uçlu kulaklarına dokundu, sonra elini aşağıya kaydırıp nazikçe kulaklarını kaşdı. “Hayati tehlikeyi atlatmadı derken ne demek istiyorsunuz?”

“Tam anlamıyla iyileşebilecek mi, bilmiyorum.”

“Bunu nasıl anlayabiliriz?”

“Eğer ön bacağı aksamazsa, leğen kemiği düzgün kaynarsa, arka bacakları tekrardan güç kazanırsa...”

Andy Kavik’in kulaklarını nazikçe kaşımaya devam etti. Köpek biraz rahatlamış gibiydi. “Ne zaman emin olursunuz?”

Dr. Walker kafasını sinirli sinirli sallayarak, “Ben nereden bileyim?” dedi. “Tanıdığım en aceleci çocuksun. Sana söyledim, gerisi doğaya kalmış. Bu işler zaman alır.”

“Sadece iyi olmasını istiyorum.”

“Biliyorum. Biliyorum,” diyen Dr. Walker dolaptan bir parça kızarmış et çıkardı, eti küçük parçalar hâlinde kesip Andy’ye uzattı. “Al, besle onu.”

“Artık yiyebiliyor mu?”

“Tabii. Damardan beslemeyi o yüzden bıraktım.”

Andy Kavik'e bir parça et uzattı ama köpek başını geri çekti ve temkinli gözlerle oğlana baktı.

"Yere koy," dedi Dr. Walker. "Elden beslenmeye alışık değil."

Andy eti yere, köpeğin ulaşabileceği mesafeye koydu. Kavik başını öne uzattı, dikkatle kokladı. En sonunda eti alıp yuttu. Andy etin kalanını parça parça vererek köpeği besledi.

Ön kapının zili çaldı ve Dr. Walker kalkıp ofisine geçmeye fırsat bulamadan mutfak kapısı açıldı. Küçük Geveze Nelson karşılarında duruyordu. Aslında adı Henry'ydi ve pek zeki sayılmazdı. Bakırkent'te herkes ona Geveze diyordu çünkü bildiği her şeyi tekrar tekrar anlatıp duruyordu. Sargılı elini uzatıp ciyaklar gibi, "Doktor, gece gelmemi söylemiştin," dedi. "Şuna bakacaktın. Unuttun mu?" Dr. Walker, Kavik'i görmesin diye uğraştı ama Andy kapıyı kapatmak için uzanmıştı ki Geveze, doktorun ince silüetinin arkasına bakınca onları gördü. Mutfağa girip Andy ile Kavik'e baktı. "Bir köpek!" dedi. "Bir köpeği mi tedavi ediyorsun, Doktor?"

Geveze'yi mutfaktan çıkarmaya çalışan Dr. Walker, "Bu çok özel bir köpek, Geveze," dedi rahat bir tavırla. "Birkaç gün önce Fairbanks'teki Kuzey Amerika yarışını kazandı. O bir şampiyon, Geveze."

Geveze yerinden kıpırdamadan Kavik'e bakmaya devam etti. "Sen köpek doktoru değilsin. Sen insan doktorusun."

"Evet, doğru. Ama bu değerli bir köpek. Yardım edilmeseydi ölecekti."

Geveze, "Ama köpek o!" diye diretti. "Onun üstünde de bende kullandığın bıçakları, makasları falan mı kullandın? Ya ilaçlar Doktor? Benim kullandığım ilaçları onun da kullanması hiç hoşuma gitmedi."

Dr. Walker Geveze'yi ofisine doğru iteleyip küçük bir dolabı işaret etti. "Kullandığım her şey orada sterilize ediliyor, Geveze. Her şey, anladın mı?"

"Tabii doktor ama onları bir köpekte kullanman, köpeğe insan ilacı vermek..." Geveze başını salladı. "Kasaba bundan pek hoşlanmaz."

"Kasabanın haberi olmayacak," dedi Dr. Walker.

"Hiç hoşlanmaz," diyen Geveze ciddiyetle kafasını sallıyordu.

"Senden başka bilen yok," dedi Dr. Walker sertçe. "Eğer kasaba halkı köpeği öğrenirse, yıllardır o eski madden kuyusunda ne yaptığını da öğrenirler. Bütün kasaba oraya hücum eder. Bunca zamandır yaptığın iş de heba olur gider."

“Ah, Doktor. Hayır,” dedi aniden korkuya kapılan Geveze. “Senden başka kimse bilmiyor. Büyük bir damar bulmama şu kadarcık kaldı. Biliyorum.”

“O hâlde kimse bu köpek hakkında tek kelime duymasa senin için daha iyi olur.”

“Kimseye söylemeyecektim ki. Yemin ederim. Bana güvenebilirsin, Doktor.”

“Tamam,” dedi Dr. Walker. “Kimse köpek hakkında bir şey bilmediği sürece sırrın güvende. Ama tek laf duyulursa...”

“Tamam,” diyen Geveze kir içindeki elini uzattı. “Anlaştık.”

Ciddiyetle el sıkıştılar, ardından Dr. Walker, “Şimdi gel de şu eline bir bakayım,” dedi.

Dr. Walker birkaç dakika sonra mutfağa döndü. Andy korkuyla, “Sizce Geveze başkalarına anlatır mı?” diye sordu.

“Eğer anlatırsa o maden kuyusunda ne yaptığını herkese anlatacağımı biliyor. Bunu hiç istemez.”

“Orada ne yapıyor ki?” diye sordu Andy. “Babam o kuyunun uzun yıllardır terk edilmiş hâlde olduğunu söylüyor.”

“Geveze’nin çılgınca bir fikri var. Yeni bir bakır damarı keşfedeceğine, zengin olacağına ve Bakırkent’in eski ihtişamına kavuşacağına inanıyor.”

“Bunu sizden başka kimse bilmiyor mu?”

“Dediğine göre öyle. Her gün batımında oraya gidip gece yarısına kadar çalışıyor, eski tüneli payandalarla destekleyip yeni tüneller kazıyor. Bir hayli iş yaptı. Bunun bir yıl önce, ayağına bir kaya parçası düştüğünde öğrendim. Doktor faturasını ödeyecek parası yoktu, o yüzden bana madeni anlatıp kazancından pay vermeyi vadetti.” Dr. Walker ayakta durmuş, çatık kaşlarla düşünüyordu. “Geveze’yi belki yeterince korkuttum, belki de korkutamadım. Unutup anlatabilir. Anlatırsa bayıla bayıla etrafı eşleyip hikâyeler anlatmaya başlayacak birkaç işgüzar tanıyorum. Köpeği keşfederlerse başım derde girer. Ama köpeği bulamazlarsa bunu Geveze’nin gevezeliklerinden biri zannederler, unutulur gider. Kavik’i hemen bu gece buradan götürmek zorundayız Andy.”

“Onu götürmek güvenli mi?”

“Ben elimden gelen her şeyi yaptım. Artık ilaç almıyor, damardan beslenmiyor. Yalnızca bol bol dinlenmeye ve beslenmeye ihtiyacı var. Bunu sizin evde de yapabilir. Onu birkaç gün daha burada tutmak isterdim. Ama çok tehlikeli. Şu kanat parçasını köşeden çıkar.”

Kavik'i yavaşça kanat parçasına yerleştirdiler, halatlarla iyice bağladılar. Sonra da onu karanlıkta ağaçların arasından Evansların evine taşıdılar.

Laura battaniyelerle ona mutfağın köşesinde bir yatak yaptı. "Evde yaşamaya, etrafında insan olmasına alışkın değil, o yüzden bu ona iyi gelecektir," dedi. "Hiçbir erkek, ister insan ister köpek, bir kadının mutfağına direnemez."

"Haklı olabilirsin," dedi Dr. Walker. Kavik'i kanat parçasından kaldırıp battaniyelerin üzerine yatırdılar. "Tek ihtiyacı olan normal bir bakım, su ve yemek. Bırakın uyu-sun. Bol bol uyuması gerek."

"Ya ayağa kalkmaya çalışırsa?" diye sordu Laura.

"Başarabileceğini anlayanaya kadar denemez. Bazı hastalarım-dan daha zeki. Ayağa kalktığında Andy ile bana gönderin. Alçısını çıkarırım, nasıl gözüktüğüne bakarız. Ve Andy, gece gel."

"Sence tam olarak iyileşebilecek mi?" diye sordu Andy'nin babası.

"Bilmiyorum. Ama hareket etmeye başladığında an-larız."

Böylece Kavik Laura'nın ılık mutfağının köşesine yer-leşti. Her gece Andy okuldan geldiğinde ilk sorusu şu olu-yordu: "Kavik ayağa kalktı mı? Yürüdü mü?"

“Henüz değil,” diye yanıtlıyordu annesi. “Unutma, Dr. Walker zaman alacağını söyledi.”

Andy köpeğin yanına çöküyor, kürkünü okşayarak kullaklarını kaşıyor ve “Daha iyi gözüktüyor, sen ne dersin anne? Kaburgaları sayılmıyor artık. Yakında ayağa kalkar, değil mi?” diyordu.

Ama Kavik ayağa kalkmadı. Denemedi bile. Uzun saatler boyunca uyumayı sürdürdü, kimi zaman rüyalar gördü. Zihninin içinde kısa ve zor yaşamının olayları dönüp duruyordu. Tekgöz Charlie’nin bağırışları ve küfürleri, kamçının ucu, ağır elinin sert vuruşları... Kızak sürüsünün geri kalanıyla arasında geçen sayısız dövüşü tekrar tekrar yaşıyordu. Eksi kırk derecede korunmak için karı kazarken soğuğun nasıl ısırıldığını hissediyordu. Aylar süren acımasız eğitimi; derisi soyulmuş, kanayan ayaklarla karı kazmayı; ayakta duramayacak hâle gelene dek kızak çekmeyi bir kez daha yaşıyordu. Tüm bunları günde tek bir küçük balık yiyerek yapmıştı. Açlık hiç dinmeyen bir acıydı. Zorlu Kuzey Amerika yarışını zihninde tekrar tekrar koşuyordu.

Ama ona defalarca acı çektiren en büyük kâbusu farklıydı: karanlık uçakta, demir kafesin içine hapsedilmiş hâlde yaptığı korkunç yolculuk. Kükreme sesini yeniden duyuyor; kaydığını, düştüğünü hissediyordu. Her yerin

ışığa boğulduğu o patlama anını yaşıyordu. Sonra o ve kafes boşlukta döne döne savruluyordu. Böyle düşler görürken kasları seğiriyor ve uykusunda inliyordu. O zaman kadın geliyor, yumuşak sesi ve nazik elleriyle onu uyandırıyor.

İlk başta düşler Kavik'e mutfaktan daha gerçek geliyordu. Düşlerinde yaşıyordu, insanlarla bir evin içinde yaşamaya en yakın olduğu süre, Dr. Walker'ın arka odasındaki kısa misafirliği idi. Bunu hayal meyal hatırlıyordu. Şimdiyse insanlarla yaşıyordu. Kendisi battaniyesinin içinde sıcacık yatarken soğuk rüzgârın evin duvarlarını dövdüğünü duyuyordu. Hassas, siyah burun delikleri pişen yemeğin enfes kokusuyla doluyordu. Ve her gece beyaz bir kâse içinde sıcak yemekten yiyordu. Yaşamının iki yılı boyunca temel gıdası olan donmuş balık bir kez bile önüne konmamıştı.

Kavik dörtte üç köpekti ama Tekgöz Charlie onun içindeki kurdu palazlandırmıştı. İçindeki köpek, insanların yakınlığını, sevgisini ve ilgisini istiyordu. İçinde sönmüş hâlde olan duygular uyanmaya başlamıştı.

Başlarda kendisini okşayan, seven ellere itiraz etmek istemişti ama çok güçsüzdü. Sonra dokunuşlarına alıştı ve kısa bir süre sonra bu dokunuşları umutla bekler oldu. Sarı gözlerini açmadan farklı elleri tanıyabiliyordu. Ada-

mın elleri ağırdı; okşayışı, sevişi sert ama nazikti. Çocuğun dokunuşu daha hafifti ama kendinden emin ve yumuşaktı, çocuk onu diğerlerinden daha çok okşuyordu. Kadının elleri yumuşak ve tüy gibi hafifti. Bir kez bile arkasından emirler ve küfürler gelen bir tokat yememişti. Bu eller onu okşuyor ve seviyordu, sesler alçak ve dostçaydı.

Kavik genç bir köpekti, Tekgöz Charlie'nin acımasız eğitimi altında geçirdiği zamanlar tabiatını kalıcı biçimde sert ve inatçı yapmamıştı. Bu insanlara karşılık veriyordu ama asıl sevgisini verdiği kişi çocuktuktu. Andy'nin annesinin dediği gibi: "Bu mantıklı. Bir oğlan çocuğuyla bir köpek arasında fazla fark yok. Ve köpeklerin yaşının insan yaşına oranının yedide bir olduğunu düşünürsek, ikisi yaklaşık aynı yaşta. Gençler birbirine karşılık veriyor."

Kavik her gün çocuğun okuldan dönüşünü bekliyordu. Başı yukarıda yatıyor, kulaklarını dikip dinliyordu. Oğlanın kardaki adımlarının çıtırtısını insan kulağından çok daha önce yakalıyordu.

Andy her zaman doğruca Kavik'in yanına gidiyor, yanına diz çöküp başını okşuyor, kulaklarını kaşıyor, iyileşme belirtisi var mı diye bakıyordu. "Yakında ayaklanır. En azından denemeli. Burada yatarak güç kazanamaz," diyordu endişeyle.

Annesi de her zaman aynı yanıtı veriyordu: “Aceleye getirme. Kavik ne zaman kalkabileceğini kendisi bilir. Dr. Walker öyle söyledi.”

Kavik başını çocuğa doğru kaldırıyor, çocuğun kıyafetlerine sinmiş olan ferah ve temiz hava kokusu siyah burun deliklerine doluyordu. Çocuk alçak ve samimi bir sesle konuşuyor, parmakları kulaklarında ya da çenesinin altında dolaşıyordu. Kavik o kocaman başını çevirerek bu muhteşem duyguyu bir o yanda bir bu yanda hissetmeyi öğrenmişti.

Andy her gece ağız sulandıran bir parça yemek uzatıp onu elinden yemeye ikna etmeye çalışıyordu. Ama her nedense bu Kavik’e Tekgöz Charlie’nin kendisine iri elleriyle ilk kez vuruşunu anımsatıyor, Kavik başını uzatıp yemeği elden alamıyordu. Andy de sonunda bir parça yemeği köpeğin kâsesine bırakıyor, Kavik de yemeği bir lokmada yalayıp yutuyordu.

Kavik en çok akşam yemeğinden sonraki saatleri seviyordu. Mutfak sıcak, pişen yemeğin kokusu hâlâ havada oluyordu. Üç insan ışıktan yararlanmak için masaya oturuyordu. Çocuk kahverengi saçlı kafasını kitaplara eğip ders çalışıyordu. Adam bir gazete ya da dergi okuyordu. Kadınsa genellikle dikiş dikiyor ya da adam için kazak örüyordu. Kavik gözlerini kapatıp boylu boyunca

uzanıyor, onların alçak seslerini dinleyip bir yere ait olmanın verdiği harika duygunun tadını çıkarıyordu.

Bir süre sonra oğlan kitaplarını bir kenara bırakıyor, bir fırça alıp yere, Kavik'in yanına oturuyordu. "Hadi bakalım," diyordu, "güzelleşme vakti." Sonra yarım saat boyunca köpeğin kurtlarinkini andıran gri kürkünü tarıyordu. Ardından fırçayı kaldırıp köpeğin önüne bir tas taze su koyuyor, battaniyesini düzeltiyor, iri kafasını son bir kez daha okşayıp merdivenlerde gözden kayboluyordu. Daha yaşlı olan insanlar biraz daha oturuyordu. Sonra adam ışığı söndürüyor ve birlikte çocuğun peşinden gidiyorlardı. Kavik mutfakta yalnız kalıyordu.

Bir akşam ailece yemek yerken Andy'nin babası yaklaşan konserve sezonundan söz ediyordu. Derken Andy kolunun altında bir dokunuş hissetti, başını aşağıya eğince Kavik'in üç bacağı üstünde sallanarak dirseğine dokunduğunu gördü.

"Anne! Baba! Bakın, bakın! Ayağa kalktı. Kavik ayağa kalktı!" diye bağırdı. Kollarını köpeğin boynuna dolayıp parlayan gözlerle babasına baktı. "Yürüyebiliyor baba. Başaracak! İyi olacak, öyle değil mi?"

Kurt masanın öbür ucundan eğilip köpeği inceledi. "Umut vadediyor," dedi. "Bakalım Vic ne diyecek."

Andy ayağa fırladı. "Gidip onu getireyim de alçıyı çıkarsın. Kavik ayağa kalkınca geleceğini söylemişti."

"Henüz çok erken," dedi annesi. "Victor sana hava karradıktan sonra gitmeni söyledi. Yemeğini ye."

Andy kendini sandalyesine attı. Kavik gözlerini ona dikmiş, kuyruk sallıyordu.

Andy bir parça et alıp günlerdir, her gece yaptığı gibi köpeğin burnuna tuttu. Kavik dudaklarını yaladı, ete baktı, ardından bakışlarını Andy'ye çevirdi. "Hadi ama," dedi Andy. "Sen alana kadar böyle tutacağım. Hadi, al işte." Köpeğin sarı gözleriyle oğlanın mavi gözleri birbirine kilitlendi. Ardından Kavik kocaman dişlerini açığa çıkarak başını dikkatlice ileri uzattı. Eti Andy'nin avucundan o kadar ustaca aldı ki Andy hissetmedi bile. Köpeğin başını okşayıp alçak sesle, "Aferin. Aferin sana oğlum!" dedi. Bir parça daha uzattı. Kavik aldı. Andy üçüncü parça için tabağına uzandı.

"Hayır, yeter," dedi annesi. "Onu sen yiyeceksin. Kavik akşam yemeğini yedi, karnı tok."

Kavik bir süre daha Andy'nin dirseğinin dibinde umutla bekledi, sonra topallayarak battaniyesine döndü ve yattı. Bu tüm gücünü tüketmişti.

Andy o kadar heyecanlıydı ki yemeğine dokunmadı bile. Babası ve annesi onu iki saat daha evde tuttuktan sonra nihayet Dr. Walker'a gitmesine izin verdiler.

Dr. Walker köpeği güzelce muayene ettikten sonra, "Şaşırtıcı derecede iyi. Kilo almış. Çok güçlü bir hayvan," dedi.

Doktor alçıyı çıkarırken etrafına toplanıp sessizce izlediler.

Kavik, ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi birkaç dakika orada yattı. Sonra güçlkle kalktı. Üç bacağının üstünde kararsızca durdu, sonra yavaşça dördüncü bacağın da yere koydu. Bu hareket ona güven vermiş gibiydi. Keskin kulakları dikildi, sırtı düzleşti. Boyu uzamıştı sanki, kararlı bir şekilde dikiliyordu. Tipik bir kurt jestiyle başını eğip sarı gözleriyle onlara baktı.

"Tanrı'm!" dedi Andy'nin annesi. "Kurda benziyor!"

"Büyük bir kutup kurdu," dedi Andy'nin babası. "Ataları kesinlikle kutup kurdu."

Dr. Walker, "Biraz etrafta yürütsene," dedi Andy'ye. "Nasıl yürüdüğünü görelim."

Andy Kavik'e dil dökerek onu mutfakta, yemek odasında, salonda dolaştırdı; sonra mutfağa geri getirdi. Yürümeye başladığı an köpeğin öz güveni uçup gitmişti. Baş

düşmüş, kulakları düzleşmişti. Çok kötü topallıyordu, mutfağa geri döndüğünde soluk soluğa köşedeki battaniyesinin üstüne yığıldı.

Andy korkuyla Dr. Walker'a baktı; Kavik'i inceleyen uzun, ciddi yüzünden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Andy'nin babası bakışlarını ayaklarına indirdi ve tek kelime etmedi. Annesi dudaklarını ısırıyordu.

Andy diz çöküp Kavik'in başını okşadı ve nefes almaya dahi korkarak bekledi. Kavik'in zorlanan soluklarını duyabiliyor, bedeninin harcadığı çabadan titreyişini hissediyordu. Dr. Walker'ın, Kavik'in iyi olacağını söylemesini her şeyden çok istiyordu. Ama doktorun böyle demeyeceği düşüncesi onu çok korkutuyordu. Geçirdiği kaza, aldığı yaralar, o fırtınada demir kafesin içinde hapis kalmak onun kurtları gibi dayanıklı bünyesine bile fazla gelmiş olabilirdi. Tam olarak iyileşemeyecekti. Belki de Dr. Walker'ın ilk söylediği gece Kavik'i uyutmalıydılar.

"Elbette güçsüz ve kötü topallıyor," dedi Dr. Walker. "Başından korkunç bir olay geçti. Size şansının yüzde elliden az olduğunu söylemiştim. Onu eve götürüp tedavi etmeye başladığımda şansının daha da az olduğunu anlamıştım. O ilk gece hiç şansı olmadığını düşünüyordum." Uzanıp Kavik'in kulaklarını okşadı. "Dedikleri kadar dayanıklıydın." Ardından Andy'ye baktı ve "Sana onun

içindeki kurdun çok güçlü olduğunu söylemiştim, evlat," dedi.

Andy'nin kalbi bir an duracak gibi oldu, sonra delice atmaya başladı. "İyileşecek mi? Bunu mu demek istiyorsunuz? İyileşecek. Tam olarak..."

"İyileşecek mi?" dedi Dr. Walker. "İyileşeceğine iddia ya giririm. Doğal olarak tutuk ve güçsüz. Ama egzersizle yeniden güçlenecektir. Bu tutukluğu zamanla geçip kaybolacak."

Andy başını Kavik'e doğru eğip, "Duydun mu? Eskisi gibi iyi olacaksın," diye mırıldandı.

Kavik çocuğu kokladı. Sonra, hayatında ilk kez, pembe dilini uzatıp bir insanın yüzünü yaladı.

Dr. Walker çantasını kapatıp doğruldu.

Andy'nin babası, "Borcumuz nedir, Vic?" diye sordu.

Andy, "Ben ödeyeceğim demiştim, baba," diye atıldı.

"Önemli değil Andy..."

"Dr. Walker'ı çağırmak Andy'nin fikriydi," dedi annesi. "Kendi faturasını kendi ödemeli."

Dr. Walker Andy'ye baktı. "Parayı nereden bulacaksın?"

"Tuzaklardan kazandığım para var."

"Anlıyorum," diyen Dr. Walker dalgın dalgın çenesini ovdu. "Bana bir ara beş dolar getir."

Andy'nin babası, "Ama Vic..." derken annesi, "Bu alçının parasını bile karşılamaz," diye araya girdi.

"Bunun Andy'nin faturası olduğunu sen söyledin," dedi Dr. Walker. "Bırak da ikimiz aramızda anlaşalım." Sonra Andy'ye dönüp, "Beş dolar elbette bütün fatu-rayı ödemez," dedi. "Ama anne babanı tanıdığım kadarıyla üniversiteye gideceksin. Belki tıp okumaya karar verirsin. Tıp okursan ve bir gün çocuklar sana hasta bir köpek getirirse onu tedavi edeceksin. Anlaştık mı?"

"Evet, efendim," dedi Andy. "Parayı yarın muayenehanenize getireceğim."

"Tamam," diyen Dr. Walker şapkasını aldı.

"Seni huysuz ihtiyar," dedi Laura usulca. "Sen bir sahtekârsın."

Dr. Walker kaşlarını çatarak ona baktı. "Kurt," dedi, "bu kadınla yaşamayı nasıl başarıyorsun?"

Dr. Walker gittikten sonra Andy, Kavik'i mutfakta, yemek odasında ve salonda iki tur daha atmaya ikna etti. Her seferinde soluk soluğa kalan köpek battaniyesine yığıldı. Ama Andy'ye son seferinde daha iyi durumda gibi geldi. Kavik'in başını okşadı, "Çok iyiydin. Aferin," dedi. Kavik kuyruğunu yere vurdu, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Andy'nin babası, "Kavik'in Bay Hunter'a ait olduğunu aklından çıkarmıyorsun, değil mi? Onu geri vermen gerekecek, biliyorsun," dedi.

Andy, Kavik'in kulaklarını okşadı; Kavik de kafasını çocuğun dizine bıraktı. Andy kulaklarını okşamaya devam etti. Unutmuştu. Kavik'in iyileşmesini o kadar çok istemişti ki aklında başka bir düşünce kalmamıştı. Şimdi aniden midesine bir taş oturmuştu. "Bay Hunter'a ondan ne zaman söz edeceksin?" diye sordu.

"Yarın ona mektup yazıp her şeyi anlatacağım."

"O kadar erken yazmak zorunda mısın? Kavik'in durumu henüz belli değil ki baba."

Kurt her zaman dosdoğru ve yalın bir şekilde düşündü. Doğru doğruydı, yanlış da yanlış. Ve gerçek her zaman anlatılmalıydı. "Bay Hunter köpeğin öldüğünü sanıyor. Sağ olduğunu ve iyileşeceğini bilmesi gerek."

Oturmuş tırnağını dişleyen Laura düşünceli düşünceli konuşmaya başladı. "Bence ona henüz söylemesen daha iyi. Bay Hunter Kavik'i öldü sanıyor. Eğer hayatta olduğunu söylersen köpeği hemen geri isteyecektir. Ve eğer karşısında topallayan, çelimsiz, eciş bücüş bir hayvan görürse ondan kurtulmak isteyecektir. Köpeği şimdi görmesi Bay Hunter için de Kavik için de iyi olmaz. Kavik'in toparlanması nereden baksan birkaç ay sürer. Bu arada

balık fabrikası bahar sezonu için açılır ve Bay Hunter her zaman olduğu gibi kuzeye gelir. Kavik'i o zaman görsün. Kuzey Amerika şampiyonu olan o güçlü ve iri köpeğe benzediğinde."

Babasının yüzünü inceleyen Andy endişeyle, "Kavik pek iyi görünmüyor baba," diye ekledi.

Kurt konuyu enine boyuna düşünürken kaşlarını çatarak Kavik'e baktı. "Tamam," dedi nihayet. "Bekleyeceğiz. Ama unutma, onu vermek zorundasın."

"Biliyorum," dedi Andy. Köpeği okşayarak birkaç dakika daha orada oturdu. Ardından doğruldu ve Kavik'in su kabını doldurup yanına bıraktı. Battaniyesini düzeltti. Annesiyle babasına, "İyi geceler," dedi ve Kavik'in başını bir kez daha okşayıp üst kata çıktı. Köpek onun gözden kayboluşunu izledi.

Kısa süre sonra Laura ve Kurt ışığı kapattı, Kavik mutfağın karanlığında tek başına kaldı. Bir süre yatıp çocuğun gözden kaybolduğu merdivenlere baktı. Sonunda binbir zahmetle doğruldu, topallayarak merdivenlerin başına gitti ve gözlerini yukarı dikti.

Çocuk oralarda bir yerdeydi. İlk basamağa ayağını koydu ve tırmanmaya başladı. Her basamakta kendi ağırlığını kaldırmak yürümekten çok daha zordu. Kısa süre sonra bacakları titremeye başladı. Yarı yolda basamaklara

oturup dinlendi. Sonra devam etti. Merdivenlerin tepesine varınca iki kapılı kısa bir koridora vardı. Hassas burnu onu tereddütsüzce çocuğun odasına yönlendirdi. Aralık kapıyı iterek açtı. Yatağın yanına gitti ve soğuk burnunu çocuğun yanağına dayadı.

Andy irkilerek doğruldu. "Kavik! Merdivenlerden çıkmışsın! Merdivenlerden çıkmışsın!" Ellerini köpeğin koca kafasının iki yanına koydu ve yüzünü o tüylü alına bastırdı. "Güçleniyorsun! Hem de hızlıca! Biliyordum. Biliyordum!" Kavik usulca kuyruğunu sallayıp Andy'nin yüzünü yaladı.

"Demek benimle uyumak istiyorsun," dedi Andy. "Yaşasın!"

Andy yerdeki kilimi yatağın baş ucuna çekti. Eliyle kili me vurarak, "Haydi, buraya yat. Tam buraya," dedi.

Kavik bitkin bir iç çekişle kilimin üstüne kıvrıldı. Yanında, yatakta yatan çocuğun yakınlığını, onu okşayan elini hissediyordu. Çocuğun kokusu burun deliklerine doldu. Olmak istediği yer burasıydı.

6. BÖLÜM

Artık hareket edebilen Kavik hızla iyileşiyordu. İlk birkaç gün insanlarla birlikte yaşadığı bu tuhaf evin her köşesini araştırdı. Laura onu her öğleden sonra dışarı çıkarıyor, o da Andy okuldan dönene kadar dışarıda kalıyordu.

Kavik bir kez daha kuru ve soğuk kış havasının, kalın kar örtüsünün tadını çıkarıyordu. Tam da gücünü geri kazanmak için ihtiyacı olan zorlu egzersizlere uygun bir havaydı. Zamanını Kurt'ün peşinde konserve fabrikasıyla ev arasında gidip gelerek ya da evin arkasındaki tepeleri ta Andy'nin tuzak hattının başladığı vadiye dek keşfederek geçiriyordu. Evden hiçbir zaman fazla uzaklaşmıyor, her şeyin bıraktığı gibi olup olmadığını görmek için karların arasında topallayarak geri dönüyordu.

Ama Kavik karanlık ağaçlık alandan geçerek okuldan dönen Andy'yi karşılamayı bir kez bile aksatmamıştı. Bütün hayvanlara, başlarına önemli bir şeyin gelmek üzere olduğunu haber veren o zaman sezgisi, Andy'nin varmasına birkaç dakika kala Kavik'i dürtüyordu. Başı dik, kulakları kirişte, sarı gözleri ormandan çıkan yola dikili, bahçede durup bekliyordu.

Andy gözüktüğü an Kavik mutlulukla havlıyor ve karlara bata çıka ona koşuyordu.

Yemeğini hâlâ mutfağın köşesinde yiyor ve her gece Andy'nin dirseğinin dibinde durup onun yemeğine ortak çıkıyordu. Akşam yemeğinin ardından ev ödevini yapan Andy'nin ayaklarının dibine, kulaklarını kaşıyabileceği kadar yakınına oturuyordu. Artık mutfağın köşesindeki battaniyenin üstünde uyumuyordu. Andy yatmak için merdivenlere yönelince Kavik de onunla gidiyordu. Andy'nin yatağının başında, yerdeki kilimin üzerinde uyuyordu.

Böylece Tekgöz Charlie ve yaşamının o acımasız iki yılının anısı Kavik'in aklından silindi. Bu üç insan ve ev onun tüm yaşamıydı artık. Daha önce başka bir yaşamı olmamıştı sanki.

Kavik'in dışarı fırlamış kaburgalarının arası doldu, tüyleri o eski gür, gri kurt kürküne döndü ve topallaması

nihayet tamamen geçti. Bir kez daha George Hunter'ın Fairbanks'teki yarışta gördüğü o büyüleyici hayvan olmuştu.

**

Üçüncü hafta sonu Andy tuzaklarını kontrol etmeye giderken Kavik'i de yanına aldı. Hava hâlâ karanlıktı. Dünya yarım aydan yayılan yumuşak ışığa gömülmüşken, Andy ve Kavik merdivenlerden aşağı süzöldüler, sessizce evden çıktılar ve bayıra yöneldiler. Tüm sabah Kavik karlar arasında koşarak önden gitti. Yoldan sapıp etrafta kısa araştırma gezileri yapıyor, sonra da ağır adımlarla ilerleyen Andy'nin yanına koşuyordu. Kapanlar çok ilgisini çekiyor; Andy'nin dibinde dikilip avı kapandan alışını, kapanı yeniden kuruşunu izliyordu.

Öğlen olunca sırtlarını bir tomruğa verip karın içinde yan yana yemeklerini yediler. Andy dikkatle her sandviçi ikiye bölüyor, yarısıyla Kavik'i besliyordu. "Bahse girerim ilk kez tuzak hattına çıkıyorsun," dedi Andy. "Sevdin mi?"

Kavik kuyruğunu sallayarak sırttı.

"Ben de," dedi Andy, sarı gözlerinin arasındaki kürkü okşayarak. "Bir başına yürürken insan kendini çok yalnız hissediyor."

Bir süre sonra uçak enkazının ve demir kafesin olduğu açıklığa vardılar. Kavik temkinli adımlarla ilerledi. Kafesin biraz uzağında yere oturup gözlerini kafese dikti. Ardından bir açıklama ister gibi Andy'ye döndü.

"Hatırlar gibisin, değil mi?" dedi çocuk. Kavik, Andy'nin sesinden cesaret almış gibi kalkıp biraz daha yaklaştı, sonra tekrar oturdu.

"Haydi, git," dedi Andy, "iyice bak."

Kavik ilerledi, burnunu uzatıp demir parmaklıkları kokladı.

"Gördün mü," dedi Andy, "sana zarar veremez." Kavik kafesin çevresini turladıktan sonra Andy'nin yanına döndü.

Andy eğilip kollarını köpeğin boynuna doladı. Kavik usulca inleyip Andy'nin yüzünü yaladı. "Kafesi hatırlıyor musun?" diye sordu Andy. "Sırtık'ın burada öldüğünü biliyor musun? Köpeklerin böyle şeyleri sezdiğini söylerler. Seni rahatsız eden bu mu?" Kavik sızlanmayı sürdürdü ve Andy doğrulup yola devam edene dek onun yanından ayrılmadı.

Daha sonra uçak enkazının ve kafesin yanından defalarca geçtiler ama Kavik bir daha asla oraya yaklaşmadı.

Tuzak sezonunun sonu geldi, Andy artık baharın ve yıllık somon avının kısa süre sonra başlayacağını biliyordu. George C. Hunter dönecek ve Kavik'i bulacaktı. O taş yine Andy'nin midesine oturmuştu ve baharın her işaretiyle ağırlaşıyordu. Gündüzler hızla uzuyordu. Baharın ilk sıcak soluğu toprağa değip ağaçlardaki karları silkiyordu.

Kar her yıl olduğu gibi sahilden tepelerin, evlerin gerisine, vadiye doğru çekilmeye başladı. Usulca vadinin yamaçlarına süzüldü, sonra dağ sırtlarında uzanan beyaz bir omurga oluşturdu. Bütün yaz orada kalacaktı. Yeşil ve sarı tundra ortaya çıktı. İlk ördekler ve kazlar vardığında göletler ve akarsular hâlâ donmuş hâldeydi. Andy ve Kavik, tepelerin, göl kıyısının ve vadinin üstünde uçarak büyük bir V harfi oluşturan kazları izledi. Kazlar etrafı kolaçan ediyor, sonra yükselip daha kuzeydeki yuvalama alanlarına uçmaya devam ediyordu. Bir yaban ördeği sürüsü vadiye daldı. Yakındaki gölete uçuyorlardı. Berrak buz su sanarak dalışa geçtiler. Bütün sürü şaşkın şaşkın ciyaklayıp kanat çırparak buzun üstünde kayıp kıyıya yığıldı. Andy güldü, Kavik heyecanla havlamaya başladı. Şaşkın ördekler kendilerini toplayıp uçarak panik içinde vadiden uzaklaştılar.

Geceleri minik çiçekler yosun denizinde başlarını gösterirken, tundra binbir renge bürünüyordu. Söğüt ve kavak tomurcukları açılmıştı. Daha önce ölü dal yığınlarını andıran gürgen çalıları yemyeşildi.

Konserve fabrikasının makinelerini elden geçirmek ve fabrikayı sezona hazırlamak için Seattle'dan onlarca insan geldi. Bir-iki erkenci gırgır teknesi güneyden gelmiş ve yaklaşan somon avı için limana demirlemişti. Sürülerinden ayrılan başıboş somonlar nehirde görülmeye başlamıştı. Andy'nin midesindeki taş gitgide ağırlaşıyordu.

Okul yaz tatiline girdi. Ertesi gün Andy iş aramak için kasabaya gitti. Balık sezonu geldi mi gidebilen her erkek, gırgır tekneleriyle ava giderdi. Bu da kasabanın dükkânlarında iş olanakları yaratıyordu. Andy bu yıl böyle geçici bir işe girmek için yeterince büyüdüğünü düşünüyordu.

İlk kez Kavik'i de yanında götürdü. Birlikte kasabanın tek caddesini geçip Tom Murphy'nin nalbur dükkânına vardılar. Burası başlamak için iyi bir yer olabilirdi. Dükkânda babasıyla çalışan Murphy'nin oğlu, Bob, geçen yaz gırgır tekneleriyle açılmaya başlamıştı.

Bay Murphy kafasını kaşıyıp, "Bob şimdi dışarıda, *Leydi Claire*'in kaptanıyla bağlantı kurmaya çalışıyor," dedi. "Geçen yıl da o gemideydi. Eğer işi alırsa gidecek. Yarın

gel de konuşalım, Andy.” Sonra da tezgâhın üstünden eğildi ve gözlüğünü düzeltip Kavik’e baktı. “O nasıl köpek öyle! Köpek mi gerçi?” diye sordu.

“Yarı kurt,” dedi Andy gururla. “Adı Kavik. Kutup porsuğu anlamına geliyor.”

“Hımm,” dedi Bay Murphy. “Sanki bu adı bir yerde duymuştum.”

“Fairbanks’teki Kuzey Amerika yarışını kazandı,” dedi Andy. “O... şey, o Bay Hunter’ın köpeği.”

“Tamam. Hatırladım. Neyse, yarın uğra Andy.”

Sokakta Alaska Lokantası’nın önünden geçiyorlardı ki garson Pelte Davis, Andy’ye selam verdi. Andy, Pelte’yi severdi. Kısa boylu, şişman ve neşeli biriydi. Alaska’nın önünde birkaç balıkçıyla durmuş ona sesleniyordu: “Hey Andy, o kurdu nereden buldun?”

Andy tozlu yolun ortasında durup, “Yarı kurt. Kuzey Amerika yarışını kazanan sürünün lideri,” dedi.

“Sırtık Johnson’ın uçağıyla Bay Hunter’a götürdüğü köpek mi?”

“Evet,” dedi Andy. “Adı Kavik. Kutup porsuğu anlamına geliyor.”

“Demek öyle,” dedi Pelte. O ve tekneciler Kavik’e hayranlıkla bakıyordu.

Caddenin ta diğer ucunda yarım düzine köpek belirdi, ileri atılarak bir sürü hâlini aldılar. Bunlar görünürde sahibi olmayan kırma köpeklerdi, nerede yiyecek bulurlarsa oraya üşüşüyorlardı. Bu sürü kasabadaki her kedinin ve köpeğin başına belaydı. Sürünün başında Kara adında, tazıya benzeyen, iri ve hırpani bir köpek vardı.

Kara, Kavik'i görünce durdu. Karşısında dışarıdan gelen bir yabancı, dahası kurda benzeyen bir hayvan vardı. İleri atılıp var gücüyle havlamaya başladı. Sürünün geri kalanı da onun hemen gerisinde havlıyordu.

Kavik sürü neredeyse yanına varana dek bekledi, sonra aniden inleyerek kuyruğunu bacaklarının arasına kısırdı ve Alaska Lokantası ile nalbur dükkânı arasındaki boşluğa kaçtı. Sürü de arkasından gitti. Onu yüksek bir çitin önünde kısırdılar. Kara öne atıldı ve korku içindeki Kavik'i bir hamleyle yere devirdi. Ağzını ardına kadar açıp Kavik'in üstüne çıktı. Kavik onu atlatıp kendinden çok emin olan sürünün arasına dalarak yeniden caddeye koştu. Sürüye yetişemeyen küçük, uzun tüylü bir köpek de gelip kavgaya katıldı. Kısa bacaklarıyla koşup Kavik'e çarptı, arka bacağını yakalayıp ısırdı. Kavik korku dolu bir ciyaklamayla küçük köpeği savurdu, sürü havlayarak onu takip ederken cadde boyu koşup ağaçların arasında kayboldu.



“Vay canına!” diyen Pelte Davis etrafındaki adamlara baktı. “Gördünüz mü? O küçük ihtiyar Pırtık bile onu ısır-
dı ve o karşılık vermedi!” Andy’ye baktı. “Adının anlamı
ne demiştin? Kutup porsuğu mu? Tavşan olmasın, Andy?”

Balıkçılardan biri ciddiyetle, “Tavşan olamaz,” dedi.
“Sağlıklı bir tavşan bile o ufak köpeği öldürebilirdi.”

Andy tek kelime etmeden arkasını dönüp körlemesi-
ne cadde boyu yürüdü. Arkasından yükselen kahkahaları
duyabiliyordu. Kendini çok kötü hissediyordu, afallamıştı
ve birilerinin canını yakmak istiyordu. Eline bir sopa alıp
o şişman Pelte Davis’e ve arkadaşlarına girişmek istiyor-
du. Ve o köpek sürüsüne, özellikle de Kara’ya. Özellikle
Kara’ya!

Andy Kavik’i karanlıkta verandanın altına sinmiş
hâlde buldu. Dil döküp onu dışarı çıkardı, başını ok-
şayıp kulaklarını kaşıdı. “Senin derdin ne?” diye sordu
yumuşak bir sesle. “O koca Kara’yı kolaylıkla haklaya-
bilirdin. O zaman diğerleri de sana ilişmezdi. Ya o mi-
nik, sefil Pırtık? Onu tek lokmada yutabilirdin. Neden
ödün kopmuş gibi kaçtın öyle? Bir tavşan gibi davran-
dın. Neden? Neden ha?” Kavik’in kulakları iri kafasına
yapışmıştı, kuyruğunu umutla yere vururken yalvarır
gibi inliyordu. “Anlamıyorum,” dedi Andy üzüntüyle.
“Anlayamıyorum.”

Eve girerken Kavik'i de içeri aldı. Köpek mutfaktaki köşesine gidip yere yattı, utanmıştı sanki. Tabaklar ve yemek masadaydı. Andy'nin babası öğle yemeğini yemiş, fabrikaya dönmek için paltosunu giyiyordu. Kavik'e bakıp, "Nesi var?" diye sordu.

"Kasabadaki şu köpek sürüsü," dedi Andy öfkeyle. "Şu Kara..." Onlara olanları anlattı.

Babası durmuş, Kavik'e bakıyordu. "Demek ki aslında tam olarak iyileşememiş," dedi.

"Ama gayet iyi ve güçlü," dedi Andy ısrarla. "Çok iyi görüldüğünü sen kendin söylemiştin."

"Fiziksel olarak iyileşti," dedi babası. "Ama burası" -göğsüne vurdu- "iyileşmemiş. Kendine güvenini ve cesaretini kaybetmiş."

"Nasıl?"

"Büyük olasılıkla uçak kazasında. Başka herhangi bir köpeği öldürecek yaralar aldı. Sonra o fırtınada, orada günlerce ölü gibi yattı. Bu içindeki tüm cesareti silip atmış."

"Demiştin ki eğer tam olarak iyileşemezse..." dedi Andy korkuyla.

"Fiziksel anlamda söylüyordum. Fiziksel olarak iyileşti."

Andy, "Bay Hunter onu bu hâlde ister mi?" diye sordu.

Annesi kesin bir sesle, “Hayır,” dedi.

“O hâlde belki Bay Hunter onu bana satar,” dedi Andy umutla.

“Kasabadaki her köpeğin onun pestilini çıkarması umurunda değil mi?”

“Umurumda. Onu kasabaya götürmem, olur biter. Sence Kavik’i bize satar mı baba?”

“Satabilir. Bay Hunter için bir korkak da en az bir sakat kadar iticidir. Buralarda onu başka isteyen çıkmaz. Kavik’i sana satmak olsa olsa zararının birazını telafi etmesini sağlar.”

Laura başıyla onayladı. “Olaya bu yönden bakacaktır,” diyerek Andy’ye gülümsedi. “Sanırım bir köpeğin olacak.”

“Bu tamamen Bay Hunter’a bağlı,” dedi Kurt.

“Geldiğinde Kavik’in nasıl olduğunu ona anlatacak mısın?”

“Anlatacağım,” dedi babası sertçe. “Bay Hunter onu alıp eve götürdükten sonra nasıl bir köpek olduğunu öğrenmekten hiç hoşlanmaz.”

Andy Kavik’e baktı ve çaresiz bir öfkeyle, “O küçük, ihtiyar Pirtık’tan bile kaçtı. Bu çok saçma,” dedi.

“Değil.”

“Kavik onun beş katı, yarı kurt ve bir sürü lideri,” dedi Andy. “O küçük köpekten korkmasını gerektirecek ne var ki?”

“Bu aslında korku değil. Çok daha derin bir şey.”

“Tek bildiğim ödü kopmuş gibi kaçtığı,” dedi Andy.

Babası uzun bir süre ona baktı, sonra sessizce, “Otur Andy. Sana açıklamaya çalışayım,” dedi.

Andy bir sandalyeye kıvrıldı. Babası da karşısına oturup konuşmaya başladı. “Andy, sana bir süredir anlatmak istediğim bir şey vardı ama nasıl açıklayacağımı bilemedim. Şimdi belki açıklayabilirim.”

“Ne oldu baba?”

Babası yumruk yaptığı ellerine baktı. “Bir zamanlar kuzeydeki en iyi gırgırcılardan biriyken neden şimdi fabrikada tamirat işlerine bakıyor, kışın bekçilik yapıyorum, hiç düşündün mü?”

Laura keskin bir sesle, “Kurt!” dedi.

“Öğrenmesinin zamanı geldi,” dedi Kurt sakın sakın. “Şimdiye kadar kendiliğinden sormadı ama yakında soracak. Artık büyüdü, etraftaki balıkçılarla daha çok takılacak. Konuşmalar duyabilir. En iyisi benden duyması. Andy artık çocuk değil.”

Andy'nin annesi dudaklarını ısırarak bir babaya bir oğula baktı. Sonra aniden arkasını dönüp odadan çıktı.

Kurt Evans Andy'ye baktı. Andy, "Tekneler çok paraya mal oluyor," dedi.

Babası kafasını salladı. "Bu nedenin yalnızca bir kısmı. Birçok kişi beni parasal olarak desteklemeyi önerdi. Bay Hunter beni *Dümençi*'ye, şu limanda demirleyen büyük gırgır teknesine almak istedi. Ben her seferinde 'Hayır' dedim." Babası belli belirsiz bir gerginlikle ellerini ovuşturdu. "İşte, bu noktada Kavik ve ben birbirimize çok benziyoruz."

"Ne demek istiyorsun baba?"

"Kendi teknemiz Özgürlük'ü beş yıl önce kaybettiğimizi hatırlıyor musun?"

Andy, "Hatırlıyorum," dedi.

Tekne siste kayalara çarpıp batmıştı. İki mürettebat ve babasının kardeşi, Eddie amca kaybolmuştu. Ne olup bittiğini anlayamadan evlerini ve tüm birikimlerini kaybetmişlerdi.

"O gece," dedi babası sessizce, "kendime güvenimi kaybettim. Fiziksel olarak korkmuyorum. Ama insan böyle büyük bir darbe alınca yeniden deneme isteğini kaybedebiliyor. Kalp seni terk ediyor. Bomboş kalıyorsun. Sahip

olman gereken bir şey, tekrar savaşımanızı sağlayan şey kayboluyor.”

Babasının böyle konuştuğunu duymak Andy’yi hem çok şaşırtmış hem de çok üzmüştü. Aniden babasını korumak, onun için bahaneler üretmek istedi. “Ama baba, öyle bir kaza tekrar olmaz ki,” dedi.

Babası başıyla onayladı. “Bunu biliyorum. Ama her zaman bir olasılık var. Gırgırcılığın risklerinden biri bu, hele de bu sularda. Son beş yılda annenle az buçuk bir şey biriktirdik. Kendi evimizi almak istiyoruz. Senin önünde üniversite var. Eğer aynı şey bir kez daha başıma gelirse tüm bunlar yok olur gider. Bu riski alamam, kendime hep böyle söylüyorum. Ama sadece bu değil. Aslında içimde tekrar savaşıma, mücadele etme arzusu yok.”

“Kavik için de mi böyle?” diye sordu Andy. “Uçak kazası, ölümle burun buruna gelmek, günlerce o kafeste kapalı kalmak içindeki savaşıma isteğini mi yok etti?”

“Öyle. Kavgaya girişmektense kaçmak ona daha kolay geliyor. Onu çaba göstermeye iten hiçbir şey yok. Benim için de şu an olduğu gibi devam etmek, biraz para biriktirmek, kendi evimizi almak, seni okula göndermek, güvende olmak daha kolay. Ne kadar az olsa da hiçbir risk almak istemiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Andy. Gerçekten anlamıştı.

“Peki, yine de Kavik’i istiyor musun? Bay Hunter sata tarsa?”

“Evet.”

Babası, “Tamam. Ne yapabileceğime bir bakayım,” diyerek doğruldu.

“Baba,” dedi Andy, “hep böyle mi olacak? Kavik... ve...” Utanan Andy sözün devamını getiremedi.

“Kavik ve ben mi?” diye tamamladı babası. “Kavik için yanıtlım evet. Kendim için... Bilmiyorum. Bilemiyorum.” Ardından evden çıkıp konserve fabrikasının yolunu tuttu.

**

Andy Murphy’nin dükkânında işe başladı. Her sabah işe giderken Kavik kasabanın girişine kadar ona eşlik ediyor ve orada duruyordu. Bir daha asla kasabaya girmeye cesaret edemedi. Görülemeyeceği bir yerde, ağaçların arkasında duruyordu. Andy başını okşuyor, kulaklarını kaşıyor ve “Şimdi işe gitmem gerek. Sen eve dön,” diyordu. Kavik onun caddeye çıkışını izliyor, ardından arkasını dönüp uzaklaşıyordu.

Pelte Davis, Kavik’in Kara ve kasabanın diğer köpekleriyle yaşadıklarını hatırlatmaktan hiç geri kalmıyordu. Ne zaman Andy’yi görse, “Andy, senin tavşan nasıl?” diye bağıırıyordu. “Tavşanını ne zaman kasabaya getireceksin,

ha? Ne zamandır güzel bir yarış izlemedik. Belki bir daha-ki sefere bilet satar, bahis açarız, ha?”

Andy ona hiç yanıt vermiyordu. Dişlerini sıkıp dudaklarını birbirine bastırarak dümdüz önüne bakıyor ve Alaska Lokantası'nın önünden geçip gidiyordu. Ama yemin etmişti: Bir gün, bir şekilde, Pelte Davis'le ödeşecekti.

Akşamları Kavik hiç aksatmadan ağaçların dibinde onu bekliyordu. Köpeğin zaman algısı inanılmaz derecede keskindi. Asla geç kalmıyordu. Yolun ortasında kuyruğunu sallayarak oturuyor, Andy'yi görür görmez ne kadar mutlu olduğunu göstermek için ön ayaklarıyla minik bir dans tutturuyordu.

Andy önünde diz çöküyor, böylece Kavik o koca kafasını Andy'nin göğsüne dayıyor, Andy de kulaklarını kaşıyıp onunla konuşuyordu. “Günün güzel geçti mi?” diyordu. “Babamla fabrikaya gittin mi?” Sonra Kavik'e kendi gününü anlatıyordu. “Fazla bir şey yapmadım. Bay Murphy beni neden işe aldı, anlamıyorum. Herkes kasaba dışında, balıkta.” Ya da “Ah, o Pelte Davis! Bir gün! Bir gün!” diyordu. Sonra Kavik'le birlikte ağaçların arasında koş a koş eve gidiyorlardı.

Andy'nin daha önce sevgisini verdiği bir hayvanı olmamıştı. Kavik de daha önce hiç sevmemiş, hiç sevilmemişti. Şimdi her ikisi de arkadaşlığın ne kadar muhteşem bir

şey olduğunu keşfediyorlardı. Andy Bay Hunter'ın kasabaya gelişi konusunda endişelenmeyi bırakmıştı. Kavik'in ne kadar korkak olduğunu öğrenince Bay Hunter'ın onu istemeyeceğine kendini ikna etmişti. Anne ve babasının da böyle düşünmesi içini daha da rahatlatmıştı. Şimdi tek sorunu, Kavik için ne kadar para ödemesi gerekeceğiydi. Çok fazla istemeyeceğini düşünüyordu. Babası da aynı fikirdeydi. "Onu başka kim ister ki?" diyordu. "Korkak bir köpek buralara pek uygun değil."

Kısa gırgır sezonu yarılanmıştı ki Andy bir akşam eve dönerken Kavik'i ağaçların dibinde, kasabanın girişinde bulamadı. Birkaç dakika ıslık çalıp ona seslenerek bekledi. Kara ve sürüsü ıslık sesini duyup ne olduğunu anlamak için ağaçlara yöneldi. Andy yerden bir sopa alıp onlara savurdu. Kara durunca hemen arkasındaki sürü de durdu. Andy bir sopa daha aldı ve Kara'nın üzerine yürüdü. "Kavga mı istiyorsun?" dedi iri, siyah köpeğe. "Gel bakalım o zaman." Kara kibirli bir edayla başını çevirip cadenin aşağısına yöneldi. Sürüsü de hemen arkasında onu izliyordu. Pırtık, o küçük huysuz, en geride kalmış; küçük bacaklarıyla onlara yetişmeye çalışıyordu.

Andy sopayı atıp evin yolunu tuttu. Belki Kavik babasıyla fabrikaya gitmiş ve zamanı unutmuştu. Ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Ya da belki Kara

ve sürüsü onu orada, ağaçların kıyısında beklerken görüp eve kovalamıştı. Evet, böyle olmuştu. Gün gelecek Kara'yla da ödeşecekti. Ah, hem de nasıl!

İçeri girdiğinde akşam yemeği masadaydı, annesiyle babası onu bekliyordu. Kavik mutfağın köşesinde yatmıyordu. "Kavik nerede?" diye sordu. "Beni beklemiyordu."

Andy'nin babası ona baktı ama tek kelime etmedi.

"Bay Hunter öğle yemeğinden hemen sonra buraya geldi," dedi annesi usulca.

"Ya," dedi Andy babasına bakarak. "Onunla Kavik hakkında konuştun mu? Ne durumda olduğunu anlattın mı? Onu için ne kadar istedi?"

Andy'nin babası başını salladı. "Kavik'i aldı Andy."

"Aldı mı? Nasıl yani? Kavik gitti mi?" Andy'nin sesi yüksek ve keskindi. "Onu istemeyeceğini söylemiştin. Onu satın alabileceğimizi söylemiştin."

"Onu istemeyeceğini düşündüğümü söylemiştim," dedi babası sabırla. "Yanılmışım."

"Ne durumda olduğunu anlattın mı? Diğer köpeklerden korktuğu için kasabaya gitmediğini söyledin mi? O küçücük huysuz köpeğin, Pırtık'ın bile onu kovaladığını söyledin mi? Söyledin mi baba?"

“Söyledim Andy. Hatta ona Kavik’i alıp kasabaya gitmeyi, köpeklerin onu nasıl kovaladığını gözleriyle görmesini teklif ettim. Orada dikilip gülümsemekle yetindi, bana inanmadı. Kavik bizde kalsın diye böyle bir hikâye uydurduğumu düşündü. Eh, böyle düşündüğü için onu suçlayamam. Kavik harika görünüyor, biliyorsun. Kocaman, sağlıklı, güçlü... Bay Hunter’ın gördüğü şampiyon köpeğe benziyor. Kavik’in diğer yönü, bizim bildiğimiz yönü dışarıdan belli olmuyor. Bay Hunter köpeğini geri aldığı için mutlu şu anda.”

“Peki, onu satın almayı teklif ettin mi?” dedi Andy ısrarla.

“Fırsatım olmadı. O köpek satılık değil Andy.”

“Şimdi nerede?”

“*Kraliçe*’yle denize açıldı, güneye. Yaklaşık dört saat oldu.”

“Bay Hunter çok kibardı,” dedi Andy’nin annesi. “Doktor faturasını ödemek istedi, ona baktığımız için bize 200 dolar vermeyi teklif etti. Ama hepimiz Kavik’i çok sevdiğimiz için kabul etmedik.”

“Elbette kibar olacak,” dedi Andy acı bir sesle. “Gelip bana haber verebilirdiniz, eve dönüp ona veda edebilirdim.”

“Böylesinin ikiniz için de daha iyi olacağını düşündüm,” dedi annesi. “Sen buradayken götürülmek Kavik için çok zor olurdu. Hem bunun olabileceğini biliyordun. En başından beri biliyordun.”

“Bay Hunter durumunu anlayınca bizimle kalabilir diye düşünmüştüm. Ben... öyle olacağını ummuştum.”

“Ben de,” dedi babası nazikçe. “Ama birine görmek istemediği bir şeyi nasıl gösterebilirsin? O gözlerini kapıyorsa?”

“Bu üzücü oldu ama bir trajedi değil,” dedi annesi. “Kavik bir süre bizimle kaldı, onu hepimiz çok sevdik. Bay Hunter onu istiyor, ona güzel bir ev ve iyi bir bakım sağlayacak. Olaya böyle bakmamız lazım. Şimdi gel de soğumadan yemeğini ye.”

Andy başını sallayıp, “Aç değilim,” diye homurdandı.

“Çocukluk etme,” dedi babası sert bir sesle. “Otur, yemeğini ye.”

“Bırak gitsin,” dedi Laura. “Bırak.”

Andy üst kata çıktı, yatağa oturdu ve gözlerini Kavik’in her gece üstünde yattığı kilime dikti. O taş yine midesine çöreklenmişti. Bu kez ondan hiç kurtulamayacağını hissediyordu.

7. BÖLÜM

George C. Hunter şehrin yukarısındaki tepelerin üstünde kendine bir saray yavrusu inşa etmişti. Çok aşağılarda sokakların örgüsü şehrin kalbindeki beton vadilere açılıyordu. Bu vadiler bir ticaret merkezi olan koya yönelmişti. Yarım ay şeklindeki kıyıya yüzlerce işletme ve dükkân dizilmişti, kilometrelerce uzunlukta limanlar koy boyunca uzanıyordu. Kimi limanlarda yabancı ülkelerden gelen devasa gemiler sıralanmıştı. Balıkçı iskeleleri yaklaşan kışı bekleyen her tür ve boydan balıkçı teknesiyle doluydu. Koyun ötesinde açık denizin mavi çizgisi görünüyordu. İşte, George C. Hunter'ın Kavik'i getirdiği yer burasıydı.

İlk gün köpeği koridordan geçirip salona soktu. “Edna, baksana!” diye seslendi. “İşte, geldi. Bu Kavik. Ölmemiş. Muhteşem, değil mi? Nasıl hayvan ama?”

Kadın Kavik'e baktı. Uzun boylu ve zayıftı. Mavi gözleri buz gibiydi, sesi keskin ve düşmancaydı. "Demek o harika köpek bu? George, sen aklını mı kaçırdın? Eve böyle bir hayvan getirilir mi? Hayatımda böyle şey duymadım. Onu evden dışarı çıkart."

"Anlamıyorsun," dedi Hunter. "Bu, Fairbanks'teki Kuzey Amerika Kızak Köpeği Yarışı'nı kazanan köpek. Yarı kurt, Edna. Ülkede onun gibi başka bir köpek daha yok. Bunlardan yetiştirmiyorlar artık."

"Ne olduğu umurumda değil," dedi kadın öfkeyle. "Ne kazandığı da umurumda değil. Vahşi bir hayvana benziyor. Onun evin içinde koşturmasını, mobilyaları kırıp dökmesini, yerleri çamur yapmasını istemiyorum."

"Bir şeyleri kırıp döktüğü, çamur yaptığı falan yok," dedi Hunter sertçe.

"O zinciri çıkartırsan yapacak. Burası bir ev George, muhteşem kuzeyden getirdiğin çer çöpü yığabileceğin bir müze değil. Madenden kazıp çıkardığın fil dişine, oklara, yaylara, mors dişine, o tuhaf kanoya, kar ayakkabılarına, parkalara ve eksi Rus silahlarına katlandım. Ama bu evi vahşi hayvanlarla doldurmana izin vermeyeceğim."

"Hayvan," diye düzeltti Hunter. "Tek bir hayvan. Ve Kavik vahşi değil."

“Bana sorarsan vahşı,” diye directti kadın. “Ve her zaman bir taneyle başlar, gerisi gelir. Eğer bu canavarın burada kalmasını istiyorsan onu bahçede yaptığın kafese koy ve orada tut.”

George C. Hunter sessizce, “Tamam Edna. Tamam,” dedi.

Kavik’i dışarı çıkarıp arka bahçeye inşa ettiği beton zeminli tel kafese koydu.

Kavik, her gün altıya on adım kutusunun bir köşesinde yatıyordu. İri kafası ön patilerinin üstünde, kenti ve koyu aşan sarı gözleri uzak ufuklara, kuzeye dikiliydi.

Kavik’in getirilip içine atıldığı dünya tuhaf ve korkutucuydu. Kentin üstünde asılı duran gürültü bulutu ona kadar uzanıyordu. Koydan limana giren ya da limandan ayrılan büyük gemilerin genizden gelen haykırıışları duyuluyordu. Evin önündeki yoldan gelen sesler gece yarısına dek susmuyordu. Zaman zaman alçaktan uçan uçaklar başının üstünden geçiyor, yer zangır zangır titriyordu.

Tüm hayatı boyunca bildiği derin sessizlikler yok olmuştu. Sadece ara ara ses biraz azalıyor, sonra yine artıyordu. Hareket özgürlüğü altıya on adım beton ve tel kutuyla kısıtlanmıştı. Her gece ağaçların altında karşıladığı çocuk artık yoktu, onunla birlikte ağaçların arasından çılgınca eve koşmak yoktu; leziz kokular yayan mutfak,

masanın etrafında oturup alçak sesle konuşan aile, çocuğun baş ucunda, bir kilim üstünde uyuduğu yatak odası yoktu. Soluduğu hava bile farklıydı. Tundranın temiz ve tatlı kokusunu, açık denizin taze, keskin havasını özlüyordu. Buranın havası binlerce farklı kaynaktan gelen acı dumanla ağırlaşmıştı. Bu koku hassas burnunu rahatsız ediyordu. Bu tuhaf dünyanın sesi ve kokusu, iki güçlü duyusuna, duyma ve koklama duyularına etki ediyordu. Demir kafese yerleştirildiğinde ve Sırtık Johnson'ın karanlık uçağına tıktırıldığında hissettiği korku içinde yeniden uyanmıştı. Ve bu korku hiç geçmiyordu.

Onu görmeye gelen insanlar bile farklıydı. Kümesinin dışında, sanki en ufak bir harekette ısırılmayı bekler gibi elleri arkalarında dikilip ona bakıyorlardı. "Farklı olduğu kesin," diyorlardı. "Hiç köpeğe benzemiyor. Kurt gibi. Bahse girerim kurttur. Şu koca dişlerle peşime düşmesini hiç istemem." Kimi zaman George Hunter kafesine giriyor ve sırf arkadaşlarına Kavik'in evcil olduğunu göstermek için onu okşuyordu. Arkadaşları kendi aralarında konuşarak uzaklaşıyor, böyle vahşi görünümlü bir hayvanı etrafta barındırdığı için George Hunter'ın aptal olduğunu söylüyorlardı. Ama kimse Kavik'le konuşmuyordu. Kavik'e bakmak için gelen onca insandan bir tanesi bile onu sevmek için dostça bir el uzatmıyordu.

Sonra, Tom McCarty'nin bir akrabanın cenazesinden dönmesiyle Kavik bir arkadaş buldu. McCarty bir bacağı topal, zayıf ve sert bir ihtiyardı. Bacağı on yıl önce, George Hunter'ın madeninde göçük altında kalıp ezilmişti. McCarty, Hunter madende çalışıp servet kazanmak için kuzeye ilk geldiği zamanlardan beri bu küçük adamı tanıyordu. Bu yüzden Hunter bahçıvan ve yardımcı olarak evinde çalışması için onu güneye getirmişti.

Hunter'ın bu yanını bilen az kişi vardı. Hunter bunu kendinden bile saklamaya çalışıyordu. "Burada işleri yürütecek birine ihtiyacımız var," demişti karısına. "Mac bu işi gayet iyi yapar, hem daha ucuza gelir."

Tom McCarty'nin büyük garajın hemen üstünde kendine ait, rahat bir meskeni vardı. Arabaları yıkayıp cilalıyor, çimleri biçiyor, çalıları buduyor, çiçek tarhlarındaki yabancı otları ayıklıyor ve kuzeydeki gençlik günlerini hayal ediyordu.

Tom McCarty onunla ilk karşılaştığında Kavik başını ön ayaklarının üstüne koymuş, tel kafesin bir köşesinde yatıyordu; sarı gözleri kentin ve koyun ötesine dikiliydi. McCarty onu görür görmez sevdi. Geçmişte, hareketsiz kalırsa insanın birkaç dakika içinde donacağı kadar soğuk havalarda böyle hayvanların arkasında çok kereler çalış-

mişti. Kafesin kapısını açıp içeri girdi ve Kavik'in önünde çömeldi. Bir an tereddüt etmeden elini uzattı ve köpeğin kulaklarını okşayıp nazik bir sesle, "Selam koca adam. Sen ve ben birbirimize benziyoruz," dedi.

Kavik gözlerini uzaklardan ayırıp ihtiyar adamın parlak gri gözlerinin içine baktı.

"Sen de bu kafese ve bu topraklara ait değilsin ben de. Kör bir adam bile bunu görebilir. Sen ve ben, biz yabancıyız. Biz rüzgârın tundra üstünde uğuldadığı, karın uçuştığı yere aidiz. Atalarının bayırlarda koştuğu, tek bir canlı görmeden bir ay boyu yürüdüğüm yerlere. Tabii şu topal bacadan önce. Benim burada, bu topal bacakla yaşamaktan başka şansım yok. Seninse seçme şansını elinden aldılar. Ve işte şimdi buradayız." Tom McCarty iri, nasırlı elini uzattı, Kavik'in pençesini tutup ciddiyetle sıktı. "Sen Tanrı'nın ülkesinden bir soluksun koca adam. Seninle tanıştığım çok sevindim."

Kavik'in kuyruğu betonu dövmeye başladı, Tom McCarty gülümsedi. "Bu daha iyi. Artık üzülme, olur mu? Burada olmanın sana bir zararı yok."

Ama günler geçiyor, Kavik üzölmeye devam ediyordu. Hâlâ kocaman, sağlıklı görünen bir hayvandı ama kurt grisi kürkü artık eskisi gibi parlamıyordu, keskin kulakları kafasına yapışmıştı, bulanık gözleri olan bitene ilgi duymuyordu.

George Hunter bunu fark etti. Kafesin önünde durdu ve bir köşede yatan Kavik'e bakıp kaşlarını çatı. Keskin ve kızgın bir sesle, "Mac," diye McCarty'e seslendi. "Kavik'in nesi var? Tek yaptığı o köşede yatıp dışarı bakmak. Sen bu kuzey köpeklerini tanırsın. Derdi ne bunun?"

McCarty tam da bunu bekliyordu. Hunter'a ne derceye kadar karşı gelebileceğini iyi biliyordu, hemen söze koyuldu. "Sıla hasreti çekiyor ve çok yalnız Bay Hunter."

"Bir aydan uzun zamandır burada. Bunu aşmasının zamanı geldi. Başka?"

"Yardıma dokunacak başka bir şey var tabii."

"Nedir?"

"Arada bir onu o kafesten çıkarmak. O işe koşulan bir köpek. Onun gibi köpekler bol bol egzersiz yapmaya, bol bol koşmaya alışkındır. Böyle bir kafese kapatılmak ona iyi gelmez. Egzersiz yapması gerek. İştahı açılır, kürkü eskisi gibi olur."

"Egzersiz, ha." George Hunter bir karar verdi mi uygulamak için beklemezdi. "Burada bol bol yerimiz var, üstelik her tarafı çitle çevrili. Dışarı kaçamaz. Onu kafesten çıkar Mac."

"Hemen mi? Burada mı?"

"Evet."

McCarty kapıyı açıp yana çekildi. Kavik önce kümesin açık kapısına, ardından McCarty'ye bakıp dışarı çıktı. Durup kuşkuyla etrafa baktı, bu ani özgürlüğü anlayamamıştı. McCarty evi ve geniş bahçeyi işaret ederek kolunu salladı. "Hadi, fırla koca adam," dedi. "Koş. Hadi. Hadi. Tabana kuvvet, koş."

Kavik birkaç adım atıp çalıları kokladı. Haftalarca betonun üstünde durduktan sonra ayağının altında yumuşak çimenleri hissetmek hoşuna gitmişti. Hızlandı. Yeniden bacalarını germek, kaslarında baharı ve ayaklarının altında yumuşak toprağı hissetmek harikaydı. Aniden var gücüyle koşmaya başladı; orman güllerinin arasından geçti ve bir buçuk metre uzunluğundaki çitlere vardı. Dönüp son hız çit boyunca koştu, göğsüne yükselen bir köknar ağacının etrafından dolaştı, çalılarının arasına daldı, çitlerin diğer köşesine ulaştı ve yine geri dönüp çit boyu koştu. Çalılıkların arasından ve çiçek tarhlarının içinden geçen gri-beyaz bir gölgeyi andırıyordu. Gür tüylü kuyruğı gergin, yere âdeta yapışık hâlde koşuyordu. Kurt atalarının yüzyıllar boyunca koştuğu gibi koşuyordu, onlar kadar hızlıydı. Keskin kulakları öndeydi, ağzı açıktı, havayı derin derin içine çekiyordu. Her adımın, her hamlenin tadını çıkarıyordu. Bahçenin etrafında bir tur attı, âdeta havada süzülüyordu. Geçtiği yerlerdeki çiçekler ezilmiş, bitkiler parçalanmıştı.

Sonra kadının tiz sesini duydu, öfkeyle bağıırıyordu. “George! Mac! Durdurun onu! Durdurun! O kurdu oradan çıkarın! Bahçeyi mahvediyor. Onu çıkarın diyorum! Hemen şimdi!”

McCarty topallayarak Kavik’in yolunu kesti. “Höst!” diye bağırdı. “Höst! Höst koca adam!” George Hunter onu köşeye sıkıştırmak için ters yönden koştu. McCarty’nin sesini duyan Kavik soluk soluğa durdu, kulakları dikilmiş hâlde ihtiyar adamı inceliyordu. “Buraya gel koca adam,” dedi McCarty parmaklarını şaklatarak. “Hadi. Eğlence bitti.” Elini uzatıp Kavik’e yaklaştı ve hayvanın tüylerle kaplı kalın boynunu okşadı. “Eğer çalıları mahvetmeye devam edersen başımız derde girecek. Mutlu yuvamızdan olacağız,” dedi yatıştırıcı ve alçak bir sesle. Köpeği okşaya okşaya tel hücrelerine götürdü ve içeri sokup kapıyı kilitledi.

Kadın onları azarlamaya koyuldu. “Bu yaratığı bahçede serbest bırakmanız aptallığın dik âlâsı. Ne yaptığına baksanıza. Baksanıza!”

Hunter, “Biliyorum Edna,” diye onu yatıştırdı. “Mac burayı yarın toparlayacak. Köpeğin böyle coşacağını düşünmemiştim. Onu bir daha dışarı çıkarmayacağım.”

“Eh, umarım çıkarmazsın,” diyen kadın topuklarının üstünde döndü ve öfkeli bir sesle söylene söylene eve gitti.

Hunter, "Yarın şu tarhları toparlayıp ezilmiş bitkileri ortadan kaldırsan iyi olacak," dedi McCarty'ye. "Kavik'i bir daha serbest bırakamayız. Ama haklısın. Egzersize ihtiyacı var. Ne gösteriydi ama! Ucunda halka olan bir zincir ayarlayacağım, onu her gün yürüyüşe çıkaracaksın. Deri tasma takmasını istemiyorum. Boynundaki tüyleri yıpratıp yolar, kürkü bozulur." Düşünceli bir hâlde köpeğe baktı. "Senden hoşlanmış gibi Mac. Belki yürüyüş dışında da onunla zaman geçirebilirsin, böylece sıra hasretinin ve yalnızlığın üstesinden gelir. Belki o zaman biraz daha canlı görünür. Onu evine götür. Ya da nereye istersen. Ama bir daha sakın serbest bırakma."

Bu olayın ardından Tom McCarty, yağış olmayan günlerde Kavik'i hiç aksatmadan yürüyüşe çıkardı. Tepeye çıkıyorlardı çünkü sokak iki bina sonra bitiyordu ve McCarty dinlenmeden ancak bu kadar yürüyebiliyordu. McCarty bir kütüğe oturuyor, aksak bacağını uzatıyor ve aşağıya, uzaktaki denize bakıyordu. Kavik hemen yanına iliyor, sarı gözleri koyun ve denizin ötesine dikiliyordu. Bakışları hep kuzeydeydi. Tom McCarty başını okşuyor, "Unutursun be koca adam. Uçakla, gemiyle bile çok uzak, senin asla gidemeyeceğin kadar uzak. Olmayacak bir şey için kendini üzmeyi bırak," diyordu. Kavik adamın yumuşak sesini dinliyor,

başını bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. Sonra bir pençesini adamın dizine koyuyor, adam da onu okşuyordu. McCarty pençeyi tutup ciddi bir edayla sıkıyordu. "Sana bunu anlatmanın bir faydası yok," diyordu. "Ama inan bana, biliyorum."

Yağmur yağdığında McCarty Kavik'i garajın üstündeki evine götürüyordu. Burada zincirini çıkarıp özgürce koşmasına izin veriyordu. İlk incelemesinde Kavik'in hassas burnu dolapta asılı bir parkanın kokusunu yakaladı. Parka bir Eskimo kadın tarafından yapılmıştı ve şimdi bile üstünde, Kavik'in burnunun yakaladığı belli belirsiz, hoş bir koku vardı. Kavik burnunu parkanın kürküne daldırıp yüksek sesle uludu.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, ha?" diyen McCarty parkayı dolaptan çıkarttı, giydi ve aynanın karşısına dikildi. "Bu gocuğu on yıl önce yanımda getirdim. Yalnızca bir kere giydim. Birkaç karış kar yağmıştı, parkamı giyip dışarı çıktım. Herkes bana ucubeymişim gibi baktı. O zamandan beri hiç giymedim." Aynadaki yansımasını inceledi. "O zamanlar on kilo daha ağırdım, iyi iz sürerdim." İçini çekerek parkayı çıkardı. "Kışın burada neye ihtiyacın oluyor, biliyor musun?" diye sordu. "Plastik çizmeye, yağmurluğa ve yağmur şapkasına. Senin, benim gibiler için ne güzel kıyafet, ha?"

Kış geldi ama bu Kavik'in bildiği kış değildi. Günler boyu yağmur çiseliyor; güneş nadiren, birkaç saat boyunca yüzünü gösteriyordu.

Bu güneşli günlerin birinde George Hunter yürüyüşe çıkarken Kavik'i de yanına almaya karar verdi. "Bana biraz daha alışmasını istiyorum," diye açıkladı Tom McCarty'ye. "Yakında Alaska hakkında bir konuşma yapıp kızaklarımı sergileyeceğim. Kavik'i biraz da Kuzey Amerika yarısını kazandığı için aldım. Onlara Kavik'ten söz etmek istiyorum. Kavik orada olsun, insanlar onu kanlı canlı görsün istiyorum. Bu onları iyi korkutur, ha Mac?"

"Tabii Bay Hunter," dedi McCarty.

Birkaç dakika sonra Hunter zincirli Kavik'le bahçeden çıktı. Köpek görev duygusuyla peşinden yürüyordu.

McCarty, Hunter ve Kavik'in dışarıda olduğu süre boyunca kümesin çevresini ve bahçeyi temizledi. Hunter hızlı adımlarla geri döndüğünde temizlikle uğraşmaya devam ediyordu. Ufak tefek adamın yüzünde fırtınalar kopuyordu, dudaklarını sımsıkı birbirine yapıştırmıştı. Başı öne eğilmiş, kuyruğu düşmüş olan Kavik ise itaatkâr bir hâlde arkasından yürüyordu. Hunter dosdoğru hücreye gitti, Kavik'i içeri iteledi, zinciri boynundan çıkardı ve kapıyı çarparak kapattı. McCarty'ye döndü; siyah gözleri çakmak çakmak, sesi sertti. "Haberin var mıydı?"

“Neyden haberim var mıydı?”

“Bu hayvanın dünyanın en korkak canlısı olduğundan. İri bir sincap bile onu korkutup kaçırabilir.”

McCarty, Kavik’e baktı. “İnanmam.”

“Dinle Mac,” dedi küplere binen Hunter. “Binaların en sonundaki şu uzun, beyaz evi biliyorsun. İşte, o evde bir köpek var. Biz oradan geçerken deliler gibi havlayarak bize doğru koştu.”

“Ne cins köpekti?” diye sordu McCarty.

“Nereden bileyim? Köpek işte, Kavik’in yarısı kadar. Kavik’in onu canlı canlı yiyeceğini sandım. Bunu yapabiliirdi Mac. Ama yaptı mı? Oh, hayır,” dedi acı bir sesle. “Kaçmaya çalışırken neredeyse zincirden kurtulacaktı. Kaçamayınca arkama saklanmaya çalıştı. İşin aslı, kaldırıma yattı Mac. Düşünebiliyor musun? Sonunda evden bir adam çıkıp köpeğini çağırdı.” Hunter başını salladı. “Şu görkemli, sert görünümlü koca kurt kaldırıma yatmış, inliyordu. Yerin dibine geçtim, Mac. Rezil oldum. Onunla yürürken senin başına böyle bir şey gelmedi mi?”

“Biz hep diğer tarafa gittik. Sokağın sonuna. Orada köpek yok,” diyen McCarty kafesin köşesinde yatan Kavik’e baktı. Hem kendini hem Hunter’ı utandırdığını biliyordu sanki. “Buna inanamıyorum.”

“Ben inanıyorum,” dedi Hunter. “Gözlerimle gördüm. Kurt Evans bana bunu anlatmaya çalışmıştı ama ona inanmamıştım. Kurt uçak kazasında yaşadıklarının köpeğin tüm cesaretini alıp götürdüğünü söylemişti. Evet, bir şey cesaretini yok etmiş.” Hunter kaşlarını çatarak Kavik’e baktı. “Bu köpeğe 2000 dolar ödedim oysa beş para etmezmiş. Bundan iki hafta sonra, kızaklarımı gösterip konuşmamı yaparken günün yıldızı olacaktı. Böyle bir şeyi insanlara nasıl gösterebilirim? Hah! Alay konusu olurum.”

“Hayır, olmazsınız,” dedi McCarty. “Kimsenin bilmesine gerek yok. Orada onu korkutacak başka köpek olmayacak. Eğer kavga isteyen başka bir köpekle karşılaşsaydınız siz de bugün bunu anlamayacaktınız. Bırakın oracıkta oturup alkışları kabul etsin. Kimse bir şey anlamaz.”

Hunter bu olasılığı düşündü. “İşe yarayabilir. Ben hazır olana kadar onu dışarıda tutarsın, sonra ben içeri sokarım. Onunla ilgili kısa bir konuşma yaparım, on-on beş dakikadan fazla sürmez. Herkes onu iyice görür. Evet, bak bu olur.” Hunter’ın sesi sertleşti. “Sonra ondan kurtulacağım. Hiç zaman kaybetmeden.”

“Ama o yine de güzel bir köpek,” dedi McCarty. “Kocaman, yarı kurt bir kızak köpeği gibi görünüyor. İyi sükse yapar, ondan istediğiniz de bu değil mi?”

Hunter kafasını salladı. “Er ya da geç birisi ne hâlde olduğunu anlayacaktır, o zaman aptal gibi hissederim. O sakat, Mac. Akli sakat. Bu, üç bacaklı olmasından çok daha kötü. Üç bacaklı bir köpeğe acıyabilirsin çünkü köpeğin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktur. Ama bir korkak Mac,” dedi acı bir sesle, “bir korkağa kim acır? Hele de onun gibi büyük, sert görünümlü bir korkağa? Kimse. Ona baksana. İri, güçlü, güzel ama yerlerde sürünüp inliyor. Onu istemiyorum. 2000 dolar çöp oldu. Ama gidecek. Bu son kararım. İmkân olsaydı gösteriyi iptal ederdim. Onu tara, fırçala; kulüp üyelerinin gözüne olabildiğince güzel görünmesini sağla. Onu bir daha görmek bile istemiyorum.”

Tom McCarty, Kavik’i “Hunter’ın Tek Kişilik Gösterisi” dediği gece için hazırladı. Gösteri günü Kavik’i garajın üstündeki evine götürdü. Bakım bitince geri çekildi ve köpeği inceledi. “Çok iyi görünüyorsun koca adam,” dedi. “İri, güçlü ve kaslı. Geniş göğüs, dayanıklı kaslar, sağlam bir duruş. Kuzey Amerika yarışını kazanan sürünün lideri gibi görünüyorsun. Kimsenin aklına bile gelmez.” Köpeğin iri kafasını ellerinin arasına aldı ve “Sana olanlar hakkındayken bir fikrim var ve seni anlıyorum. O anlamıyor. Burada kalmanı isterdim koca adam ama Bay Hunter buna izin vermez. O çok gururlu bir adam, senin hakkında övünerek büyük riske girdi.”

Kavik başını yana eğerek McCarty'nin nazik sesini dinledi. Pençesini ihtiyar adamın dizine koydu, McCarty gülümseyip pençesini yine sıktı. "Buna iyice alıştın," dedi. "Hadi bakalım, gidelim. Bu akşam o şehir züppelerinin aklını başından alacaksın."

Bay Hunter'ın kulübü küçük ve seçkin bir yerdi. Şehrin üstündeki tepelerin arkasına, büyük ağaçlardan oluşan bir koruya kurulmuştu. Ziyafet devam ederken de George Hunter kızaklarını sergilerken de Tom McCarty, Kavik'i dışarıdaki bir odada tuttu. Sonra Hunter gelip, "Tamam Mac, vahşi canavarı görmeye hazırız," dedi. Zinciri McCarty'nin elinden aldı. "Sen arabada bekle. Uzun sürmez."

Kavik'i bir oda dolusu insanın arasına sokup ufak bir platforma çıkardı. Zinciri boynundan çıkarıp köpeğe oturmasını emretti. Kavik kuyruğunun üstüne oturdu; sarı gözlerini kısmış, etrafını saran yüzlerin ötesine bakıyordu. George Hunter konuşmaya başladı. Kavik'ten ve kuzeydeki yaşamından, yarı kurt ve yarı malamut soyundan söz etti. Kuzey Amerika Kızak Köpeği Yarışı'nı, iyi bir sürü liderinin özelliklerini ve bir yarış kazanmanın önemini anlattı.

Oda sıcaktı. Hava tütün dumanı yüzünden ağır ve bunaltıcıydı. Kavik hızlı hızlı solumaya başladı. Başını

çevirdi. Platformun yanında bir pencere vardı. Keskin kulaklarını ileri doğrulttu, sarı gözlerini kocaman açtı, ağzını sımsıkı kapattı. Ayağa kalktı. Tüm bedeni gergindi. Odadaki insanlar birbirlerini dürtmeye, gülümseyerek fısıldaşmaya başladı: “Baksana, poz veriyor! Sanki George’un onun hakkında konuştuğunu biliyor da gösteriş yapıyor. Tam bir artist!”

Kavik gösteriş yapmıyordu. O gece pırıl pırıl bir ay ışığı vardı ve o, pencereden soluk göğe uzanan devasa dağları görebiliyordu. Orman, dağların eteklerini bir pelerin gibi örtmüştü. Yabani ve ilkel bir görünümü vardı. Ta kuzeydeki evinin dağlarını andırıyordu.

Bu gece onu zapt edecek bir zincir yoktu. George Hunter’ın keskin bir sesle, “Otur Kavik! Otur diyorum sana!” diye bağırdığını duymadı. İki hızlı adım attı, kasları gerildi ve ağır bedeni havaya sıçradı. Pencereye çarptı, kırılan camın korkunç sesi ve şaşkın insanların haykırıışları eşliğinde pencerenin içinden geçti.

Kavik üstüne yağın cam parçalarıyla birlikte yumuşak toprağa indi, hızla binanın yan tarafındaki çalılardan saklandı. Kapıların açıldığını, insanların dışarı çıktığını ve bağıırıp çağırıldığını duydu. George Hunter’ın öfkeli sesini işitti. Karnının üstünde sürüne sürüne çalılardan diğer ucuna gidip sıvıştı. Yüksek bir taş duvarla karşılaşıncı

döndü, bir çıkış bulmak için duvarın dibinde yürümeye başladı. Onu arayan adamlar yaklaştı, çalılarının arasındaydılar. “Buraya gel Kavik. Buraya oğlum. Hadi Kavik. Gel oğlum,” diye bağıyorlardı.

Koşup duvarın üstüne atladı ama duvarın tepesine çıkamadan düştü. Bir grup adam yanına yaklaşıncı korkuyla kaçmaya başladı. Ay ışığı her yeri aydınlatıyordu, görülme riskini göze alamazdı. Gözlerden uzak kalmak için her çalıktan, her ağaçtan faydalanıyordu. Artık, tam bir kurt gibi, görülmeden oradan oraya süzülüyordu. Bir adam önünden geçene dek bir ağacın arkasına çömelmiş gri bir gölgeydi. Başka bir adamın tam arkasında, orman güllerinin arasında usulca ilerleyen belli belirsiz bir fısıltıydı. Onu çağıran ve çalılara vuran bir grup geçip giderken altına saklandığı kayanın bir parçasıydı. Sonunda kimseye görünmeden defnelerin arasına girip onların gölgesinde ilerledi. Geniş ön kapıya doğru gidiyordu.

Kapı kapalıydı. George Hunter’ın başını çektiği bir grup adam çalıları döverek ona yaklaşıyordu. Diğer tarafta ise taş duvar vardı. Kavik kapana kısılmıştı.

Tom McCarty yakına park edilmiş arabadan çıktı, öne atıldı ve defnelerin altına çömelmiş olan Kavik’e baktı. Başını kaldırıp yaklaşan adamlara seslendi: “Bay Hunter, şu duvarı yeniden bir kontrol etseniz? Orada saklanabileceği

bir sürü çalı var, duvar da hayli alçak. Atlamış olabilir.”

“Tamam, Mac,” dedi Hunter. “Biz çalılıklara ve duvara bakacağız. Sen de burada durup gözlerini dört aç.” Grup geri döndü.

McCarty adamların uzaklaşmasını izledi, ardından yumuşak bir sesle Kavik’e, “Tamam koca adam, gittiler. Şimdi çıkabilirsin,” dedi. Diz çöküp parmaklarını şaklattı, davetkâr bir sesle, “Hadi gel. Benim, ihtiyar Mac. Beni tanıyorsun,” dedi.

Kavik usulca doğrulup ona yaklaştı. McCarty köpeğin önünde çömeldi ve kulaklarını okşayıp kafasını sevdi. “Demek onlardan hoşlanmadın ve apar topar sızıışmaya karar verdin. İşin aslı ben de onlardan hiç hoşlanmıyorum. Ama sen bu konuda bir şey yapıyorsun, ben yapamıyorum. Nereye gitmek istediğini biliyorum. Ama orası gidemeyeceğin kadar uzakta. İki bin milden uzak; denizleri, dağları, karları, buzları ve kim bilir daha neleri neleri aşman gerek. Şu dünyada hiçbir köpek bu mesafeyi katedemez. Elimden gelse seni bundan vazgeçirirdim. Ama deneyeceksin, biliyorum. Kendini kim bilir nerelerde bulacaksın, belki öleceksin. Senin gibiler için burada kalmaktansa böylesi daha iyidir.”

Kavik başını kaldırıp ihtiyar adamın yüzünü inceledi ve anlayamadığı yumuşak sözcüklere kulak verdi. Ama

bu sesi, sesin taşıdığı hüznü ve özlemi anlıyordu. Bir pençesini McCarty'nin dizine koydu, adam pençeyi alıp sıktı. "Çok akıllısın. Çok. Güzel sohbetlerimiz oldu, değil mi? İhtiyar bir adamın geçmişini hayal etmesine izin verdin, beni dinledin, hiç sözümü kesmedin. Tam bir beyefendisin. Teşekkür ederim. Ama artık bitti." Etrafa bakındı, sesleri dinledi. "Birazdan geri dönerler. Yola koyulsan iyi olacak." Ayağa kalkıp kapıyı açtı. Elini sallayıp dışarıyı işaret etti. "İşte, buraya geldiğin günden beri istediğin, beklediğin şey. Hadi bakalım. Git koca adam. Hadi. Tabana kuvvet, koş!"

Kavik kapıdan geçti. Dışarı çıkınca durup arkasına baktı. "Güle güle," dedi ihtiyar adam sevgiyle. "İyi şanslar koca adam."

Tom McCarty kapıyı dikkatlice kapattı ve orada durup kurt grisi şeklin içine dalıp gözden kaybolduğu gür çalılara baktı. İç çekip arabaya bindi.

8. BÖLÜM

Kavik yoldan gitmedi. Çalılıkların ve ağaçların arasın-
da hızla yol aldı çünkü burada evindeydi ve kendini
gizleme konusunda çok başarılıydı. Ne George Hunter'ın
saray yavrusu evinin yolunu tuttu ne de dağları aşıp gür
ormana yöneldi. Kuzeye gidiyordu. Altıncı hissi, yön duy-
gusu ona nereye gideceğini söylüyordu.

Belli bir mesafeyi koruyarak yolun kenarından yürüdü.
Yol sağa sola kıvrılmaya başlayınca o da gür çalılıkların arasın-
dan geçerek tepeden aşağıya inmeye başladı. Bir süre sonra
sıra sıra evlerin dizildiği kaldırımlardan ve asfaltlanmış so-
kaklardan oluşan bir yere vardı. Kuzeye doğru ilerlemeyi
sürdürerek sokaklardan geçti, birkaç binanın çevresinden
dolaştı, sonra kestirmeden giderek boş arsalara ve çayır-
lara çıktı. Vardığı noktadan, doğrudan şehrin derin vadi-
lerinden birine inen bir yokuşa baktı. Sokak apaydınlıktı,

ışıklandırılmış büyük binalar gece göğünü deliyordu. Burası haftalardır duyduğu seslerin kaynağıydı. Şimdi gürültü tepeye kadar ulaşıyor ve kesintisiz bir dalga hâlinde üstüne yığılıyordu.

Kavik kuyruğunun üstüne oturdu ve sokağın aşağısına baktı. Bu kaynaşan ses ve ışık kütesine dalmaya korkuyordu. Ama izlemesi gereken yol buydu.

Temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı. Gürültü gitgide artıyordu. Birçok kez tereddüde düşerek durdu. Bir kere geri döndü. Ama Bakırkent'te gemiye bindirildiği andan bu yana onu hiç terk etmeyen o istek yeniden yola koyulmasını sağladı.

Böylece Kavik büyük kentin tam göbeğine geldi. Korkuyla koşar adım ilerlerken sürekli başını bir o yana bir bu yana çeviriyor; ona doğru koşan, üstüne atılan, ona çarpacak bir şey var mı yok mu kontrol ediyordu. İnsanlar dönüp ona bakıyor, tasmaından kurtulmuş böyle bir hayvanın aralarından koşması karşısında şaşkına dönüyorlardı. Kimi kararsızlık içinde onunla konuştu. Kimi kurdu andıran görünüşü ve boyu karşısında irkildi ama onlar tepki vermeye fırsat bulamadan Kavik kalabalıkta kayboluyordu.

Sezgilerinin gösterdiği yönde ilerleyen Kavik trafiğin çok yoğun olduğu yolu neredeyse yarılamıştı ki olan oldu. Trafik ışıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kalabalığın çok yoğun olduğu ve görünüşe göre bir şey beklediği köşeye vardığında, insanların bacaklarının arasından geçerek kaldırıma yöneldi. Son bir saatte trafik hakkında bir şeyler öğrenmişti. Hız-

la yol alan arabaların arasında bir açıklık görene dek bekledi, ardından caddeye daldı. Neredeyse karşı kaldırıma varmıştı ki burnunun dibinde bir korna öttü, bir fren ciyaklaması duyuldu ve bir otomobil ona çarptı. Kavik yan tarafına sert bir darbe aldı ve havaya uçup kaldırıma, bacaklardan oluşan ormanın ortasına düştü. Sersemlemiş hâlde sarsılarak doğruldu.

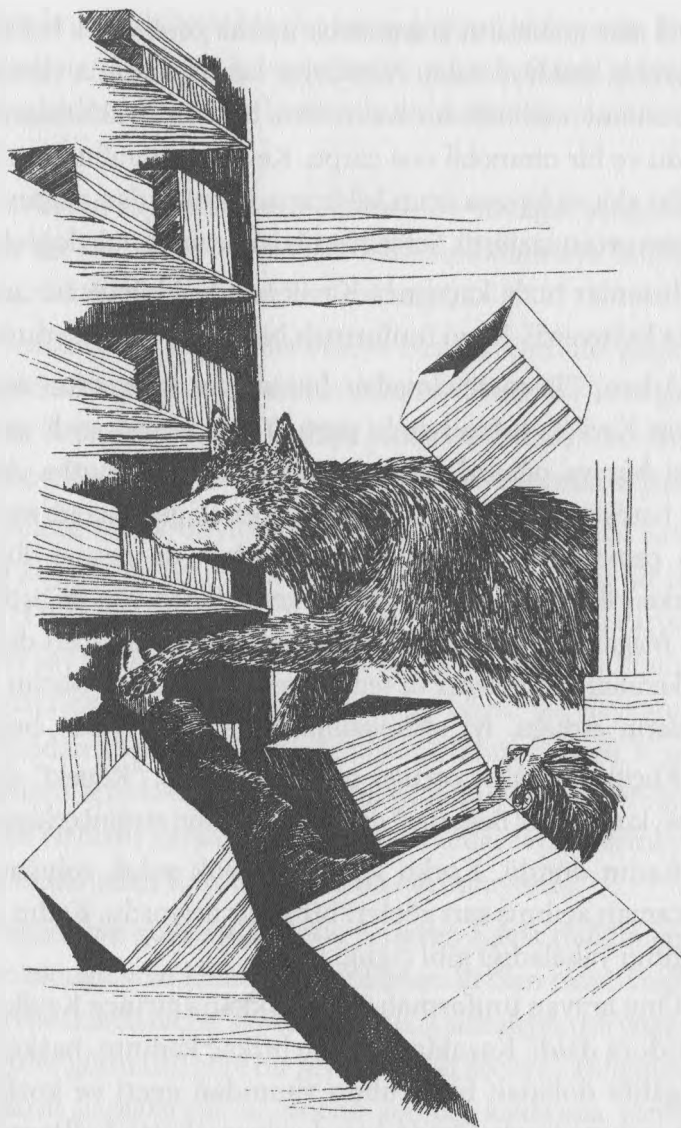
İnsanlar hızla kaçışınca Kavik kendini küçük bir açıklıkta buluverdi. Mavi üniformalı bir adam önünde durdu.

Adam, "Tasman olmadan burada ne yapıyorsun sen?" deyip Kavik'e doğru hamle yaptı. Yavaşça uzansaydı ya da "Gel buraya oğlum," deseydi onu yakalamış olurdu. Ama ani hareketi gören Kavik içgüdüsel olarak geri sıçradı ve insan çemberinin arasından sıvıştı. Adam da peşine düştü. Derken iki adam aniden önünü kesti. Kavik yön değiştirdi. Bir mağazanın çift kanatlı kapısı açıldı. Kapıdan içeri dalınca kendini tezgâhların ve tembel tembel etrafta dolanan insanların olduğu, iyi aydınlatılmış büyük bir yerde buldu.

Küçük bir oğlan çocuğu ona gülümseyip, "Köpek!" dedi. "Bak, kuçu kuçu! Baksana!" diyerek annesinin eteğini çekti.

Kadın döndü. Korku içindeki Kavik soluk soluğaydı, kocaman açılmış sarı gözleri bir kaçış arıyordu. Kadın çocuğunu yakaladığı gibi çılgılığı bastı.

Onu arayan üniformalı polis dükkâna girince Kavik bir koridora daldı. Kazaklara bakan birkaç kadının, başka bir tezgâhta dolanan bir grubun yanından geçti ve koridorun sonuna vardı. Orada onu durdurmak için kollarını iki yana açmış bir adamla karşılaştı.



Ama adam duraksadı. Başını sallayarak köpeğe baktı. Sonra kollarını indirip telaşla geri çekildi. Üstüne gömlekler yığılmış bir tezgâha çarpıp sırtüstü devrildi. Tezgâh çattırtı diye yıkıldı. Kavik adamın üstünden atlayıp az ötedeki kapıdan fırladı ve kendini tek bir elektrik lambasıyla aydınlatılmış, karanlık ve dar bir sokakta buldu. Sokak boş karton kutularla doluydu, bir de geniş çöp kutusu vardı. Sokağın sonuna koştu ama beton bir duvarla karşılaştı. Döndü. Üniformalı adam ve bir diğeri sokağın başındaydı. Kavik çöp kutusunun arkasına geçti ve yere yapışıp bekledi.

Bir el fenerinin ışığı karanlığı yarıp beton duvarın dibindeki karton yığınlarını aydınlattı. İki adam temkinli adımlarla ilerliyordu, silahlarını çekmişlerdi. Kavik kendini topladı. Adamlar yanına kadar gelince Kavik çöp kutusunun arkasından fırlayıp bacaklarının arasından kaçtı. Öyle hızlıydı ki adamlar dönüp peşine düşmeden sokaktan çıkıp aydınlık dükkâna geri döndü.

Daha önce geçtiği koridora koştu. Gömlek tezgâhına düşen adam bir müşterinin yardımıyla gömlekleri toplarken hızla yanlarından geçti. Adam irkilerek, "Burada! İşte burada!" diye bağırdı.

Ama Kavik dükkâna girdiği kapıdan çıkıp gitmişti. Bir kez daha arabanın kendisine çarptığı caddede idi. En başından beri gittiği yöne döndü ve koşarak uzaklaştı.

O kadar süratliydi, görünüşü o kadar şaşırtıcıydı ki yaların bazıları ağızları bir karış açık vaziyette, “Baksana! Şuna baksana! Bu nasıl bir hayvan? Köpek mi? Olmaz!” diyorlardı. Yol yanlış yöne dönene dek Kavik ışıklı cad-deden aşağıya koştı. Karşı tarafa fırladı, birkaç arabadan kıl payı kurtularak başka bir caddeye çıktı. Kısa süre sonra ışıklı caddelerden, kalabalıktan ve açık mağazalardan uzaklaşmıştı. Yollar artık loştu, trafik ve insan yoktu. Tüm binalar karanlıktı. Kentin şamatası araya giren mesafe ve binalarla boğulmuştu. İçindeki panik dindi, koşmayı bırakıp hızlı ama sakın adımlarla binaları geçti.

Epey zaman sonra karanlık bir binanın köşesinden dönünce önüne dümdüz serilen suyu gördü. Upuzun ve dar bir iskele suya uzanıyordu. Boy boy, çeşit çeşit yüzlerce tekne ve gemi iskelenin iki yanına dizilmişti. Aylardır ilk kez denizin o eşsiz tuzlu ve yaban kokusu burun deliklerine doldu. Yakındaki bir martının uykulu yakınmasını, iskeleye sürten usturmaçaların belli belirsiz çıtırtısını duyuyordu. Kıyının sonundaki ışık dışında iskele karanlıklar içindeydi. Burada kentin vızır vızır sesleri belli belirsiz bir yankıdan ibaretti. Kuzeyden getirildiğinde karaya çıktığı yerin tam da bu iskele olduğunu bilmiyordu. Yalnızca tanıdık olduğunu ve içinde bir şeyin onu buraya sürüklediğini biliyordu.

Kavik karanlık ve sessiz her tekneyi koklayarak hızlı ve güvenli adımlarla iskele boyunca yürüdü. Teknelerin birine yaklaştığında burun deliklerine belli belirsiz ama anımsadığı bir koku çarptı. Tekne iskeleye yakındı. Deniz yükselmişti, güverte hemen altındaydı. Usulca tekneye atlayıp etrafı koklamaya başladı. Tekneyi bir uçtan diğerine koklayarak, başka tanıdık kokular da yakaladı. Daha önce burada bulunmuştu. Ama şimdi tekne karanlık ve terk edilmişti. Birkaç dakika boyunca inleyerek kapıyı eşeledi. En sonunda hayal kırıklığı içinde iskeleye atlayıp uca yöneldi. Hâlâ kuzeye gidiyordu.

Kavik iskelenin sonuna varınca durdu. Önündeki koy karanlığın içinde gözünün göremediği kadar uzaklara uzanıyordu. Yüzebileceği, onu istediği yöne götürebilecek bir kara parçası arandı. Yoktu. Ama bu suyun karşı tarafında bir yerlerde, arkasında yükselen tundrayla tepeden denize bakan bir ev vardı. O evde sıcaklık, sevgi ve insanların dostluğu vardı. Yatağının başında uyuduğu, eve birlikte koşabilmek için her gün ağaçların dibinde beklediği bir çocuk vardı. En çok özlediği, çocuğun nazik elleri ve anlayışlı sesiydi. Hayatı boyunca sevgisini verdiği tek kişiydi o çocuk. Döndüğü o çocuktaki, o evdi. Buraya kadar gelebilmişti. Öyleyse burada bekleyecekti. Neyi beklediğini, ne kadar bekleyeceğini bilmiyordu.

Kavik iri kafasını ön patilerinin üstüne koyup yattı. Gözleri suyun ötesine dikilmişti. Gecenin geri kalanını orada geçirdi.

Şafakla birlikte Kavik dimdik doğruldu ve ufka uzanan suyu yeniden inceledi. Uzun uzun baktıktan sonra arkasını döndü ve koşar adım iskelenin aşağısına, tekneye gitti. Deniz çekilmişti. Güverte atlayamayacağı kadar aşağıdaydı. Ama teknede kimsenin olmadığını görebiliyordu.

Kavik iskelenin aşağısına, sahil kenarına yürüdü. Buradan nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Gülüp sohbet eden birkaç adamın yaklaştığını gördü. Dün geceki deneyimini anımsayarak koşup en yakındaki köşeyi döndü. İki binanın arasında karanlık bir geçit buldu ve saklanacak bir yer arayarak geçide girdi. Binalardan birinin yan tarafında eski, dar bir merdiven vardı. Merdivenin altında deliği andıran bir çukur buldu ve oraya çömel-di. Adamlar oraya bakmadan açıklıktan geçti.

Kavik tüm günü bu gizlenme yerinde geçirdi. Şehrin uyanmasıyla birlikte iskelenin çevresindeki hareketlilik artarken uzaklardan gelen sesleri duydu. Ama şehrin merkezine kıyasla burası sessizdi. Ara sıra insanlar geçiyordu. Tekneler gelip gidiyordu. Yakınlarda bir gırgır teknesi tamir ediliyordu. Çekiç ve testere sesi hiç susmuyordu. Zaman zaman bir araba geliyor ya da gidiyordu. Ara sıra kamyonlar görünüyordu.

Kavik merdivenin altındaki çukurda yatıp uyuklayarak günün bitmesini bekledi. Öğleden sonra yağmur başladı ama Kavik etrafı kapalı olan merdivenin altında ıslanmıyordu.

Karanlıkla birlikte Kavik yine ilerleme cesaretini buldu. Susamıştı, açlıktan midesi kazınıyordu. İskelede, eski bir kovanın içinde birikmiş yağmur suyu buldu, susuzluğunu dindirdi. Ama yemek bulmak için nereye gideceğini bilmiyordu. Orada kararsızlık içinde dikilirken burnu belli belirsiz, tanıdık bir koku yakaladı. Ağzı sulandı, iştahla dudaklarını yaladı. Bu ta kuzeydeki mutfaktan tanıdığı bir kokuydu: pişen yemek kokusu. Dönüp kendinden emin bir şekilde kokuyu takip etti. Koku onu iskeleden bir bina ötedeki küçük bir restorana götürdü. Işıklı pencerelerden içeri baktı ve taburelere oturmuş, yemek yiyen insanları gördü. Birkaç dakika boyunca izledi. Açlıktan burnu seğirirken beklentiyle dudaklarını yalıyordu. Ama yemeğe nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Kimse elinde bir k se dolu su yemekle dışarı çıkıp onu doyuracak değildi.

Gitmek üzereydi ki bir çift köpek binanın yan tarafından arkaya geçti. Birkaç saniye sonra bir gürültü duyuldu.

Bir adam öfkeyle, "Defolun buradan! Defolun!" diye bağırdı. İki köpek hızla binanın köşesinden döndü ve sokağın aşağısına koştu. Beyaz önlüklü bir adam dışarı ı-

kıp arkalarından bir sopa fırlattı. Söylene söylene binanın arka tarafına geri döndü.

Bir kadın sesi duyuldu. “Yine ne yaptılar?”

“Çöp kutularını devirip çöpleri etrafa saçmışlar,” dedi adam kızgın bir sesle. “Zamanım olunca toplarım.” Homurdanarak binaya girdi. “Şu sokak hayvanlarının icabına bakılrsa iyi olacak.”

Kavik kaçan köpeklerin arkasından baktı, sonra başını adamın gözden kaybolduğu yöne çevirdi. O taraftan buram buram yemek kokusu geliyordu. O köpekler de açtı ve yiyecek bir şeyler arıyorlardı. Usulca arka tarafa ilerledi. Yemek kokusu gitgide güçleniyordu. Yere düşmüş iki çöp kutusu gördü, içlerindeki yere saçılmıştı. Pencereden, bir ocağın başında çalışan adamı görebiliyordu. Kavik bir adama, bir çöp kutularına baktı. Kutular gölgelerin derinliklerindeydi. Pencereden yere vuran ışığın etrafından doluşarak onlara ulaşabilirdi. Karnının üstüne yattı, gölgede kalmaya dikkat edip betonun üstünde sürünerek ilerledi. Kâğıt tabakların, peçetelerin ve başka restoran atıklarının arasında soğuk patatesler, çörek parçaları, turta kenarları, hamur işleri ve sandviç artıkları buldu. Restoranın burunun dibinde payına düşenleri yedi ve sonra sessizce sivişti.

Kavik iskelelerde nasıl hayatta kalınacağını öğrenmişti. İlerleyen gecelerde bilgi dağarcığını hayli genişletti. Su kenarına yayılmış başka restoranlar da vardı, gece geç saatlerde onları ziyaret ediyordu. Diğer sokak köpekleri de böyle yiyecek buluyordu. Ama onlar beceriksiz ve sakardı. Acele ediyor, çöp kutularına atlayıp onları deviriyor, sonra da ne kapabilirlerse alıp kaçıyorlardı. Çıkardıkları gürültü yüzünden insanlar bir hışımla dışarı fırlayıp onları kovalıyordu. Çoğu zaman çöp kutusundan karınları boş ayrılıyorlardı.

Kavik ise sinsi davranıyordu. Çok sessizdi. Yabanda yetişmişti. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen tavukların, tavşanların ya da sincapların yanına sessizce yaklaşmayı; kendini gizlemek için her yığından, çalıdan ve kayadan yararlanmayı öğrenmişti. Derin gölgelerde kalıyor, gölgenin içinde kendi de bir gölge hâline geliyordu. Asla hızlı hareket etmiyor, mutfak ve çöplerin olduğunu öğrendiği bina arkalarına usulca süzülüyordu. Yabandan gelen bir sabırla yatıyor ve saatlerce doğru zamanı bekliyordu. Çöp kutularına saldırmıyordu. Ön ayaklarını kutulara dayayıp üstten yiyordu. Çoğu kez çıkan ses, diğer seslerin arasındaydı kayboluyordu. Nadiren aç kalıyordu. Ama parlak kurt kürkü kirden donuklaşmış, yeni boyanmış bir temel direğine sürtününce bir yanı yol yol zift olmuştu.

Kavik tüm günü kimsenin gözüne çarpmadan merdivenin altındaki çukurda geçiriyor, geceleri ise dışarı süzülüyordu. İskeleleri ve etraftaki binaları tanımaya başlamıştı. Civarda bir sürü sokak köpeği vardı ve Kavik artık hepsini tanıyordu. İki ya da üç köpek birlikte dolaşiyor, bazen beş köpekten oluşan küçük sürüler hâlinde restoran çalışanlarına hayatı dar ediyorlardı. Kavik ise gizleniyordu. Restoran çalışanları onu hiç görmemişti. Diğer köpekler bile onu ancak bir an için görebiliyor, ardından Kavik bir köşeyi dönüp kayboluyor ya da bir gölgenin içine çekiliyordu. Gece bile açıkta yürüdüğü pek olmuyordu. Zeki, sinsi ve hızlıydı.

Ama ister yağmur ister sis isterse rüzgâr olsun, her gece ilk gittiği iskelenin sonuna dek hızlı adımlarla yürüyor, uçsuz bucaksız karanlık sulara, kuzeye bakıyor ve hâlâ bekliyordu. Kavik yalnızca buradayken etrafa dikkat etmeyi ve çevreyi kolaçan etmeyi ihmal ediyor gibiydi. Başı yukarıda, keskin kulakları ileride, dimdik dururken gözleri görülemeyecek kadar uzakları tarıyor, kulakları hiç gelmeyen sesleri duymaya çalışıyordu.

İşte, kadını ilk kez burada gördü. Bir balıkçı teknesi iskelenin ucunda birkaç gündür demirli duruyordu. Kadının nazik sesini duyduğunda Kavik koyun ötesine bakıyordu. “Merhaba! Bu gece geciktin.”

Kavik başını çevirip kadına baktı. Kadın kasaranın alçak kısmında hareketsiz oturuyordu. Üstünde bir yağmurluk vardı, beyaz saçlarının üstüne yağmur şapkası geçirmişti. “Kayıp mı oldun?” diye sordu. “Yoksa özel birini mi bekliyorsun? Seni her gece görüyorum. Diğer köpekler gibi değilsin. Onlar buradalar çünkü gidecek başka yerleri yok. Seninse burada olmak için bir nedenin var. Anlayabiliyorum.”

Kavik keskin kulaklarını uzatıp nazik sesi dinledi. “Sende bir beyefendinin edası, ağırbaşlılığı var. İyi beslenmiş görünüyorsun, diğerleri gibi kemiklerin sayılmıyor. Ama çok kirlisin. Seni iyice yıkayıp şu ziftin icabına bakmak isterdim. Buranın köpeklerinden değilsin. Daha önce senin cinsinde köpekler görmüştüm. Kuzeyde. Bir tekneyle buralara gelip yolunu mu kaybettin? Teknenin gelip seni geri götürmesini mi bekliyorsun?”

Kadının konuştuğu süre boyunca Kavik ona bakmayı sürdürdü. Kadın susunca dönüp koşar adımlarla iskeleden uzaklaştı.

Kadın her gece kasarada oturup onu bekliyordu. Kavik’le konuşuyor, Kavik de kulaklarını uzatıp onu dinliyordu. Sesi hoşuna gidiyordu. Bir süre sonra Kavik onu arar oldu. Kadın bir gece ona yiyecek verdi. Karaya çıktı, iskelenin ucuna bir tabak bıraktı ve tekneye döndü. “Al bakalım,” dedi. “Akşam yemeğinden kalanlar bunlar.”

Yemek beyaz bir tabaktaydı, tıpkı kuzeydeki kâsesi gibi. Yaklaşıp yemeği kokladı. Sonra yemeye başladı. Daha sonra kadın her gece Kavik'e birkaç lokma verdi. Her zaman tabağı iskeleye bırakıp tekneye dönüyordu. O zaman Kavik yaklaşıp bırakılanları yiyordu.

Çoğu zaman kadının yanında kısa bir muşamba ceket giyen; başında yağmur şapkası, ayaklarında diz boyu çizme olan iri, sağlam yapılı bir adam oluyordu. Pis kokulu piposundan duman bulutları savuruyor, kadın konuşurken sakince dinliyordu.

"Çok güzel bir köpek. Sence de çok güzel bir köpek değil mi John?"

Piposunu ağzından çekip biraz düşünerek, "Öyle görünüyor," dedi.

"Her gece iskelenin ucuna kadar geliyor," dedi kadın. "Bahse girerim birini arıyor ya da bekliyor."

"Belki sadece koya bakmayı seviyordur," dedi John. "Ortada hiçbir neden yokken belli bir yere gidip bakan hayvanlar gördüm."

"Onun bir nedeni var. Ne kadar hüzünlü göründüğünü fark etmedin mi John?"

John gülüp piposunun dumanını üfledi. "Her sokak köpeği hüzünlü görünür Martha. Acıma duygusunun aklını başından almasına izin verme."

“O bir sokak köpeği değil,” diye directti Martha. “O birinin köpeği. Çok asil bir köpek. Gerçekten öyle. Ona bak-sana John.”

John başını salladı. “Ne zaman ümitsiz bir vaka, kayıp bir kedi ya da sakat hayvan görsen kendini kaptırıyorsun. Bir kez olsun kafanı kullan. Eğer o kadar asilse burada ne işi var?”

“Bilmiyorum. Keşke bilsem. Böyle bir köpek nasıl kaybolur?” Martha hayıflanarak cık cıkladı.

“Bunun için canını sıkma,” dedi John. “Köpek yakalayıcılar yakında bu sokak köpeklerinin icabına bakmak için gelecek. Restoran çalışanları şikâyetçi.”

Bir gün üstü kapalı küçük bir kamyon geldi ve Kavik’in altına saklandığı merdivenin yakınına park etti. Araçtan iki adam çıktı. Bir tanesi bir bobin ip, diğeri ise geniş bir ağ taşıyordu. Kavik kamyonun içinden yükselen köpek haykırışlarını duyuyordu.

O günden sonra Kavik kamyonu sık sık gördü. Neredeyse her gün karşılaştığı köpekler kaybolmaya başlamıştı. Artık çöp kutularından beslenen köpeklerin sayısı azaldığından yemek bulmak kolaylaşmıştı.

Sonra bir gece, iskelenin ucunda durmuş koya bakarken o iki adam arkasından yaklaştı. Kavik sinsi adımlarını fark edip arkasını döndüğünde epey yaklaşmışlardı.

İki adam durdu. Ağ taşıyan adam dostça bir sesle, "Kuçu kuçu. Gel buraya oğlum. Hadi gel oğlum," dedi. Bir yandan ağı hazırlayarak ağır ve temkinli adımlarla ilerliyordu. Diğer adam ip bobinini açmaya başladı.

Elinde ağ olan, "Hadi oğlum. Gel buraya. Sakin ol oğlum," dedi.

Kavik ne adamın sesinden hoşlanmıştı ne de dizlerini büküp sinsi sinsi yaklaşmasından. İskele daralıyordu, onları atlatıp kaçamazdı. Arkasında ise koy vardı. Her gece kadının ve adamın oturduğu tekneye baktı. İki hızlı hamleyle güverteye atladı ve güvertenin diğer ucuna koştu.

Burada daha da fena kapana kısıldı. Adamlar kabinin iki tarafından ona yaklaşıyorlardı ve yürüdükleri güverte ancak adımlarının sığacağı kadardı. İpli adam bir boru parçasını silah gibi tutuyordu. Elinde ağ olan adam ise alan kullanamayacağı kadar dar olduğundan ağı bırakıp kabinin üstünden sıırıklı kancayı aldı.

Kavik alçak korkuluğa dayanıp çömeldi, sarı gözleri kıslmıştı. Dudakları gerildi; uzun, acımasız dişleri ortaya çıktı. Boğazından bir hırıltı yükseldi.

Derken kamaranın kapısı açıldı ve adam ile kadın güverteye çıktı. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" dedi Martha. "Bu özel bir tekne."

Elinde boru olan adam, "Affedersiniz hanımefendi," dedi. "Bu köpeği yakalamamız gerekiyor da."

Martha çömelmiş hâldeki Kavik'e baktı. "Oh, bu o. Baksana John. Tekneye gelmiş."

"Görüyorum," dedi John, adamları süzerek.

"Geride durun hanımefendi!" dedi sırıklı kancayı tutan. "Bu hayvan tehlikeli."

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Martha.

"Onu yakalayacağız," dedi kancalı adam.

"Demir boru ve sırıklı kancayla mı?"

"Gerekirse. Köpek saldırgan."

"Daha neler," dedi Martha. "O sırıklı kancayı ve boruyu bırakın. Bana ipinizi verin. Ben yakalayayım."

"Ben olsam denemezdim, Martha," dedi John.

"Hanımefendi, izin verirsiniz," dedi kancalı olan, "onu hemen yakalarız. Sonra da gideriz."

"Bana ipi verin," dedi Martha elini uzatarak.

"Isırır hanımefendi. Söylemedi demeyin."

"Martha, bırak bu işi adamlar halletsin," dedi John. "Köpeği tanıyorlar."

"Bu köpeği tanımıyorlar," diyen Martha elini uzatmış bekliyordu. "Ama ben tanıyorum. Günlerce onu izledim,

onunla konuştum. Şu ipi verir misiniz lütfen! O boruyla sııklı kancayı da yere bırakın. Onlar bu tekneye ait.”

Adam başka tek laf etmeden ipi uzatıp boruyu güverteye bıraktı. Diğer de sııklı kancayı aldığı yere geri koydu. “Çok büyük bir risk alıyorsunuz hanımefendi,” dedi.

Martha ipi alıp alçak sesle konuşarak Kavik’e yaklaştı. “Hadi ama,” dedi. “Bana o dişleri göstermene gerek yok. Beni iyi tanıyorsun.”

Kavik hırlamayı bıraktı. Kulaklarını öne uzatıp kadını izledi. Martha ona doğru eğilip başını okşadı. “Aferin sana. Kötü olmadığını biliyorum. Senin hakkında böyle düşünmeleri ne aptallık.” İpi Kavik’in boynundan geçirip, “Tamam. Haydi bakalım. Haydi,” dedi.

Kavik ayağa kalkıp nazikçe çekilen ipi takip etti. Martha onu ağı taşıyan adama götürüp ipi uzattı. “İşte köpeğiniz.”

“Bizim değil,” dedi adam. “Bu sokak hayvanlarını şehir barınağına götürmek için topluyoruz.”

“Siz köpek yakalayıcısı mısınız?”

“Ya ne olacaktık?” dedi adam ağı alarak.

“Ben... ben bilmiyorum,” diye kekeledi Martha. “Ağı görmemiştim.”

“Onu yakaladığınız için teşekkürler,” diyen adamlar arkalarını dönüp gitmeye davrandılar.

“Bekleyin,” dedi Martha. “Ona... ona ne yapacaklar?”

“Bir süre tutacaklar,” dedi ağılı adam. “Sonra onu isteyen çıkmazsa...” Martha’nın yüzüne bakınca söyleyeceği şeyden vazgeçti, “onu uyutacaklar.”

“Ah!” dedi Martha. “İsteyen onu alabilir mi?”

“Tabii. İzin belgesi alınca sizin olur.”

“Onu alıyoruz,” dedi Martha bir solukta. “Onu burada bırakabilirsiniz.” İpi almak için elini uzattı.

Adam kafasını salladı. “Bunu yapamam. Benim işim onu yakalamak. Barınağa gelmeniz gerek, orada hallederler.” Arkadaşına başıyla işaret etti. “Hadi gidelim.”

Martha ve John Kent, Kavik’in itaatkâr bir hâlde takip ettiği adamların gidişini izledi.

Martha, “Onu kendi ellerimle yakalayıp onlara verdim,” dedi. “Onu o adamlara verdim.”

“Elinden bir şey gelmezdi,” dedi John. “Onu yakalamak zorundaydılar. Bana sorarsan köpeği dayak yemekten kurtardın.”

“Düşünemedim,” dedi Martha hüznle. “Ağı görmedim. Onun sahibi olduklarını sandım.” Yalvaran gözlerle John’a baktı. “Onu alabiliriz John. Alabileceğimizi söylediler. Tek yapmamız gereken izin belgesinin parasını ödemek. Birkaç dolardır. Ah John, onu alalım.”

John Kent nazikçe, "Alamayız Martha," dedi. "Alamayacağımızı sen de biliyorsun."

"Neden? Tofu ölene dek bizimleydi."

"Tofu en fazla beş kiloydu. Bu köpek ise altı-yedi katı büyüklükte. Bir düşünsene. Bu on metrelik bir tekne. O boyda bir köpeğe yer yok."

"Ama onu öldürecekler. O çok güzel bir köpek."

John Kent iri koluyla ona sarıldı. "Biliyorum," dedi şefkatle. "Ama hepsini kurtaramazsın hayatım. Tofu'yu kurtardın, ondan önce de Düğme'yi. Ama onlar küçüktü. Bu köpek gibi değillerdi. Bu köpek iki adam kadar yer kaplar. Belki birileri onu barınaktan alıp sahiplenir. Çiftlik ya da büyük bir yerde çok mutlu olur."

Martha Kent başını salladı. "Onu alan çıkmayacak, biliyorum," dedi kesin bir sesle. "Onu öldürecekler." Kamaranın alçak çatısına oturup ellerini birbirine kenetledi. "Onu her gece izledim," dedi. "İskelenin ucuna gelir, heykel gibi durup suya bakardı. Gözü uzaklardaydı. Tahmin bile edemeyeceğim bir yere doğru bakıyordu. Oracıkta öyle dikilirken ne kadar da hüzünlüydü. Bana güvendi, ben de onu yakalayıp adamlara verdim. Ona ihanet ettim John."

9. BÖLÜM

John Kent, Martha'yı rahatsız etmemek için sessizce yatıyordu. Gözlerini gece karası tavana dikmişti. Açık kapıdan gecenin ufak kımıldılarını duyuyordu. Su direklerin temelinde çağılıyor, iskeleden adım sesleri geliyordu. Huzuru kaçmış bir martı uykulu sesiyle şikâyetlerini sıralıyordu. Martha köpek için çok üzülmüştü. John onun köpeği ne çok istediğini ancak şimdi anlamıştı. Her gece onu besleyip onunla konuşması onu yavaş yavaş tekneye alma planının bir parçasıydı. Bir tek köpeği değil beni de zayıf tarafımdan yakaladı, diye düşündü. Martha'nın uyuduğunu sanıyordu, sonra karanlıkta yükselen huzursuz sesini duydu: "John, onu uyutmadan önce ne kadar süre tutarlar?"

"Bir, belki iki hafta," dedi John Kent. "Köpeklere sahiplenilmeleri için her şansı tanıyorlar. Birileri onu kesin alır. Öyle bir köpek barınakta kalmaz."

“Umarım.”

Kamaraya yeniden sessizlik çöktü. Tam Martha’nın uyuyakaldığını düşünüyordu ki kadın, “Acaba banyo yaptırırlar mı? Çok kirliydi, üstü başı katran olmuştu,” dedi.

“Tabii yaptırırlar. Sahiplenilsin diye olabildiğince güzel görünmesini isterler.”

“Umarım,” dedi Martha yeniden. Bir süre sessiz kaldı, ardından, “John... nasıl... onları nasıl... öldürüyorlar?” diye sordu.

“Elektrik, gaz ya da öyle bir şey. Ama bir şeyden eminim: Hızlı ve acısız oluyordur.”

“O kadar güzel bir köpek ki.”

Uzun bir süre sonra John Kent, Martha’nın sıkıntılı bir uykuya daldığını fark etti.

Ama ona o gece uyku yoktu. Akşam olanlar ve Martha’nın bu kadar etkilenmesi bütün uykusunu kaçırmıştı. Köpek için üzülüyordu. Ama o zaten her kayıp hayvan için üzülürdü. Özellikle Martha için üzülüyordu. Martha çok hassas bir insandı ve tüm hayvanlara akıl almaz bir şefkat duyardı.

Balıkçı teknesinde yaşamak Martha için kolay olmamıştı. Denize ya da balığa özel bir ilgisi yoktu. Tekneye ilk geldiğinde Martha beklemekle geçen haftalar boyunca

dikiş dikiyor, kitap okuyor ve nakış işliyordu. Dört yıl boyunca terrier cinsi köpekleri Tofu ona arkadaşlık etmişti. Tofu ölmüş, geçen yıl Martha'nın gözleri kötülemişti. Dikişten, nakıştan ve okumaktan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Şimdi saatlerce radyo dinleyip iskambil falı bakıyordu. Üstüne titreyeceği, ilgileneceği bir hayvana ihtiyacı vardı. Ve o kurda benzeyen koca köpeği istiyordu.

John o iri köpeği almamak için kendine birçok neden sıraladı. Bunlar sağlam nedenlerdi. Ama en sonunda itirazları tükendi, orada öylece yatıp gözlerini dışarıdaki geceye dikti. Gök nihayet gri bir renk aldığı anda yataktan yavaşça kalktı, sessizce giyindi ve ayak ucunda dışarı çıktı. İskeleğe tırmanıp şehre doğru yola çıktı.

O sabah saat sekizde John Kent şehir barınağında bir görevliyle konuşuyordu. "Dün gece iki adamınız balıkçı iskelesinden bir köpek aldı. İri bir köpek, gri kürkü ve bir tarafında koca bir katran izi var. Kurda benziyor."

"Arka tarafta," dedi görevli ve John Kent'i içinde onlarca sokak köpeği olan telden bir kafese götürdü. Kavik başını ön patilerine dayamış, bir köşede tek başına yatıyordu.

"İşte bu," dedi John Kent. "Onu arayan oldu mu?"

"İskelelerden topladığımız sokak köpeklerini arayan olmaz."

“Bir izin belgesi alarak onu sahiplenebileceğimi söylediler,” diyen John Kent bir fatura uzattı. “İp gibi bir şey var mı?”

Bir saat sonra bir taksi iskelenin kıyı tarafına yanaştı, John Kent Kavik’le birlikte arabadan indi. “İşte, yeniden buradasın,” dedi köpeğe. “Bu kez meşru olarak.” İskelenin aşağısına yürüyüp *Kuzey Yıldızı*’na bindiler.

Kavik’i gören Martha’nın yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. “Biliyordum!” dedi. “Uyanıp seni göremeyince tahmin etmişim.”

“Nasıl tahmin ettin ki?”

“Kırk yıllık evlilikten sonra insan tahmin edebiliyor,” diyen Martha eğilip Kavik’in boynundaki ipi çıkardı ve koca kafasını okşadı. “John barınağa vardığında hâlâ orada olman için bütün sabah dua ettim,” dedi. “Seni yeniden gördüğüme o kadar sevindim ki! Dün gece seni o adamlara verirken sana kötü bir oyun oynadım. Ama artık önemi yok.” Parmaklarını köpeğin gür kürküne daldırıp ona dikkatle baktı. “Hiç fena beslenmemişsin ama şimdiden sonra çok daha iyi olacak. Banyo da yapman gerek. Çok kirlisin. Şu katranlı kısmı kesmeliyiz. Ama önce hep birlikte kahvaltı edeceğiz.”

Teknenin küçük mutfağı kuzeydeki evinin mutfağı gibiydi. O enfes yemek kokusu yine burun deliklerine

doluyordu. Martha mutfakta dört dönüp masayı hazırlarken Kavik tencere tavanın, tabak çanağın o tanıdık tıkırtısını duyuyordu. Kâsesi mutfağın köşesine kondu, Martha ve John'un yediği yemekten payını aldı. Zaman zaman Martha lezzetli lokmalar uzatıyor, Kavik tereddütsüz sarı gözlerini kadının yüzünden ayırmadan elinden yiyordu. Bu insanların yanında kendini evde hissediyordu.

“Gördün mü?” dedi Martha neşeli bir sesle, Kavik’e bir parça pastırma uzattı. “Böyle davranışlara alışık. O herhangi bir sokak köpeği değil.”

“Galiba haklısın,” dedi John.

Kahvaltıdan sonra Martha çinko kaplı küveti çıkarıp mutfağın ortasına koydu. Kavik’e banyo yaptırmak iki kişilik bir işti. Kocaman bir köpekti ve küveti dolduruyordu. John büyük bir maşrapayla üstüne su dökerken Kavik sakince durdu, Martha da köpeği tepeden tırnağa sabunlayıp köpürttü. Bir yandan da durmaksızın konuşuyordu. “Ah canım, amma kirlisin! Bahse girerim, aylardır banyo yapmamışsındır. Kıpırdama da gözüne sabun kaçmasın. Sen tam bir beyefendisin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Banyo biraz zaman aldı. Bittiğinde Kavik’i eski havlularla kuruladılar. Sonra Martha tüylerini fırçalamaya koyuldu. Yan tarafındaki katranlı tüyleri kesti.

“Baksana John,” dedi. Gri kürkün üstünde o kadar gayretkeş çalışmıştı ki rengi birkaç ton açılmıştı. “Hayatında gördüğün en güzel köpek değil mi?”

“Çok güzel köpek,” dedi John gülümseyerek. “Ee, ona ne ad vereceksin?”

Fırçalamayı sürdüren Martha düşündü, “Ona Boncuk, Pati ya da Kurt gibi sıradan bir köpek ismi veremeyiz. Onu anlatan özel bir isim olmalı.”

“Duman ya da Sis nasıl? Kürkünün rengine ikisi de uygun.”

Martha başını salladı. “Onu anlatmıyor. John, bildiğin herhangi bir cinse benziyor mu?”

John Kent kafasını salladı. “Tek bir cins değil. Ama kuzeyde ona benzeyen köpekler görmüştüm. Bahse girelim yarı kurttur. Kafasına ve gözlerine baksana. Özellikle gözleri, tam kurt gözü. Aynı onun gibi tırıs giden kurtlar görmüştüm. Sıvışır ya da koşar gibi değil. Sanki yerin üstünde kayar gibi. Bu arkadaşla ilgili bir tahminim var.”

“Nedir?” diye sordu Martha.

“Yıllar önce, kuzeyde köpek kızağı temel ulaşım arayan yerliler ve Eskimolar sık sık köpeklerini kurtlarla çiftleştirmiş; böylece daha dayanıklı, daha akıllı ve güçlü yavrular elde ederlermiş. Ama kızaktan çok daha

hızlı uçaklar devreye girdiğinden beri köpekler artık kızak köpeği yarışları için yetiştiriliyor. Bu büyüklükte, bu görünüşte bir köpek bulmak kolay değil. Tahminimce o kurt atasına çekmiş, bu benzerlik ondan. İçindeki köpek bir malamut, Sibiryaya kurdu ya da Eskimo kurdu olabilir. Her durumda kuzeyde doğduğu ve sonra buraya getirildiği kesin. Hâli, duruşu bir kızak köpeği gibi.”

“Belki bu civardaki bir kızak köpeği yetiştiricisinden kaçmıştır.”

John başını salladı. “Bu değerli bir hayvan. Kaçmış olsaydı birileri hemen barınakla irtibat kurardı. Barınaktakiler onu kimsenin aramadığını söyledi.”

Martha fırçayı bırakıp yere oturdu. Kavik’e gülümse-di. “İşte!” dedi. “Şimdi çok güzel oldun.” Kaşlarını çattı. “Bir tek iskelede diğer sokak köpekleriyle yaşadığını ve buraya ait olmadığını biliyoruz. Bakıma, özene alışkın. Büyük olasılıkla buralardan bir yerden gelmiyor. O bir kuzey köpeği, artık yetiştirilmeyen bir cins. Ama işte, burada.”

“Anlaşılır şey değil,” diyen John öne eğildi, ellerini dizlerine koyup kaşlarını çatarak Kavik’e baktı. “Bayım, çok gizemlisiniz.”

“İşte, adı bu olsun,” dedi Martha.

“Ne?”

“Gizemli. Onu çok iyi anlatıyor.”

“Amma tuhaf isim” diyen John Kent piposunu doldurup yaktı. “Ama ona yakıştı. Gizemli.”

“Bir tasma olmalı,” dedi Martha. “Geniş, çivili bir tasma.”

“Kasabaya gittiğimde alırım.”

Martha'nın radyo dinlemeye artık pek vakti kalmıyordu, iskambil kartlarını ise bir kenara bırakmıştı. Kavik'e tasma alınmıştı. Parlak deriden, demir çivili bir tasmaydı bu. Daha önce hiç tasma takmamış olsa da kısa sürede alıştı. Martha, kürkü kuzeyde yaşadığı günlerdeki o eski parlaklığını ve ihtişamını geri kazanana dek, onu her gün fırçaladı. Tasmağını takıp onu yürüyüşlere çıkardı ama iskeleden ne uzaklaştı ne de uzun yürüdü. İnsanlarla karşılaşabileceği dükkânlardan ve restoranlardan uzak duruyordu. Arka sokaklarda, ıssız iskelelerde yürüyorlardı. Kavik'i kimselere göstermemeye kararlıydı. Birinin çıkıp onu geri istemesinden korkuyordu. Bu iki insanın ona gösterdiği sevgiyle Kavik'in unutulması, yeni evinde mutlu olması beklense de Kavik unutmadı.

Her akşam iskelede durup suyun öte tarafına bakmıyordu çünkü Martha onu kasten oraya götürmüyordu. Ama saat beşi vurduğunda Kavik anlıyordu.

Her gece saat beşte kapıyı eşeleyip inliyordu. Sonra pencereye gidiyor, ön ayaklarını çerçeveye dayayıp dışarı bakıyordu. Birkaç gece üst üste bunu yapmayı sürdürdü, nihayet bir gece Martha içini çekti ve boynuna tasmağını geçirip onu *Kuzey Yıldızı*'nın kış tarafına çıkardı. Kavik orada durdu, kulaklarını dikip suyun karşı yakasına baktı. Martha birkaç dakika durmasına izin verdi, sonra, "Tamam, baktın işte. Hadi, geri dönelim. Hava soğuyor," dedi. Kavik itaatkâr bir tavırla onu izledi, içeri girip mutfağın bir köşesine kıvrıldı ve başını patilerinin üstüne bıraktı.

"Onu iskeleye götüren şeyi unuttur diye umuyordum," dedi Martha.

"Ona biraz zaman tanı. Yalnızca birkaç gündür bizimle. Atlatacaktır."

"Umarım," dedi Martha. "Biliyor musun, *Kraliçe*'de onu çeken bir şey var. Ne zaman yanından geçsek tekneye atlamak istiyor. Acaba o teknenin özel bir anlamı mı var?"

"Sanmam. *Kraliçe* George C. Hunter'a ait. Eğer Hunter Gizemli'yi kaybetmiş olsaydı onu bulmak için şehrin altını üstüne getirirdi. Bırak Gizemli teknenin güvertesine insin, etrafı koklasın. Bakalım ne yapacak."

“Korktum,” diye itiraf etti Martha.

“Onun için endişelenmeyi bırak. Onu her dışarı çıkar-
dığında tasmaına ip geçirmek zorunda da değilsin. Kaçıp
gitmez.”

“Gece son kez onu çıkartırken sen de iple çıkarıyorsun.”

“Alışkanlık,” dedi John Kent. “Sadece alışkanlık.”

“Tabii,” diyen Martha Kavik’e gülümsedi. “Hatırlıyor
musun? Çok büyük olduğu için ayağımıza dolaşacağını,
yolumuza çıkacağını söylemiştin. Oysa o kadar zarif ve
hızlı hareket ediyor ki. Sanki nereye adım atacağımı ön-
ceden biliyor.”

“Sen iflah olmaz bir romantiksin,” dedi John gülümse-
yerek.

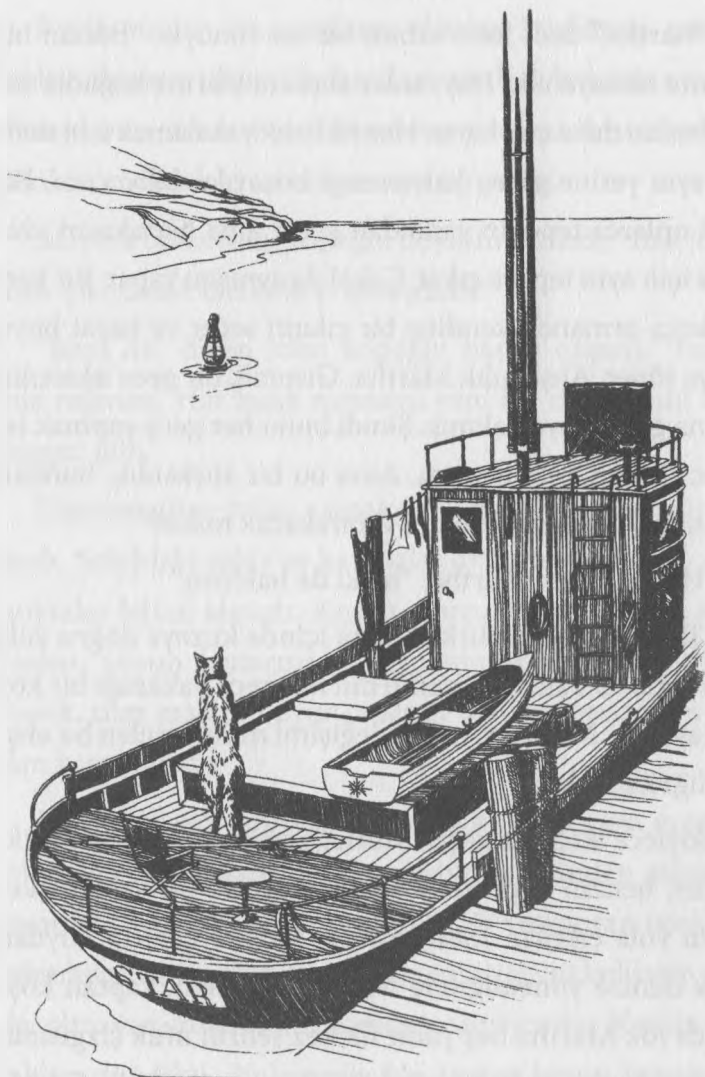
Ertesi gün Martha Kavik’i *Kraliçe*’nin güvertesine gö-
türdü. Kadın ipi sıkı sıkıya tutarak onu takip ederken
Kavik her yanı kokladı. Aradan geçen haftalar boyunca
kış yağmurları ve rüzgâr tüm tanıdık kokuları yok etmişti.
Artık burada ilgisini çeken bir şey kalmamıştı.

O günden sonra Kavik *Kraliçe*’ye ilgi göstermedi. Bu
Martha’yı mutlu etti. John’a da bundan söz etti. “Sanırım
unutuyor, yakında bizi kabullenecek,” dedi.

“Şüpheli mi vardı?”

“Evet,” dedi ciddiyetle. “Hâlâ her gece dikilip koyun
karşısına bakıyor, biliyorsun.”

CAN DOSTUM



"Martha," dedi John sabırlı bir ses tonuyla. "Bunun bir anlamı olmayabilir. Hayvanlar alışkanlıklarına bağlıdır, insanlardan daha çok hatta. Her yıl balık yakalamak için nehrin aynı yerine giden kahverengi bozayılar biliyorum. Bir kurt onlarca tepenin yanından geçer ama her akşam ulumak için aynı tepeye çıkar. Çakal da aynısını yapar. Bir kartal koca ormanda kendine bir çıkıntı seçer ve hayat boyu oraya t ner. Alışkanlık Martha. Gizemli, bir gece iskelenin ucuna gidip koya bakmış. Şimdi bunu her gece yapmak istiyor. Neden, bilmiyorum. Ama bu bir alışkanlık, bundan eminim. Artık endişelenmeyi bırakacak mısınız?"

"Hımm," dedi Martha, "belki de haklısın."

"Tabii haklıyım. Birkaç hafta içinde kuzeye doğru yola çıkacağız. O zaman Gizemli'nin her gece bakacağı bir koy olmayacak. Manzara ve yer değişimi muhtemelen bu alışkanlığı kıracaktır."

Böylece iki hafta geçti. Mutfa a çeşit çeşit yiyecek yüklediler, benzin deposunu doldurdular ve bir sabah iskeleden yola  ıktılar. John pruvayı kuzeye çevirip koydan uzak denize y neldi inde Martha ile Kavik kaptan k ş   ndeydi. Martha beş yıldır ilk kez şehrin ufuk çizgisinin gözden kaybolduğunu gördüğü için sevinçliydi. Şehirle birlikte iskeleye her an birinin gelip Gizemli'yi arayacağı korkusu da geride kalıyordu.

Kavik aniden ön ayaklarını dümen köşkünün pence-resine dayayıp dışarı baktı. Sarı gözleri kocaman oldu, dudaklarına âdeta bir gülümseme yerleşti. Mucizevi bir şekilde, sonunda o amansız suyu aşıyordu.

Martha bir kolunu köpeğin boynuna doladı, “Bak John! Yola çıkmamız Gizemli’yi sevindirdi!”

“Beni de,” diyen John köpeğin başını okşadı. “Bunca yıla rağmen. Her balık mevsimi yeni bir maceranın başlangıcı gibi.”

Günden güne suları aşarak uçar gibi kuzeye yol alıyorlardı. Sahildeki şehir ve kasabalar gitgide küçülmüş, ufak noktalar hâlini almıştı. Kıyıda upuzun kumsallar ve kimi zaman suyun kenarına dek sokulmuş ormanlar vardı. Kavik, tüm yaşamı boyunca alışık olduğu sessizliğe yenden kavuşmuştu.

Bu hatırladığı topraklar değildi ama gitmesi gereken yöne, kuzeye gidiyor; huzursuzluğu da günden güne artıyordu. Tüm gün güverteyi, mutfağı ve kaptan köşkünü adımlıyordu. Siyah burnu deniz esintilerini koklayıp orada olmayan kokulara ulaşmaya çalışıyordu. Keskin kulaqları dimdikti, dinliyordu. Ne zaman kıyıya yanaşsalar ya da benzin almak için bir yerde dursalar, gözleri sürekli etrafı tarıyordu.

Martha bir gece, “Neden rahatlayamıyorsun?” dedi ve onu içerde tutmak için mutfağın kapısını kapattı. “Koca bir tabak yemek yedin. Buraya gel de seni fırçalayayım.” İtaat etti çünkü hep ederdi ama Martha onu fırçalarken koca bedenini kaplayan huzursuzluğu hissedebiliyordu. Mutsuz bir sesle, “Her gece dikilip uzaklara bakma alışkanlığından vazgeçeceğini söylemiştin,” dedi John’a. “Ama vazgeçmedi. Şimdi tüm gün boyu etrafta dolanıyor. Sanki tekne yol aldıkça daha da tedirgin oluyor.”

“Tedirgin değil,” dedi John. “Huzursuz. Kuzeye ilk geldiğinde her şey gözüne tuhaf gelmişti. Hatırlıyor musun? Her şeyi bir çırpıda görmeye, deneyimlemeye çalışıyordun. Belki onun için de aynısı geçerli. Kuzeyden geldiğini düşünüyoruz. Ama emin değiliz. Belki daha önce hiç tekneyle yol almadı ya da böyle bir yer görmedi. Mantık yürütemiyor, o yüzden her şeyi duyarak, görerek, koklayarak tecrübe etmeye çalışıyor. Bu onun için tamamen yeni bir dünya olabilir, bunu belki de heyecan verici ve korkutucu buluyor. Üstelik onu her gün iskelede yürütür, egzersiz yaptırırdın. Karadan ayrıldığımızdan beri yürümedi. Kafesteki bir hayvan gibi buraya tıkıldı kaldı. Kafesteki bir hayvan gibi volta atıyor.”

“Belki de haklısın. Bilemiyorum,” diyen Martha Kavik’in parıl parıl parlayan kürkünü okşadı.

Onuncu günün akşamında denizden kıyıya sapıp küçücük, korunaklı bir koya girdiler. Koy, sahilin kenarına inen bir dağın yanındaydı. Bir ucunda küçük bir iskele, bir benzin tankı ve bekçi kulübesi vardı. Tekneyi iskeleye bağladılar. John görevliyi bulmak için kıyıya çıktı. Birkaç dakika içinde dönüp, “Burada kimse yok. Kapıdaki tabelaya sabah döneceğini yazmış. Gece burada kalıp sabah benzin alalım,” dedi.

Martha akşam yemeğini hazırladı. Yemeğin ardından Kavik kapıdan pencereye, pencereden kapıya, tekrar volta atmaya başladı. Martha birkaç dakika durup baktı, ardından paltosunu ve tasmanın kayışını kaptı. “Tamam, iskelede yürüyüş yapacağız. Sürekli teknede olmak bir köpek için çok yorucudur herhâlde”

Kayıışı Kavik’in boynuna geçirdi, üçü birlikte tekneden çıkıp iskeleye çıktı.

Gün sona eriyordu. Dağın gölgesi iskelenin ve küçük koyun üstüne vurmuştu. Dağın eteklerinden insanı ısıran soğuk bir rüzgâr esiyordu. Martha paltosuna sarındı. Koya ve dağa bakarak iskelede yürüdüler. Sonunda Martha ipi elinde gevşekçe tutarak iskelenin ucuna oturdu. John Kent hemen yanındaydı; ellerini cebine sokmuş, gülümseyerek etrafına bakıyordu. Bu toprakları seviyordu. Kavik önlerindeydi. Kulakları dikilmiş,

koku yakalamaya uğraşan burnu hafifçe yukarı kalkmıştı. Martha, "Ah Gizemli," dedi, "keşke ne aradığını bilseydim, onu sana getirirdim. Böylece rahatlayıp bizim yanımızda mutlu olabilirdin."

Kavik kadının sesine hiç ilgi göstermedi. Hiçbir insanın sahip olmadığı o hayvan algısıyla hissediyor, koku alıyor, duyuyordu. Bir kez daha Alaska topraklarına ayak bastığını bilmesinin yolu yoktu. Tek bildiği yüksek dağdan süzülüp onu çağıran rüzgârın tanıdık çam ve katran ağacı kokusuyla yüklü olduğuydu. Aylarca kar altında kalan toprakların dondurucu soğuğu derin, güneş görmeyen vadilerin hafif küflü kokusuyla bezenmişti. Görkemli orman dağın üstünü kara bir pelerin gibi kaplıyor, iskelenin birkaç metre yukarısına dek uzuyordu. Orada, ağaçların arasında karın beyaz örtüsünü görebiliyordu. Dağı sessizlik kaplamıştı, o sessizliğin içinde rüzgârın ağaçlar arasındaki fısıltısını duyabiliyordu. Tüm bunlar Kavik'e ulaşıyor, ona âdeta bir vaatte bulunuyordu.

Kavik aylardır yaptığı gibi kuzeye baktı. İlk kez, gelişmesi olanaksız su yoktu. Karaya bakıyordu. Orada, o ağaçların, o dağın ötesinde gidebileceği bir yol vardı. Öte-lerde bir yerde çocuk ve bildiği, istediği tek yaşam onu bekliyordu. Ev oralarda bir yerdeydi.

Kavik öyle hızla ileri fırladı ki tutmaya fırsat bulamadan kayış Martha'nın elinden kayıp gitti.

Martha ayağa fırlayıp, "Gizemli, geri dön. Geri dön Gizemli!" diye bağırdı. Köpek iskelenin kenarına gelip atladı. "Gizemli, hemen buraya gel! Gel diyorum! Beni duyuyormusun?"

Sesinin tonu Kavik'i durdurdu. Başını çevirip Martha'ya ve John'a baktı. Bakışı, sanki onları daha önce görmemiş gibi ifadesizdi. Sonra döndü, ne istediğini bilen bir tavırla kendisini çağıran ağaçlara ve karlara doğru koşar adım ilerlemeye devam etti.

John kızgın bir sesle, "Höst!" diye haykırdı. "Gizemli. Höst oğlum!" Bu kızak köpeği emri, Kavik'i, biri tasmaşının ipini yakalamış gibi aniden durdurdu. Tekgöz Charlie tarafından o kadar iyi eğitilmişti ki John iskeleden ona doğru yürürken yerinden kımıldamadı.

Martha alçak bir sesle, "Bırak gitsin, John. Gel buraya," dedi.

John, "Yalnızca etrafta dolanmak istiyor," diyecek oldu ama Martha, "Hayır," diyerek araya girdi. "Nereye gittiğini biliyor. Bırak gitsin, John. Lütfen."

"Ne söylediğinin farkında mısın sen?"

“Farkındayım. Bırak gitsin.”

John Kent döndü ve onu bekleyen Kavik’e doğru kolunu salladı. “Hadi, git bakalım. Hadi!” Sonra da Martha’nın yanına geri döndü, “Bunu neden yaptın? Bunca zaman sonra neden gitmesini istedin Martha?” diye sordu.

“Aklında özel bir yer var,” dedi Martha. Yaşlı gözlerle köpeği izliyordu. “İskelenin ucunda durup koyun öte tarafını izlediğinde de bunu düşünmüştüm. Teknenin kıkırda dikilip suya gözünü diktiğinde de. Sonra, kuzeye yol aldıkça huzursuzlaştığını fark ediyordum. Huzursuzluğunun günden güne artmasını izledim.”

John Kent arkasını dönüp dosdoğru tepeye yönelen Kavik’i izledi. Kavik ağaçların arasına girdi ve dönüp bir kez bile onlara bakmadan gözden kayboldu. “En başından beri haklıydın,” dedi. “Nasıl bu kadar kör olabildim?”

“Bizimle bir an bile mutlu olmadı,” diye mırıldandı Martha. “Aklında her ne varsa, mutlu olması mümkün değildi. Tekneye ilişmiş bir yolcuydu yalnızca. İnmek istediği yeri bulana kadar bizimle yolculuk etti. Onun kadar üzgün, onun kadar mutsuz bir canlıyı zorla alıkoyamam.”

Gökyüzündeki son ışık da sönüp gitti; gece dondurucu, yoğun katmanlar hâlinde çöktü. Martha paltosunu sarınp titremeye başladı.

“Gel, tekneye dönelim,” dedi John nazikçe. “Üşüteceksin.”

John mutfakta ateşi yaktı, kısa süre içinde sıcaklık küçük bölmeye yayıldı. Masaya, Martha’nın karşısına oturdu, eski piposunu doldurup yaktı ve duman bulutları üflemeğe başladı.

“Acaba nereye gidiyor?” dedi Martha.

“Kuzeyde her yer olabilir. Sanırım bu onu her zamankinden daha gizemli kılıyor.”

“Evet,” dedi Martha mutfağa bakarak. “Şimdi burası bomboş gözüküyor.”

John piposunu bıraktı. Masanın karşısına uzanıp Martha’nın elini okşadı. “Başka bir köpek alırsınız. İstediğiniz cins.”

“Küçük cins olsun,” dedi Martha. “Gizemli çok büyüktü.”

“Yavru köpek alırsınız, böylece hakkında her şeyi biliriz,” dedi John.

“Evet. Yavru köpek.”

“Daha fazla gizem yok.”

“Daha fazla gizem yok,” dedi Martha. Sonra başını masaya koyup sessizce ağlamaya başladı.

10. BÖLÜM

Kavik ağaçların karanlık sınırından geçti ve kar sınırına varana dek durmadan tırmandı. Orada durdu, burnunu havaya dikti. Rüzgâra soru soruyor, yönünü bulmaya çalışıyordu sanki. Sonra hiç duraksamadan dosdoğru kuzeye, eve, çocuğa gitmek için yola koyuldu.

Hayvanlarda onları eve döndüren bu yön duygusu her zaman vardır. Yaban kazlarına, ördeklere, kuğulara ve küçük kuş sürülerine işte bu yön duygusu rehberlik eder. Bu sayede binlerce kilometre boyunca vadilerin, tundraların, engin dağ tepelerinin ve uçsuz bucaksız suların üstünde kanat çırparak yazın yuva yapıp üredikleri Kuzey Kutup Bölgesi'ndeki tanıdık göllere, nehirlere ve vadilere uçarlar. Sonbaharda da aynı yolu geri dönerler. Somonları dünyanın yarısını aşım tam da yıllar önce doğdukları yere gelip yumurtlamaya ve ölmeye iten de bu ev içgüdüsüdür.

İnsanlar hayvanların bu içgüdüye sahip olduğunu bilir ama ne bu içgüdüye sahiptir ne de bunu açıklayabilir.

Kavik haritalar ya da uzun mesafeler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Önünde, Kuzey Amerika'nın aşılması en zor kısmının dört yüz mil boyunca uzandığını bilemezdi. Yönelmediği dağ sırasında yüksekliği üç bin metreyi bulan tepeler vardı, kimilerinin zirvesi kırk beş bin metreyi buluyordu.

İçine girdiği bölgenin boyutlarına göre dünyadaki en fazla buzula sahip yer olduğunu da bilemezdi. Burada baharın uyanışıyla öfkeyle çağılayan buz gibi akıntılara dönüşecek sayısız donmuş nehir vardı. Ve derinliklerine güneşin asla ulaşmadığı muazzam kanyonlar, kış karının altına gömülmüş, sıra sıra dizili çıplak tundralar ve başıboş gezen gri kurt sürülerinin hükmettiği sık ormanlar. Kavik bu zorlukları bilip anlasaydı da bir şey değişmezdi. O eve gidiyordu ve artık onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Daha yola çıkar çıkmaz takıldığı kayışı dışında. Kayışın ucunda çözülmesin diye atılmış bir düğüm vardı, düğüm iki taşın arasına sıkışıp onu durdurdu.

Oturup durumu gözden geçirdi. Ardından sakince başını çevirdi, ipi ağzına aldı ve bir ısırıkla ikiye ayırdı. Böylece boynundan sarkan bir karışık ip kalmıştı, bu da ona engel olamazdı. Ormanın derinliklerine doğru yoluna devam etti.

Keskin, temiz havayı solumak; karı yeniden ayağının altında, göğsünde hissetmek güzeldi. Karın pürüzsüz ve yumuşak olduğu bir yerde durup katıksız bir neşeyle yerde yuvarlandı. Ardından ayağa kalktı, silkelendi ve yoluna devam etti.

Kavik tüm gece huş ve katran ağaçlarını tuhaf şekillerle sokuş dolunayın ve parlak yıldızların altında yürüdü. Dağın yamacını aştı; çıplak, kayalık tepeyi izledi ve sonunda diğerk tarafa geçti. Şafağın sökmesine yakın yüksek, sivri bir noktaya vardı. Aşağıda kapkara sıradağlara dek uzanan karla kaplı, geniş bir tundra vardı. Tundra söğüt ağaçları ve maki topluluklarından oluşuñ ufak noktalarla bezeliydi. Keskin bir rüzgâr bu düz alanın bir ucundan diğerkine esiyordu. Dinlenmek için duran Kavik başını kaldırdı, kulakları dimdikti; bu mutlak sessizliğin ve rüzgârın taşıyabileceği herhangi bir ses ya da koku arıyordu. Dünyayı kış gecesinin yumuşak ışığıyla yıkayan aydan ve yıldızlardan başka bir şey yoktu. Gözlerini aşağıya, tundraya dikmişti ki bir ses duydu. Ses önce alçaktı. Yükseldikçe ona başka sesler de katıldı ve geceyi dolduran koca bir koroya dönüştüler. Vahşi ve güzel nağme arkasındaki dağın yamaçlarına vuruyor, tundranın üstüne yayılıyordu. Ardından yavaşça sönüp gitti; ara sıra tekrar yükseliyor, diğerk seslerin katılımıyla çoğalıyordu. Bir kurt sürüsü ya da ailesi tepenin bir yerinde toplanmış, gecenin güzelliğini anlatan vahşi şarkılarını söylüyordu.

Kavik tek bir özel çağrışı duymaya çalışarak dinledi. Tüm vücudu gergin ve temkinliydi. Sesi gırtlığına dek yükseldi, yanıt vermeye hazırdı. Ama çağrı gelmedi. Nihayet başını öne eğdi, yamaçtan tundranın olduğu vadiye indi ve uzaktaki dağ sıralarına yöneldi. Kurtların şarkısı uzun bir süre peşini bırakmadı.

Düz ve açık alanda yürümek daha zordu. Rüzgâr kar-
dan kocaman yükseltirler oluşturmıştu. Göğsüne kadar
kara batan Kavik etraflarından dolaşmak zorunda kalıyo-
du. Gün ağarırken çok acıkmış ve yorulmaya başlamıştı.
Açlık artık her şeyin önüne geçmişti. Küçük hayvanlar
aramaya başladı. Açıklıkta birkaç yeni iz vardı. Hayvanlar
çoğunlukla yemek bulabildikleri ağaçlara yakın olurdu.
Sonunda bir tavşan izine rastladı, tavşanın ayak izleri-
nin arkasında köpek ayağına benzer küçük izler de vardı.
İzler, üstlerindeki karın ağırlığıyla âdeta dümdüz olmuş
söğüt ağaçlarının arasına giriyordu. Kavik söğütlerin et-
rafından dolaştı ve izleri yeniden buldu. Söğütleri geçeli
birkaç metre olmuştu ki yeni öldürülmüş bir kar ayakka-
bılı tavşanın başına çökmüş bir kızıl tilkiyle karşılaştı.

Kavik durdu. Tilki ve köpek birbirlerini tarttılar. Til-
ki dudaklarını gerip onu uyarır gibi hırladı ama Kavik
aldırmadı. Gözleri tavşandaydı; kanın yoğun, ılık kokusu
burun deliklerine dolmuştu. Dudaklarını yalayıp ilerledi.
Tilki yine hırladı. Derken birden tavşanı kapıp son hızla
kaçmaya başladı. Kavik de arkasından fırladı.

Tilki, köpek kadar hızlı değildi; tavşanın ağırlığı onu daha da yavaşlatıyordu. Bir çalılığın içinden geçip bir açıklığı aralarında bırakarak yoğun bir maki topluluğunun arasına daldılar. Tilki bir o yana bir bu yana koşarak Kavik'ten kurtulmaya çalışıyor ama Kavik arayı kapatıyordu. Ağaçların içinden çıktılar, tilki açık alanda dosdoğru bir çalı kümesine koşmaya başladı. Yarı yolda tavşanı düşürüp son sürat kaçtı.

Kavik tavşanın başında durdu ve kara oturup yemeye başladı.

Tavşan küçüktü, üstelik Kavik en son saatler önce, Kentlerin teknesinde yemek yemişti. Tavşan açlığını yatıştırmadı ama midesindeki o keskin acı geçmişti. Şimdi hızlı adımlarla ilerlerken bir yandan da dinlenecek bir yer arıyordu.

Karda, dik bir yamaca karşı küçük bir delik buldu. Birkaç saniye kazınca bir mağaranın ağzı ortaya çıktı. Burun deliklerine kötü bir koku dolunca durdu. Bu, uyuyan bir ayının iniydi. Hemen dışarı çıktı.

Uzak dağların ardından doğan soğuk güneş dünyaya soğuk ışığını yaydı. Kavik en sonunda bir ağaç kümesinin içine girip dik bir ağaç buldu. Köklerin hemen dibinde bir oyuk vardı. Oyuğa girdi, yorgun bir sesle iç çekerek yattı ve top gibi kıvrıldı.

Kavik uyandığında hava hâlâ aydınlıktı. İyice bir gerindi, hassas burnuyla dondurucu rüzgârı kontrol etti ve yine

karları yara yara kuzeye doğru yürümeye başladı. Midesi kazınıyor, yiyecek bir şey arıyordu. Uzaktaki dağlar gitgide yakınlaşıyordu. Çalı topluluklarının sayısı artmış, ağaçlık alanlar genişlemişti. Vadide inişli çıkışlı tepeler ve çalılarla örtülü geçitler vardı. Avlayabileceği hayvanlara ait izler çoğalmıştı. Çok geçmeden bir kar ayakkabılı tavşan görüp karların içinde peşine düştü. Tavşan, tüylü ayaklarıyla, beyaz bir hayalet gibi Kavik'in önünde rahatça sekiyordu. Ama Kavik her hamlede aradaki mesafeyi biraz daha kapatıyordu. Kısa süre sonra yoruldu, tavşan hızla uzaklaşıp bir çalılığın içinde gözden kayboldu. Karanlık çökmeden birkaç tavşan daha buldu ama her seferinde kısa bir kovalamacanın ardından tavşan gözden kayboldu, Kavik'se takipten vazgeçti.

Gökte ay ve yıldızlar belirdi, hava bir kez daha neredeyse gündüz gibi aydınlandı. Gecenin can acıtıcı soğuğu çöktü, her yeri mutlak bir sessizlik kapladı.

Kavik dar bir vadiyi geçerek sarp zirvelerle bezeli dağ sırasına vardı. Vadi kıvrılıp yön değiştirene dek bu yolu takip etti. Sonra tepeyi aştı, çıplak toprakları geçti ve sonunda ağaçlarla kaplı başka bir vadiye çıktı. Açıklık bir alanda derin kardan kaçarak toplanmış küçük bir geyik sürüsüne rastladı. Burada yemek boldu. Kavik genç bir hayvanı gözüne kestirdi, avazı çıktığı kadar havlayıp sürüyü korkutmaya ve dağıtmaya çalışarak üstlerine atıldı. Liderleri iri bir erkekti. Devasa boynuzları sivri uçlu dallara

ayrılmıştı. Kavik'i karşılamak için başını eğip tek darbede hayatına son verebilecek geniş taraklı toynaklarıyla ona döndü. Kavik, onu uzaklaştırıp yavru geyiğe ulaşabilmek için etrafında dans ediyordu. Geyik öfkeyle böğürünce Kavik tehlikeli boynuz ve toynaklardan kaçarak isteksizce ondan uzaklaştı. Sürüye tekrar saldırmak için döndüğünde üç genç erkek geyik üstüne hücum etmek için onu bekliyordu. Tekrar tekrar hamle yapmayı denedi, açlık gözünü kör etmişti, umutsuzca kendini riske atıyordu. En sonunda yavruları koruyan genç geyiklerin arasından geçmeye çalıştı. Ama iri hayvanların hızını yanlış değerlendirmişti, sert bir boynuz darbesi yiyince acı ve şaşkınlık içinde haykırarak havaya savruldu. Söğüt ağaçlarının arasına düştü ve tam kafatasını ikiye ayırabilecek bir çift toynak darbesi yiyecekken toparlanıp yana çekildi. Hücumu geçen ayaklardan başını eğip korunarak topallaya topallaya vadiye kaçtı. Geyikler peşine düşmedi. Kavik kısa süre sonra karın içinde hızını kesti. Keskin bir boynuzun sıyırdığı böğrü acıyıp sızlıyordu. Bir süre çok kötü topalladı. Ama gece çöktüğünde acı da topallama da kayboldu. Karın altında kıvrımlı, kuru bir yüzey hâlini alan küçük bir akarsuyu takip ediyordu. Gece boyunca vadi tabanında kaldı ama her nedense hiç av yoktu. Açlık sancıları gitgide artıyordu.

Vadinin üst tarafındaki ağaçların arasından çıktığında soğuk ve parlak gün yüzünü gösterdi ve Kavik kütükten yapılmış birkaç kulübeyle burun buruna geldi. Her birinden dumanlar yükseliyordu. Etraflarındaki kar yol yol açılmış ve ezilmişti. Aurora madenine gelmişti. Maden kış boyunca kapalıydı ama yazın orada çalışan bazı aileler tüm yıl kalırdı. Kış aylarını avlanarak ve tuzak kurarak geçiriyorlardı.

Kavik'in yanılmaz burnu onu evlerin arasından çöpe yöneltti. Çöpte donmuş ekmek parçaları, geyik kemikleri ve çeşit çeşit donmuş yemek artığı buldu. Ve yemeye başladı. Derken bir kapı açıldı, bir kadın elinde kovayla kulübeden çıktı. Kavik ona şöyle bir bakıp yemeye devam etti.

Kadın onu görünce durdu. Çığlık çığlığa, "Phil! Phil! Kurt! Kurt var!" diye bağırdı.

Evden bir adam fırladı, baltasını kapıp saldırıya geçti. Kavik tehlikeyi fark edince bir geyik kemiği kapıp kaçmaya yeltendi ama çok geç kalmıştı. Adam baltayı fırlattı. Havada dönen baltanın keskin tarafı başının yanına çarpıp onu yere serdi. Adam ona doğru ilerlerken Kavik kısa bir süre kıpırdayamadan yattı. Diğer kapılar da açıldı, ellerine silah geçiren adamlar dışarı fırlayıp ona doğru koşmaya başladı. Kavik sendeleyerek doğruldu ve ağaçlara doğru koştu. Üstüne sopalar ve baltalar yağıyordu.

Kavik bir kilometreden fazla son sürat koştu. Sonra sürüne sürüne bir kütüğün yanına gidip yere yattı. Baş zonkluyor, gözleri kararıyordu. Baltanın açtığı derin yaradan karın üstüne oluk oluk kan akıyordu. Kan kısa bir süre sonra yüzünde dondu ama acı devam etti. Kütüğe iyice sokuldu, gözlerini kapatıp başını ön patilerinin üstüne koydu ve acının geçmesini beklemeye başladı. Bir süre sonra kesintisiz bir ses duydu, başını kütüğün üstüne kaldırdı. İki adam izlerini takip ediyordu. Kütüğün arkasına saklanarak en yakındaki ağaçlara süründü, ardından aniden kalkıp koşmaya başladı. Ağaçların bitimine gelince, diğer ağaç kümesine ulaşmak için adamların gözleri önünde açık bir alandan geçmesi gerektiğini fark etti. Açıklığa fırladığında adamların bağırışlarını duydu. Ardından her yan gök gürültüsünü andıran patlamalarla sarsıldı. Her iki yanına kar parçaları savruldu. Bir tane si burnunun hemen altında patlayıp onu kar yağmuruna tuttu. Savrulan karlar ve patlamalar arasında çılgınca koşarak ağaçlara vardı. Her nasılsa vurulmamayı başarmıştı. Ardından ağaçların kuytusuna daldı.

Kavik vadinin aşağısına kaçtı, bir yokuş çıktı ve ardından kendini ağaçlık, düz bir alanda buldu. Nihayet yorgunluğu panik dolu kaçışına bir son verdi. Yüksek bir yerde durdu ve arkasına dönüp izlerine baktı. Adamlar

ortalıkta görünmüyordu. Karın içine boylu boyunca uzanıp dinlendi. Başındaki acı azalmış, aralıksız bir ağrıya dönüşmüştü. Patisini yalayıp yaranın üzerine sürdü ama işe yaramadı. Diliyle uzanıp yalayabilseydi keşke. İyice dinlenene dek orada yattı, sonra çok yavaş adımlarla yola devam etti.

Hâlâ açtı ve yemek arıyordu. Aradığı beklenmedik bir şekilde karşısına çıktı. Soğukta uyumak için yumuşak karın içine gömülmüş bir orman tavuğu, köpeğin ayak sesleriyle irkilip uyandı. Kavik sıçrayıp pençesini savurarak tavuğu havaya fırlattı. Tavuk kendini toplamaya fırsat bulamadan köpek, dişlerini sırtına geçirdi.

Tavuk açlığını yatıştırmış, yorgun kaslarına güç kazandırmıştı. Görkemli dağlara doğru ilerlemeye devam etti. En yüksek seviyesine ulaşmış olan kar daha hafifti, üstünde yürümek daha kolaydı.

Gün yerini geceye bıraktı. Yıldızlar ve ay gökteki yerini aldı. Etraf neredeyse gündüz gibi apaydınlıktı. Kavik dinlenmek için bir tepede durdu, neler getirebileceğini öğrenmek için ölüm sessizliğine kulak verdi. O çağrıyı yeniden duydu, başını kaldırdı. Tüm bedeni beklentiyle gerilmişti. Ses gitgide artarak geceyi doldurdu, hangi yönden geldiğini anlamak olanaksızdı. Kurtlar yine şarkı söylüyordu.

Kavik daha önceki gibi her sesi tartarak, özel bir nota arayarak dinledi. O nota yoktu. Şarkı bittiğinde harekete geçti. Ardından yeni bir çağrıyla durdu. Ses başta o kadar hafifti ki gecenin bir parçası gibiydi. Kavik keskin kulaklarının sesi gerçekten duyup duymadığından emin olamadı. Sessizliğin içinde gitgide yükseldi, açık bir hüznün ve özlem çağrısına döndü. Dağların görkemli karanlığında solup gitti. Bir ölüm sessizliğinin ardından ses yine duyuldu, yükselerek duygulu bir yakarışa dönüştü ve kayboldu. Bu kulak verdiği, beklediği çağrıydı. Yavruyken bu sesi birçok kez duymuştu. Kavik büyüdükçe çağrı anlam kazanmıştı.

Oralarda bir yerde bir kurt şarkı söylüyor, yalnızlığını ve özlemini geceye akıtıyor, aşk istiyor, bir eş arıyordu. Kavik kalçasının üstüne oturdu, iri burnunu yıldızlara doğrulttu ve kendi yakarışıyla sese karşılık verdi; bu onun için dünyanın en doğal şeyiydi.

Sesi duyulmaz olurken yanıt geldi, yükseldi, yükseldi, vadileri ve dağları aşıp sessiz gece göğünde asılı kaldı.

Kavik bir an durup düşünmeden tepeden aşağıya yöneldi. Bir kez durdu, yeniden seslendi ve yeniden yanıt geldi. Ses bu kez çok daha yakındaydı. Son hızla karların içinde ilerledi, nihayet göğe yükselen dağların hemen dibinde küçük bir açıklığa vardı. Orada, ağaçların karanlık bitiminde bekleyen dişiyi buldu.

Açıklığın eşiğinde duraksadı. Dişinin karşısında, karın içindeki derin gölgelerin arasında oturduğunu görebiliyordu. Temkinli adımlarla açıklığa doğru ilerleyip kararsızlıkla durdu. Kurt da aynı dikkatle ağaçların karanlığından çıkıp oturdu. Birbirlerini tarttılar.

Dişi Kavik'ten gençti. İnce, güçlü ve tetikteydi. Kürkü koyu griydi, Kavik ay ışığında tüylerinin yumuşak ve parlak olduğunu görebiliyordu. Küçük açıklığı geçti, burnunu kurdun burnuna uzatıp kokladı. Hemen ardından dişi, bir yavru oyunbazlığıyla Kavik'in etrafında atlayıp zıplamaya başladı. Açıklığın etrafında koştu, Kavik'e doğru atıldı ve hafifçe ısırp geri kaçtı. Kavik de peşine düştü, o da en az dişi kadar oyuncu bir hâle bürünmüştü. En sonunda kurt karanlık ağaçların içine daldı, utangaç bir edayla Kavik'i çılgın bir kovalamacaya davet ediyordu. Kurt önde, Kavik hemen arkasında ağaçların arasında daireler çizip açıklığa geri döndüler. Kuyruklarını neşeyle sallayarak burunlarını birbirlerine uzatmış kokluyorlardı ki dişi aniden başını kaldırıp kulaklarını dikti.

Kavik başını kaldırıp baktı. Orada, açıklığın karşısında, ağaç gölgelerinin eşiğinde durmuş onları izleyen başka bir kurt vardı. O da dişinin eş çağrısını yanıtlamıştı. Şimdi başı önde, Kavik'i izleyerek açıklıkta yavaşça ilerliyordu. Dosdoğru dişinin yanına gitti, burunlarını uzatıp birbirlerini

kokladılar. Dişi arkasını döndü, birkaç adım uzaklaşıp oturdu; Kavik ve erkek kurdu karşı karşıya bıraktı.

Bu kurt Kavik kadar iri ve ondan birkaç yaş büyüktü. Tüyleri gür, bakımsız ve neredeyse siyahtı. Bacakları gergin, başı aşağıdaydı. Tavırları gösterişli dişi için kavgaya niyetli olduğunu açıkça gösteriyordu.

Kavik'in ilk dürtüsü kaçmak oldu; tıpkı Bakırkent'teki köpeklerden kaçtığı gibi, tıpkı Bay Hunter onu evinin yanındaki binaya götürdüğünde kaçtığı gibi. Ama bir ona bir diğer kurda bakan, dudaklarını gülümser gibi kıvrımış gösterişli dişinin görüntüsü onu yaşamın kendisi kadar güçlü bir kavrayışla durdurdu. Çocukla geçirdiği kısa zamanın dışında Kavik yaşamının çoğunu koşumda, bir yarışa hazırlanarak ya da zincirli hâlde geçirmişti. Çiftleşme mevsiminin ruhu ona kısacık bir an için, çok uzaktan dokunmuştu. Bu gece ise ilk defa yakınındaydı. Ve öyle güçlüydü ki tüm korkularını ve mantığını alt etmişti.

Kulaklarını yatırıp dudaklarını gererek kendisine yaklaşan kurdu izlerken olacakları biliyordu. O ve kurt, genç dişi için ölümüne dövüşmeliydi. Şu an tamamen ilgisiz duran dişi, kazananla gidecekti. Kavik'in içindeki kurt bunu kabul etti ama binyıllardır insana boyun eğen içindeki evcil köpek duraksadı. Az kalsın bu yüzden mahvolacaktı.

CAN DOSTUM



Saldırı o kadar aniydi ki Kavik yere yuvarlandı. Kurt dişlerini boğazına geçirmişti. Savaş burada bitebilirdi ama Kavik'in boynuna atılan kurdun dişleri boynundaki çivili tasmaya kenetlenmişti. Kavik göz açıp kapayana dek öfkeli bir hırıltıyla kurdu üstünden savurdu. Ardından daha önce hiç tatmadığı bir acımasızlıkla dövüşmeye başladı.

Kurt deneyimli bir savaşçıydı. Tüm numaraları biliyordu: hızla saldırıp kaçmayı, kendini savunmayı, şaşırtarak saldırıp geri çekilmeyi. Ve kazanma güdüsü Kavik'inki kadar güçlüydü.

Kavik daha güçlü ve daha iriydi. Ama onun kadar hızlı değildi ve daha önce hiçbir kurtla dövüşmemişti. Bu kurtla karşılaştırıldığında karşı karşıya geldiği köpekler yavaş ve isteksizdi. Defalarca kurda yaklaşıp dişlerini boğazına geçirmeye çalıştı. Ama Kavik ne zaman hamle yapsa kurdun kapan gibi dişleriyle karşılaşıyordu. Kısa süre sonra her ikisinin de ağzı ve dudakları kesilmiş, kan içinde kalmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Kavik kurdun şimşek gibi hızlı savunmasını aşamıyordu. Kurdun etrafında hortum gibi dönmeye başladı. Ağırlığını hayvanın üstüne yıkip boynunu açıkta bırakmak için bir fırsat kolluyordu. Ama kurt kaçınıyor, dans ederek bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu; köpeğin omuzlarını, boynunu ve yüzünün yan tarafını ustura gibi keskin dişleriyle yırtmıştı.

Kavik yaraları yüzünden kan kaybederken kurt neredeyse bir sıyrık bile almamıştı. Kavik yorulmaya başlamıştı. Tüm bu süre boyunca dişi ağaçların bitiminde oturmuş, gülümsüyordu. Bu onun için bir trajedi değil, doğal akıştı. Yabanda yaşam ve aşk böyleydi.

Kavik yorulup soluk soluğa kalınca kurt saldırıya geçti. Kavik o keskin dişlerden ayaklarını ve boynunu korumak için sürekli dönüyor, oradan oraya sıçırıyordu. O dişler bir kez bacağına ya da boğazının üstüne kapanırsa işinin biteceğini biliyordu.

Ama Kavik, kurtta olmayan bir özelliğe sahipti. İçgüdü dışındaki yollarla da dövüşebiliyordu. Kızak sürüsünün lideri olarak düşünmeyi öğrenmişti. Bir coşku anında Tekgöz Charlie'nin dediği gibi: "Yarış başladığında iş Kavik'te. Ben sadece onları cesaretlendirmek için yanlarında koşuyorum." Bu doğrudu. Bir lider olarak Kavik sürünün aralıksız koşmasından ve sıkı çalışmasından sorumluydu. Hızı o belirliyordu. Kızağı parçalayabilecek bir engel olduğunda ne zaman yana kaçılacağını, kırılıp onların ölümüne neden olacak ince buzdan ne zaman kaçınacağını bilmek zorundaydı. Yaklaşan tehlikeler için tetikte olmak, acil durumlarda hızlı hareket etmeye hazır olmak zorundaydı. Şimdi kendini alışkanlığın gücüne bırakıyordu.

Umutsuzluk içinde, artık kurt içgüdüleriyle dövüşmeyi bıraktı. Şimdi aklını kullanarak dövüşüyordu. Başını eğerek atıldı, son anda kurdun ön bacaklarına dişlerini geçirdi. Bunu iki kez yaptı, her seferinde kurt yana kaçtı. Üçüncü atılışında alttan saldırarak gibi yaptı ve kurt yana kaçarken Kavik arka ayaklarının üstünde dönüp kurdun arkasından öyle hızlı saldırdı ki hayvanı dört ayağı havadayken yakaladı. İlk kez Kavik omuzunu hayvana geçirdi ve onu yere devirdi. Kurdun üstüne çıkıp koca ağzıyla hayvanın boğazını kaptı. Kurt kurtulmak için çılgınca savaştı ama faydası yoktu. Kavik acımasızdı. Dişleri derinlere dalıp şah damarını buldu.

Kurt debelenmeyi bıraktıktan sonra bile Kavik birkaç dakika öyle kaldı. Nihayet bıraktı ve yerdeki düşmanının üstünden dişiye baktı. Hâlâ karda oturmuş, izliyordu. Kavik başını kaldırdı, keskin kulaklarını uzattı ve sarı gözleriyle dişiye baktı. Bir kralın asaletine ve bir şampiyonun duruşuna sahipti. Bir kutup kurdu olan atası bir kez daha kendini göstermişti. O Kavik'ti. Kurt köpeği Kavik.

Dişiye yaklaştı, burunlarını uzatıp koklaştılar. Dişi, Kavik'in yüzündeki ve boynundaki yaraları yaladı. Ardından koşar adımlarla ağaçların arasına girdi, durup arkasına baktı. Kavik'i bekliyordu.

Kavik duraksadı. Bu gitmek istediği yön değildi. Dişi tekrar yanına geldi. Bir kez daha yüzünü yaladı, yalvarır gibi inledi. Yine ağaçların arasına koştu ve durup bekledi. Kavik ağaçların başlangıcına dek peşinden gidip durdu. Başını kuzeye çevirdi, uzaktan gelen bir sesi dinler gibi hareketsiz kaldı. Dişi yine sızlandı, Kavik başını ona çevirdi. Köpeği onun çağrısına yanıt vermeye, onun için ölümüne dövüşmeye iten arzu çok kuvvetliydi.

Dişinin yanına gitti. Dişi, burnuyla Kavik'in yüzüne dokundu. Birlikte karanlığın kalbine yol aldılar; bu kez kuzeye değil, doğuya doğru. Kavik, türünün asırlık çağrısına cevap veriyordu. Yanında dişiyle birlikte engin topraklara, gecenin büyüüne koştu.

11. BÖLÜM

Kavik ve dişi ormanın derin karanlığında, ara ara kendini gösteren ay ışığının altında koştu. Yolculuklarının hızını Kavik'in ağır temposuna düşürmüşlerdi. Siyah kurtla dövüş yalnızca gücünü tüketmekle kalmamıştı, yaraları acıyordu ve çok kan kaybetmişti. Balta darbesi alan kafası şişmişti, ateşi vardı. Siyah kurt o yarayı daha da açmıştı. Kavga sırasında boynundaki ipin kalanı parçalanıp gitmişti. Yalnızca çivili tasması kalmıştı. Dişi hemen yanında koşuyor, varlığıyla onu rahatlatıyordu. Ama sonunda Kavik ilerleyemez hâle geldi. Sürüne sürüne bir çalılığın içine girip oraya yattı. Kesik kesik nefes alıyor, bitkinlikten titriyor; aldığı yaralar alev alev yanıyordu.

Dişi yanına yatıp yaralarını yalamaya başladı. Kavik yorgun bir iç çekişle rahatlayıp kendisini dişiye bıraktı.

Bir süre sonra uyuyakaldı. Son hissettiği şey kafasındaki ateşli yarayı temizleyen dişinin yumuşak diliydi.

Uyandığında hava aydınlanmıştı, dişi hâlâ yanına uzanmış vaziyette, başı yukarıda, onu izliyordu. Döndü, nazikçe başındaki yaraya dokunup inledi. Günün çoğunda orada kaldılar. Kavik dinlendi, dişi de yaralarını temizlemeye devam etti.

Güneş devasa tepelerin ardından kayboldu, gece her yere gölgelerini yaydı. Dondurucu bir gece rüzgârı başladı, sıcaklık hayli düştü. Yükselen ay karı yol yol gümüş rengine boyuyor, ağaçların altındaki karanlığı derinleştiriyordu. Kavik dimdik doğruldu, gerindi ve taşıdığı mesajları anlamak için temiz havayı içine çekti. Yola çıkmaya hazırdı.

İlk birkaç saat yavaş ilerlediler. Dişi hemen yanında koşuyor, onu cesaretlendirmek için ılık burnuyla sık sık boynuna dokunuyordu. Gitgide katı, zedelenmiş kasları açıldı ve Kavik sonunda yine karın üstünde kayar gibi koşmaya başladı. Gecenin içinde sessiz, gri hayaletler gibi süzülüyorlardı; burunları karın hemen üstündeydi, birlikte ilk avlarının peşindeydiler.

Gecenin geç vaktinde ilk tavşanlarını yakaladılar. Dişi, Kavik'e tavşanı sırayla kovalamayı öğretti. Bu bir kurt numarasıydı. Kavik daha önce yemeğini bir

hayvanla paylaşmamıştı. Kızak köpeği-yken yemeğini başka bir köpek çalmaya fırsat bulamadan, bir lokmada mideye indirirdi. Şimdi o ve dişi, tavşanı dostça hırıltılarla yalayıp yutmuştu. Gece bitmeden iki tane daha yakaladılar. Üçüncüyü yerken Kavik yine yalnız bir kurdun şarkısını duydu. Dinledi ama yanıt verme arzusu duymuyordu. Şafakla birlikte bir kaya çıkıntısının altında buldukları oyuğa girip gün boyu yan yana yattılar.

Böylece günler geçti; ay ve yıldızların ışığı altında geceler boyu birlikte koştular, sıradağın en içlerine ilerlediler. Dişinin aralıksız bakımı altında Kavik'in yaralarının çoğu iyileşmişti. Kafasının yan tarafındaki o çirkin balta yarası bile artık ona rahatsızlık vermiyordu. Çocuğu ve kuzeydeki evini düşünüyor, dişi-yi döndürmeye çalışıyordu. Ama dişi kurt onu sürekli doğuya yönlendiriyor, Kavik de peşinden gidiyordu. Onun eşiydi ve kurt kanunlarına göre yaşadıkları süre boyunca birlikte kalacaklardı.

Kurtların yaşam boyu aynı eşle kalmaları onları eşlerine özellikle düşkün kılar. Artık Kavik bir kurt gibi yaşıyor, bir kurt gibi düşünüp hareket ediyordu. Daha önce kendi türünden bir hayvanla böylesi yakın bir ilişki yaşamamıştı. Aynı şey dişi için de geçerliydi. O da hayatını sürüyle

geçirmişti. Yeni evliler gibi birbirlerine olan düşkünlükleri günden güne artıyordu. İyi bir takım olmuşlardı. Omuz omuza ava çıktıkça birlikte hareket etmeyi öğreniyorlardı. Birbirlerine güveniyor, birbirlerinin varlığından mutluluk duyuyorlardı.

Dişi yaşamlarının tehlikelerle dolu olduğunu biliyordu, hep tetikteydi. Bu ihtiyatlılığı Kavik'e de aşlamıştı. Dinlenirken biri ya da diğeri sık sık başını kaldırıp etrafı kolaçan ediyor, her şeyin yolunda olduğundan emin oluyordu.

Birkaç kez başka yalnız kurtlar onlara katılmaya çalıştı. Bu ikisinin de hoşuna gitmedi, yan yana dişlerini göstererek hırladılar. Yalnız kurtlar her seferinde dönüp uzaklaştı.

Bir sabah, başarılı bir gece avının ardından küçük bir vadiye geldiler ve beş kurtla karşılaştılar. Kavik onları görmezden gelmek, yola devam etmekten yanaydı ama dişi onları tanıır gibi havlayarak hevesle yanlarına koştu. Kısa süre sonra kuyruk sallayarak eski dostlar gibi koklaşmaya başladılar. Dişinin içinde büyüdüğü sürüydü bu, dişiye hoş geldin diyorlardı.

Kavik biraz uzakta durarak dişiye bekledi. Belki de hayatta kalmasını sağlayan bu oldu. Bir ses duydu, başını kaldırıncı bir uçak gördü. Uçak dev bir kırmızı kuş gibi

vadinin göbeğindeyken bir patlama duyuldu, uçak dos-doğru kurtların üzerine daldı. İki kurt anında ölüp karın içine yığıldı. Diğerleri dört bir yana, vadinin kenarlarına, ağaçların altına koşuşmaya başladı. Kavik hızla bir çalının içine atladı. Ve o anda ormana koşan eşinin üstünde gürleyen kırmızı uçağı gördü. Dışının çevresindeki karlar havaya yükseldi.

Kavik dönüp onun yanına gidecekti ki uçak keskin bir manevrayla yana yattı ve dönüp vadiye, tam Kavik'in üstüne uçtu. Köpek kendini çalılığın içine atıp karın üstünde dümdüz oldu. Kavik'in üstünden geçen uçak acı acı bağırdı, yan yatıp yine geri döndü. Vadinin üstünde daireler çiziyor, kurtları arıyordu. Ama aniden vadi bomboş kaldı. Üç beden düştükleri yerde hareketsiz yatıyordu. Sonunda uçak karların içine iniş yapıp bir süre kaydı. Uçaktan inen iki adam hızlı adımlarla ölü kurtların yanına gitti. Heyecanlı sesleri sessizliğin içinde tuhaf geliyordu.

Kavik çalılığın içinde korkuyla diğer tarafa süründü. Gözden uzaklaşınca doğruldu, ağaçların arasına dalıp gözden kayboldu.

Kavik, ağaçların koruması altında adamların üç ölü kurdu alıp uçağa dönüşünü izledi. Uçak havalanıp gözden kaybolana dek bekledi. Sonra açıklığa çıkıp eşini aramaya başladı. Ama dışiden hiçbir iz yoktu.

Vadiyi turladı, eşinin koştığı yeri aradı. Ormana yönelen bazı izler buldu ama izlerin dişiye ait olup olmadığını anlayamıyordu.

İzlerden birini seçip takip etmeye başladı. Kısa bir mesafenin ardından karda kan damlaları buldu. Biraz ilerleyince kurdun dinlenmek için uzandığı yere vardı. Burada, karın üstünde kocaman bir kan izi kalmıştı. Kurt kalkıp gitmişti, kan damlaları ne yöne gittiğini gösteriyordu. Kurdun verdiği dinlenme molaları gitgide sıklaşıp olmuştu. Birkaç metre sonra Kavik bir ağaç kökünün kuytusunda büzüşen bedeni buldu. İnledi, pençesini yumuşak gri kürke atıp onu kendine çekti. Kurt kökün kuytusundan cansız hâlde yuvarlandı. Bu Kavik'in eşi değildi, ona çok benzeyen başka bir dişiydi.

Kavik birkaç dakika boyunca hareketsiz bedeni kokladı, ardından yola koyuldu. Trajedinin yaşandığı vadiye geri döndü. Eşine ait olabileceğine inandığı başka izler buldu ve onları takip etmeye çalıştı. İzler ağaçların arasında başka kurtlara ait izlerle karışmıştı. Kavik izleri takip etti, izler vadiden uzaklaşıyordu. Bir saat kadar sonra bir dağ geçidinden aşağıya inen dört kurda rastladı. Dişisi onlarla değildi. Geri döndü, vadiden geçti ve önceki geceden kalan izlerini takip etti; birkaç yüz metre boyunca o yöne gitmiş olabileceği umuduyla

yol aldı. Ama hiçbir şey bulamadı. Sonra dışının yüksek tepelerde olmaktan hoşlandığını anımsadı. Böylece birkaç saat boyunca gözleri sürekli onu arayarak çalılıklarla kaplı bir tepede koştu. Yaralanmış olabileceğini düşünerek saklanabileceği yerlere, sık ağaçların arasına ve çalılıklara baktı. Yoktu.

Güneş ufuk çizgisinde kayboldu, gecenin gölgeleri dalga dalga yayıldı. Parlak yıldızlar gökte göz kırpmaya, soğuk rüzgâr karla kaplı ağaç dallarını sallamaya başladı. Nihayet Kavik olduğu yere oturdu. Çıplak bir tümseğin üstünde bir başıyordu. Endişeli haykırışı gecenin sessizliğinde cınladı. Nerdeyse hemen yanıt geldi ama bu duymak istediği ses değildi. Gün boyu, kilometrelerce yürümüştü, yorulmaya ve acıkmaya başlamıştı. Başka nereye bakabileceğini bilmiyordu. Dün gece dolaştıkları her yere gitmişti, içindeki kaygı gitgide büyüyordu.

Küçük vadiye doğru yola koyuldu. En son orada bir arada olduklarından vadi Kavik'i kendine çekiyordu. Sık sık durup çağrısını tekrarlardı. Kimi zaman yanıt geliyor, Kavik her seferinde umutla dinliyordu. Gece yarısından sonra vadiye vardı. Vadinin ağaçlık göbeğine oturdu ve bir kez daha hüznü çağrısını yineledi. Yanıt karşı taraktan geldi: Dişiye aitti ve acildi.

Kavik ağaçların arasından geçerek sese koştu, yorgun bacakları delice hamlelerle ileri atılıyordu. Dişi de ona koşuyordu.

Vadinin ortasında buluştular, karlar havada uçuşuyor, mutlu havlamalar ve inlemeler duyuluyordu. Yavru köpekler gibi zıplarken çılgınca kuyruk sallıyor, endişeyle koklaşıp sevgiyle birbirlerini ısıyorlardı. Tüm gün ve gece yarısı boyunca ayrı kalmışlardı, yeniden bir araya gelmek onları çok mutlu etmişti.

Karanın içlerine doğru yol aldıkça kar daha da derinleşti ve hayvan yaşamının çoğu ortada kayboldu. Geyikler ve karacalar bölgenin yemek bulabildikleri diğer kısımlarına gidiyor, böylece derin karda avcılarının tuzağına düşmekten kurtuluyorlardı. Küçük hayvanların çoğu yer altı geçitlerine çekilmiş, üst dünyayı kekliklere, kar tavuklarına ve kar ayakkabılı tavşanlara bırakmıştı. Derin karın içinde Kavik ve eşi gibi ağır hayvanlardan kaçmak tavşanlar için kolaydı. Tavukları yakalamak ise neredeyse olanaksızdı. Bu yüzden Kavik ve kurt çoğunlukla aç geziyordu.

Bir gece, sık ormanın içinde yemek ararken Kavik aniden durdu ve burnunu kaldırıp gece rüzgârını koklamaya başladı. Kokuyu hemen tanıdı ve hevesle ileri atıldı. Dişi onu daha yavaş izliyordu. Sık sık duruyor, inliyor ve geri

dönmeye niyetleniyordu. Her seferinde Kavik arkasına geçip ona güven vermek için dokundu, böylece yola devam ettiler. Nihayet Kavik ağaçların kenarına gelip karda çömeldi. Dişi sürünerek yanına sokuldu ve karın üstüne şüpheyle uzandı. Bir açıklığa bakıyorlardı. Zincirlenmiş köpekler, duvarlarına kızak dayanmış kulübeler vardı; gece göğüne dumanlar yükseliyordu. Ve en önemlisi, kulübelerden enfes yemek kokuları geliyordu. Kavik dudaklarını yaladı, tanıdık kokuyu içine çekerken burnu kırıştı. Atlayıp kampa dalma, köpeklerle koklaşma, insanların sesini yeniden duyma, okşayan ellerini hissetme, yanlarında uyuma ve yemeklerinden yeme arzusuyla titredi.

Dişi yanında huzursuzca kıpırdandı ve en sonunda ağaçların arasına geri çekildi. Kavik ona güven veremeye çalıştı ama yapamadı. Dönüp gönülsüzce eşini izledi. Ağaçların karanlığında göze görünmeden kampın çevresini dolaştılar. O sırada Kavik'in burnu başka bir tanıdık koku aldı: çöp kokusu. Kokuyu takip ederek yeniden ağaçların bitimine geldi. İşte, çöp orada, en yakın evden birkaç yüz metre uzaktaydı. Geçmiş deneyimlerini anımsayınca bu kez cesurca ileri atılmadı. Önce evleri, ardından bağlı köpekleri izledi, sonra görünmeden çöpe yaklaşabileceği bir yol seçti. Yol üç metre yüksekliğinde bir kar yığınının, birkaç kütüğün arkasına uzanıyordu.

Kavik bir adım attı, sonra koşarak kar yığınının arkasına geçti ve çömeliip dişiyi bekledi. Dişi kurt ağaçların altında, karanlıkta duruyor ve eşini izlemeyi reddediyordu. Kavik onun yanına döndü, burnuyla dokunarak onu rahatlatmaya çalıştı ve kar yığınının arkasına geçerek bekledi. Dişi karın üstünde yatıyor ve kalkmak istemiyordu.

Kavik ilerledi. Kar yığını boyunca süründü, kütükleri geçti. Bir tomruğun yanında durdu. En yakındaki evin kapısı açıldı, karın üstüne ışık vurdu, Kavik sesler duydu. Evden bir adam çıktı, köpeğin ardına saklandığı tomruğun önünden geçerek başka bir eve yöneldi. Kavik, adam diğer eve girene dek bekledi, ardından sürünerek çöpe vardı. Bir sürü yemek vardı. Donmuş ekmek parçalarını mideye indirdi. Kemığın üstünde hâlâ et olan bütün bir geyik bacağı buldu. Bacağı dişiye taşıdı. İkinci kere çöpe döndü, dokunulmamış bir kaburga buldu, bunu da dişiye götürdü.

Ganimetlerini tepelere doğru taşıyıp ziyafet çektiler. Birkaç gün boyunca kamp çevresinde kaldılar, Kavik her gün çöpten beslendi. Ama dişi yaklaşmıyor, ona yemeği Kavik taşıyordu. Köpeklerin, insanların ve evlerin görüntüsü, her şeye sinen insan kokusu dişiyi tiksindiriyordu. Oysa bunlar Kavik'i çekiyordu.

Üçüncü gün dişi ağaçların bitimine dek Kavik'e eşlik etmeyi reddetti. Onun için insanlara fazla yakındı. Oradan ayrılmaya karar vermişti. Uzaklaştı ve Kavik'in takip etmesi için durup bekledi. Arkasından bakan köpek tereddüt etti. Dişi, ağaçların arasında koşmaya başladı ve gözden kayboldu. Kavik birkaç saniye kararsızca durdu, ardından eşinin peşinden koştu.

Yollarına devam ettiler. Kar derin, yemek azdı. Artık dişi karda yürümekte zorlanmaya başlamıştı. Kavik başa geçmiş, güçlü göğsüyle karları iterek yol açıyordu. Dişi gitgide huzursuzlaşıyor; kütüklerin ve kayaların oyuklarına, kar yığınlarının kenarındaki mağaralara büyük bir ilgi duyuyordu. Buraları koklayarak, karları eşeleyip inceleyerek çok zaman geçiriyordu. Kavik anlayamıyordu. Böyle zamanlarda uysalca kara yatıyor ve dişinin işini bitirmesini bekliyordu.

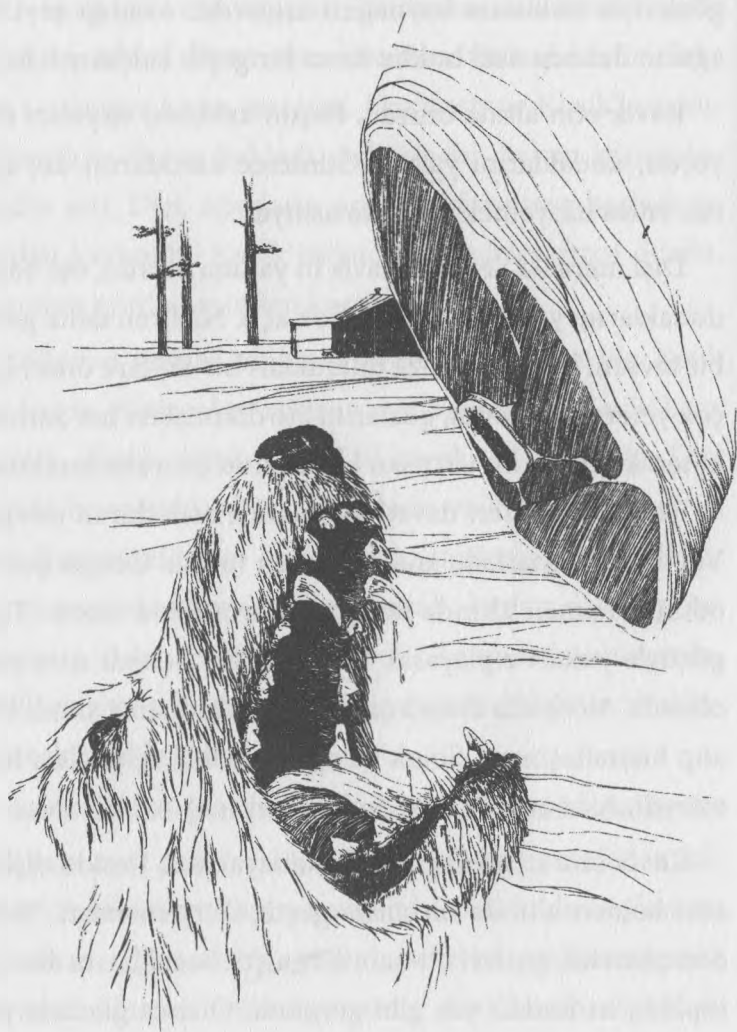
Böyle yol alırken bir gün ağaçların içinde küçük bir kulübeye rast geldiler. Durup güvenli bir mesafeden kulübeyi incelediler. Kapının yanında üstü karla kaplanmış bir odun yığını vardı, yaşam belirtisi görünmüyordu. Bacadan duman yükselmüyordu. Kulübenin etrafında ayak izleri yoktu. Kavik tam yola devam edecekti ki ters yönde esen rüzgâr hassas burnuna bir koku taşıdı. Başını kaldırıp kulübeye doğru ilerledi, kafasını sallıyor, sarı

gözleriyle kokunun kaynağını arıyordu. Aradığı şeyi bir ağacın dalında asılı buldu: Koca bir geyik kalçasıydı bu.

Kavik etin altına oturdu. Başını kaldırdı, salyaları akıyordu, dudaklarını yaladı. Günlerce karınlarını doyuracak enfes bir yemek oracıkta asılıydı.

Dişi merakla ilerledi. Kavik'in yanına oturdu, ete bakıp dudaklarını yaladı ve inledi. Çok açtı. Nadiren denk gelen bir tavşan, karı kaza kaza buldukları bir-iki fare onun için çok yetersizdi. Şimdi, gözlerini ete dikmişken her zaman ki temkinli tavrını ve insan korkusunu bir yana bırakmıştı. Çömeldi, gözleri davetkâr biçimde asılı duran etteydi. Vücudunu toparladı, aniden yukarı fırladı. Gergin çenesi ödülün hemen altında kapandı, karın içine düştü. Tüm gücüyle yukarı zıplayarak bir kez daha denedi ama yine olmadı. Altı hafta önce bunu başarabilirdi ama şimdi kilo alıp hantallaşmıştı. Soluk soluğa çömeldi, aç gözleri hâlâ etteydi. Asla oraya kadar zıplayamayacağını biliyordu.

Kavik onu izliyordu. Şimdi o atlayacaktı. Keskin dişleri etin hemen altında birbirine geçti. Yetişememişti. Yeniden çömeldi, gözleri ete sabitlenmişti. Bacaklarını altında topladı, iri kasları yay gibi gergindi. Olanca gücüyle yukarı atıldı. Dişleri etin üstüne kapandı. Ağzında etle ipin ucunda ileri geri sallandı, bırakmayacaktı. Ağırlığını iyice bindirdi. İp koptu, köpek ve et karın içine düştü.



İkisi de hemen ete yumuldu. Yan yana çömelip donmuş eti gözleri dönmüşçesine parçaladılar. Böylesi bir ziyafete oturmaya lı günler olmuştu. Yemekten başka bir şeyi gözleri görmüyordu. Ta ki bir silah sesi, sessizliğı parçalayana dek. Dişı korkuyla haykırdı, sıçradı ve ardından yere düştü. Hemen kalktı, ikisi birden ağaçların koruması altına koştu. Silah yeniden ateşlendi, kurşun Kavik'in başının hemen üstünden geçti. Ardından hızla ağaçların arasına dalıp koştular.

Dişı bitkin hâlde karın içine yığılana dek koşmayı sürdürdüler. Kavik ona döndü. Dişı kesik kesik nefes alıyordu, yan tarafında kocaman bir kırmızı iz vardı. Kavik yüzünü yalayıp inledi. Onu ayağı kaldırmaya çalışarak burnuyla itti. Ama dişı kıpırdamadı. Kavik gitgide yayılan kanı yaladı, yarayı buldu ve diliyle temizledi. Yolun aşağısına endişeyle bakıyor, her an adamın görünmesini bekliyordu. Uzun bir molanın ardından dişı nihayet ayaklandı.

Kavik bir kez daha öne geçti ve dişı için yolu açtı, ilerlemeyi sürdürdüler. Bu kez çok yavaş ilerliyorlardı. Kısa bir mesafe katetmişlerdi ki dişı yine dinlenmek için durdu. Kavik ona döndü. Yara yine kanıyordu, Kavik yalayıp temizledi ama kanama devam ediyordu. Dişıye sürtündü, onu harekete geçirmek için inledi. Bu hâlde birkaç saat yürüdüler; sonunda kayalarla kaplı, çıplak bir tepeye

tırmanmaya başladılar. Tepeye birkaç metre kala dişi topallaya topallaya bir kaya çıkıntısının altına girip yattı. Kavik ne kadar uğraşsa da onu tekrar ayağa kaldıramadı. Bir süre dişinin yanına yattı. Nazikçe yüzünü yaladı, yarasını bir kez daha temizledi. Kanama durmuş gibiydi. Kafasını korumacı bir tavırla dişinin boynuna koydu. Sonra döndü, sürünerek dışarı çıktı ve geldikleri yolu gözleyebilmek için tepenin üstüne çıktı.

Adam ortalıkta görünmüyordu. Kavik biraz bekledi ama gelen yoktu. Geri dönüp dişinin yanına gitmek için yola koyuldu. Yolda bir tavşan gördü. Rüzgâr tepedeki karları süpürmüştü, Kavik rahat hareket edebiliyordu. Tavşanın üstüne atılıp hayvanı yakaladı. Ağzında avıyla çıkıntının altına girdi ve tavşanı dişinin önüne bıraktı. Kavik gittiğinden beri kurt hiç kıpırdamamıştı. Gözleri kapalı, boylu boyunca yatıyordu. Soluk alırken kaburgaları neredeyse hareketsizdi. Tavşanın kokusunu alınca bir an için gözlerini açtı, iç çekti ve gözlerini tekrar kapattı.

Kavik inleyerek tavşanı dişiye itti. Burnuyla nazikçe boynuna, yüzüne ve kapalı gözlerine dokundu, hiç arvermeden endişeyle sızlanıyordu. Ama dişi kalkmadı. Kavik tavşanın derisini yüzüp ılık, kırmızı eti açığa çıkardı. Burun deliklerindeki belli belirsiz bir hareket dışında dişi kıpırdamadı. Kavik kanaması durmuş olan

yarayı bir kez daha temizledi. En sonunda eşinin yanına yattı, başını yere koydu; anlayış ve sevgiyle dişiye dokundu. Gün boyu orada, öylece yatıp izledi. Güneş gözden kayboldu. Yıldızlar tek tek gökte belirdi, soğuşuyla birlikte kuzey gecesi çöktü. Dondurucu bir rüzgâr çıplak tepenin ve vadinin üzerinde esiyordu. Kavik ve eşinin yattığı çıkıntının tepesinde esen rüzgârın iniltisi duyuluyordu. Ama kayanın altı korunaklıydı, rüzgâr onlara ulaşmıyordu.

Kavik saatlerce eşinin yanında yattı. Yenmeyen tavşan donup kaskatı oldu. Tavşanı birkaç kere koklamış, ağzı sulanmıştı. Adamın onlara ateş ettiği kulübede açlığı yatışmamış olsa da tavşana dokunmadı.

Gece boyunca Kavik bir kez dışının tir tir titrediğini hissetti. Yüzünü yalayıp usulca inledi ama dişi doğrulmadı. Kavik yeniden yatıp başını ona güven vermek, onu ısıtmak için hafifçe boynuna koydu. Uzun zaman bu pozisyonda kaldı. En sonunda sürünerek oyuktan çıktı, tepeye tırmandı ve her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için çevreyi kolaçan etti. Yıldızların ve küçülen ayın altında geldikleri yolu gayet iyi görüyordu. Oturup izlemeye başladı, sonunda ağaçların karanlığındaki hareketi fark etti. Kısa süre sonra kar ayakkabıları giymiş, tepeye tırmanan adam göründü.

Kavik tepeden adama doğru ilerledi, bilerek görülebi-
lecek şekilde göğe doğru heybetle dikildi. Adam durdu,
silahını kaldırıp ateş etti. Silah sesi tepelerde bir o yana bir
bu yana yankılandı. Kavik bir kayanın arkasına çömeldi,
kurşun vınlayarak başının üstünden geçti ve gecenin için-
de kayboldu. Kendini bir kez daha, kısa bir süre için gös-
terdi. Sonra tepenin diğer tarafındaki bir kayanın arkası-
na saklandı. Adamı eşinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Kavik bir dakika sonra tepeden aşağıya göz attı, adam
onu takip etmiyordu. Yabanda işlerin nasıl yürüdüğünü
bilen bir avcıydı. Önünde uzanan yoldaki kan izleri dos-
doğru Kavik'in eşinin yattığı kaya çıkıntısına uzanıyordu.
Adam bu izleri takip ediyordu.

Kavik bir kez daha avcıyı yoldan uzaklaştırmaya çalıştı.
Ama bu kez adam başını kaldırıp ona bakmakla yetindi,
sonra yoluna devam etti.

Kavik eşini uyarmak için hızla geri döndü. Dişi önceki
gibi kıpırtısız yatıyordu. Kavik inleyip burnuyla onu dürt-
tü. Pençesini omzuna koyup ayağa kalkması için sarstı.
İnlemesi ısrarlı bir havlamaya dönüştü. Dişi kıpırdamadı.
Gözlerini açmadı. Oturdu, kulaklarını endişeyle dikerek
eşine baktı. Tıpkı uçak üstlerinde gürledikten sonra bul-
duğu, yığılıp kalmış diğer kurt gibi görünüyordu. O kurt
bir daha hareket etmemişti. Şimdi eşinin de o kurt gibi

olduğunu biliyordu. Bir daha asla hareket etmeyecekti. Burnunun tam dibinde yatan, derisi yüzülmüş donuk tavşan gibi.

Dişiyeye yaklaşp birkaç dakika boyunca onu kokladı. Kanaması durmuştu, yine de yan tarafındaki yarayı temizledi. Burnuyla nazikçe burnuna dokundu.

Nihayet adamın yaklaştığı düşüncesi onu ele geçirdi. Dişinin yüzünü yalayp son bir kez inledi. Sonra kaya çıkıntısının altından çıktı ve tepenin yukarısına ilerledi.

Kavik yukarıda durup baktı. Çıkıntıyı ve dişinin yattığı açıklığı görebiliyor ama dişiyi göremiyordu. Aşağıda, adamın koyu silüeti adım adım tırmanıyordu. Kavik yüzüne çarpan rüzgârı hissetti, ağaçların arasında yankılanan yaşlı şarkısını duydu. Adam geliyordu.

Sonunda arkasını döndü, yavaşça tepenin diğer tarafına yürüdü. Bir kez daha kuzeye gidiyordu. Tek başına.

12. BÖLÜM

Kavik o gece ve ertesi gün hiç durmadan yol aldı. Hiç keyfi yoktu. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Açlık içini kemiriyordu ama yemek yiyesi yoktu. Karşısına çıkan birkaç tavşanı ya da karda burnunun dibinde zıplayan orman tavuğunu yakalamak için kılını kıpırdatmamıştı. Başta sık sık durup geriye bakıyor, kayanın altında savunmasız yatan eşini ve ona yaklaşan adamı hatırlıyordu. Ama yola devam etti. Bir kere durup çıplak bir yükseltinin üstüne oturdu, başını kaldırdı ve buz tutmuş sessizliğe acısını akıttı. Haykırışı dağlarda yankılanıp kayboldu. Hiçbir yerden yanıt gelmedi.

Ama kış gibi yas da sonsuza dek sürmez. Kısa süre sonra açlık, kuzeye yol alan Kavik'i avlanmaya itti. Kederi hafifledikçe çocuğun ve evin anısı yoğunlaşıyor, bir kez daha bu istek her hücrelerini zapt ediyordu.

Güneyden gelen ilk sıcak rüzgâr soluğunu hissettirip kar yığınlarını yarmaya başladı. Neredeyse bir anda baharın yanılmaz müjdecileri olan çiğdemler karla kaplı sert toprağı yarıp çiçeklerini güneşe serdi. Kavik eriyen kar yığınlarının altında akan suyun sesini duydu.

Sonra, her yıl olduğu gibi, yaban hayatın denizden ve karadan kuzeye akını başladı. Kavik de bunun bir parçasıydı. Ama onun seyahati daha zordu. Kazlar, ördekler ve kuğular sivri sıradağların, buzulların, nehirlerin, derin kanyonların ve vadilerin üstünden uçuyordu. Kavik'se yürüyerek yol alıyor, uçan hayvanların hiç bilmediğı tehlikelerle dolu kilometrelerce mesafeyi katediyordu.

Kışın karla kaplı olduklarından, buzulların ve nehirlerin üstünde seyahat etmek kolaydı ama ılık rüzgârlar ve uzayan günler kar yığınlarını hızla eritiyordu. Yazın bu bölge uygun donanım la mücadele ye hazır insanlar için bile engel teşkil ediyordu. Bunlar yüzlerce metre derinliğinde, kimi zaman kilometrelerce genişlikte dev buz gölleri ve nehirleriydi. Kanyonlar ve vadiler boyunca kilometrelerce kıvrılıyorlardı. Yüzeylerindeki kar eridiğinde, toprağın kendisinden çok daha çetin bir engel oluşturuyorlardı. Güneş ve akan su, yüzeylerini kaygan ve keskin hâle getiriyor, geçilmez yarıklar ve tırmanması imkânsız falezler oluşturuyordu. Ayak basılacak her yer tehlike

barındırıyordu. Bir yarığın içine düşüp kurtulamama riski hep vardı. Buzulların arasına sıkışmış toprak parçaları dağların yüksek ve engebeli tepelerinden oluşuyordu. Buralarda yol almak da çok zor ve tehlikeliydi. Bu bölgede bir köpeğin bulabileceği pek fazla yiyecek yoktu.

Kavik bunların hiçbirini bilmiyordu. Yolunun üstünde buzullar vardı, öyleyse onları aşmalıydı. Artık yavaş ilerliyordu. Kimi zaman bir engelin etrafından dolaşmak o kadar uzun sürüyordu ki yolunu kaybetmiş ya da sonu gelmez yolculuğunun nedenini unutmuş gibi görünüyordu. Ama bu doğru değildi. Yol açılır açılmaz rotasına geri dönüyordu. Yiyecek bir şey olmadığı için daha önce hiç zayıflamadığı kadar zayıflamıştı. Ayak tabanları keskin buzlar tarafından kesilip lime lime olmuştu. Buzulların üstünde kırmızı kan lekeleri bırakıyordu.

Yalnızca bir kere bir buzul karşısında duraksadı. Yüksek bir tepeden aşağıya indi ve devasa bir buz yığınının üstünde, bir kayanın ucunda durdu. Karşı taraftaki ağaçlı bayırlar sis içinde âdeta kaybolmuştu. Buzulun yüzeyi sırtlarla ve derin buz yarıklarıyla kesilip oyulmuştu. Hemen kenarda üstünden atlayamayacağı derin bir yarık vardı. Etrafından dolaşmalıydı.

Buzulun çevresinde uzun bir yolculuğa koyuldu. Buz kütesinin etrafını dolaşmak için neredeyse yüz elli

kilometre yol katetmesi gerekeceğini bilmiyordu. Saatler boyu buzulun kenarında doğuya doğru yol aldı. Kimi zaman toprak buz yığınının içine uzanıyor, Kavik bir yol bulduğunu sanıyordu. Toprağın bitimine dek gidiyor, orada göz alabildiğince devam eden buzulla karşılaşıyordu. Endişelenmeye başlamıştı. Kuzeye gitmesi gerekirken sürekli doğuya doğru yol alıyordu.

Nihayet buzul daraldı, Kavik bir buruna vardı ve uzaktaki kıyıya baktı. Burası daha önce geçtiği birçok yerden daha geniş değildi. Duraksamadan devam etti.

Bir dizi ufak yarığın kıyısına geldi. Kimi öyle dardı ki kolayca atladı, birkaçının etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Dev buz kalıplarının oyuncak küpler gibi yığıldığı bir buz kütlesi onu bir süre durdurdu, ardından kütlenin arasından geçen bir yol buldu. Neredeyse geçmişti ki tam önüne buzdan bir duvar çıktı. Başının üstünde neredeyse iki buçuk metre boyunca yükseliyordu, zıplamayı denemenin anlamı yoktu. Duvar boyunca yürümeye, tepeye uzanan bir tür yol bulmaya çalıştı.

Duvarın bir kısmının yıkılıp yerde bir buz tümseği meydana getirdiği bir noktaya ulaştı. Tümseğin tepesinden duvarın üstüne olsa olsa birkaç metre vardı. Dikkatle tümseğe tırmandı, dengesini kurup çömeldi ve duvarın

üstüne atladı. Ön bacakları duvarın üstündeydi ama pençelerini buza geçiremiyordu. Arka bacaklarını çılgınca hareket ettirerek basacak bir yer bulmaya çalıştı ama yoktu. Kenardan kayıp düştü. Arka bacaklarından biri bir yarığa sıkıştı. Bedeni aşağıya sarkmış; ağırlığı, sıkışan bacağına binmişti. Ardından buz yığınınına düştü ve aşağıya kadar yuvarlandı. Bir an sersemleyerek oracıkta yattı.

Ayağa kalktığı anda arka bacağı işlevsizce sallanıyordu. Basmaya çalışınca aniden saplanan acıyla inledi. Bir süre üç bacağının üstünde durup dengesini sağladı. Sonra topallayarak duvar boyu yürümeye koyuldu. Birkaç metre sonra duvar aniden bitti, Kavik kendini tepede buldu.

Buzulun bittiği, ağaçlık alanın başladığı yer çok uzak değildi; topallayarak gidebilirdi. Orada buzuldan doğan küçük bir akarsu buldu, kıyıda ine benzer bir oyuk bulana dek suyu takip etti. Sürüne sürüne oyuğa girip yattı. Toprağın soğukluğu iyi geliyordu. Kendine şöyle bir baktı ama yalayacak açık yara yoktu. Kalçasında koca bir yumru vardı ama bu diliyle temizleyebileceği bir şey değildi. Başını ön patilerinin üstüne koydu, günü ve ardından solan ışıkla çöken geceyi izledi. Buzuldan kopup gelen soğuk bir rüzgâr esti, bu serinlik ona iyi geldi.

Uyumaya çalıştı ama bacağının ağrısı izin vermedi. Gece boyu yattı, doğan güneşin buzulları aydınlatarak

karanlığı ağaçların altına kovalamasını izledi. Nihayet ayağa kalkıp topallaya topallaya oyuktan çıktı. Gece boyunca kaskatı kesilen bacağı zonkluyordu. O bacağı ağırlığını vermesi mümkün değildi.

Aksayarak kıyıya indi, kana kana su içti. Ardından bir süre durup kuzeye baktı. Sonra acı içinde üç bacağı üstünde yola koyuldu. Karnı çok açtı.

Durup dinlenmeden uzun süre yürüyemiyor, üç bacakla yavaş yol alıyordu. Daha önce iki saatte katettiği yolu üç bacakla, acıdan kıvranarak ancak bir günde yürüyebilirdi.

Geceyi bir kütüğün yanına kıvrılıp geçirdi. Ertesi sabah hâlâ o bacağının üstüne ağırlık veremiyordu. Ama şafakla birlikte yine yola koyuldu.

Avlayacak bir sürü hayvan vardı ama yakalayamıyordu. Hayvanlar da bunu biliyordu sanki. Tavşanlar köpeğin ağır, acı dolu adımlarından kaçmaya pek de çabalamıyordu. Bir sincap birkaç metre ötesine oturup cesur gözlerini ona dikti, ardından küçümser bir edayla kuyruğunu sallayıp ağaca tırmandı. Kavik buzul alanı geçmişti ama bunu fark etmedi. Tek bildiği, ancak ölü bir hayvana ya da yağmalayacağı bir zulaya rastlarsa karnını doyurma şansı olduğuydu. Bir günü daha aç geçirdi, gece ufak bir akarsuyun kenarındaki çalılığın dibine kıvrılıp yattı.

Şafakla birlikte yola çıktı, yine yavaş ama kuzeye gidiyordu. Bacağı kötülemişti. Üstüne basamadığı ayağı çimenlere sürtününce acıyla inledi. Bir günde aldığı yol gitgide kısalıyordu. Açlık yaralı bacağından kalan son gücü de yiyip bitiriyordu. Başı önde, görmez gözlerle topalayarak ilerliyordu. Kimi zaman sendeliyordu. Ve sendeleye sendeleye yemekle burun buruna geldi.

Tam bir kar tavuğunun üstüne basacaktı ki hayvan korkuyla yuvasından fırladı. Tavuk onu kaçırmak için önünde kanat çırpmaya başladı. Ama Kavik burnunun hemen altında duran yumurta dolu yuvaya bakarak oracıkta durdu. Burun delikleri kuşun taze kokusuyla dolmuştu, eğilip yumurtaları koklayınca koku daha da güçlendi. Yumurtalar sıcacıktı. İstemsizce dilini çıkarıp yumurtalardan birini yaladı. Hayatında bir kere bile yumurta yememişti. Yumurtayı ağzına alıp ısırды. Kabuk kırılınca ılık, besleyici sıvı ağzını doldurdu. Bir şey öğrenmişti.

Bir yumurtayı daha dişiyle kırdı, içindekini yutuverdi. Anne tavuk kanat çırpıp öfkeyle bağırırken tek tek bütün yumurtaları yedi. Yemeğin ardından kendini daha iyi hissediyordu.

Gün içinde bir kez daha şans yüzüne güldü. Küçük bir akarsuyun kıyısında bir ördeği korkuttu. Bu kez yuvayı aradı ve akarsuyun kenarında, uzun otların arasında

aradığını buldu. Anne ördek etrafında dolanıp çılgık çılgılığa ufak hamlelerle onu korkutmaya çalışırken yuvada ne var ne yoksa silip süpürdü.

Bu bulduğu son yemek oldu. Ama yola devam etti. Artık hiç olmadığı kadar yavaştı. Sık sık uzun molalar veriyor, ölü bir köpek gibi boylu boyunca yere seriliyordu. Her kısa mesafede topallayarak ilerlemek onu çok yoruyordu.

Nihayet sağlam arka bacağı onu taşımaz oldu, kaba etlerinin üstüne, yere yığıldı. Başı önde, bir süre öylece oturdu. Ayağa kalkıp ön bacaklarıyla kendini çekmeye çalıştığında sağlam arka bacağı yerinden kıpırdamadı, Kavik yan tarafının üstüne düştü. Gözlerini kapatıp boylu boyunca yattı; bir kez daha denemek için gücünün son kırıntılarını topluyordu. Üstünde uçuşan karga sürüsünün seslerini duydu. Uzakta taze, keskin bir rüzgârla yol alan martıların çılgıkları kulağına çalındı. Sonunda yüksek dağları ve dünyadaki en büyük buzul alanını aşmış olduğunu bilmiyordu. Orada, hemen bir buçuk kilometre ötesinde deniz uzanıyordu.

13. BÖLÜM

Okulun kapanmasına iki gün kalmıştı ama Andy Evans ağaçların arasından eve dönerken bunu düşünmüyordu. Yolun bu kısmını yürürken neredeyse her gün olduğu gibi aklında yine Kavik vardı. Koca köpeğin burada nasıl da kendisini beklediğini, birlikte eve koştuklarını anımsadı. Kendi kendine bunu artık düşünmemesi gerektiğini tekrarladı. Kavik binlerce kilometre uzaktaydı. Andy onu bir daha hiç göremeyecekti.

Bu yüzden, okulun kapanmasından bir gün önce, yolda, önünde duran bir köpek gördüğünde Andy Evans gözlerine inanamadı. Köpek acınacak hâldeydi! Üç bacağı üstünde titriyordu. Perişan hâldeki kürkü karman çorman ve kirliydi. Yanları içine göçmüştü, o kadar zayıftı ki Andy kaburgalarını sayabiliyordu. Başını eğmiş, dikilerek çocuğa bakıyordu. Yalnızca iri kafasının şekli ve sarı gözlerinin aralıksız bakışı aynıydı. Tiftik tiftik olmuş kuyruğunu çocuğu tanımanın neşesiyle hafifçe sallıyordu.

Gözlerini kırıştıran Andy bir an tereddüt etti. Aklının bir yanı gerçekten Kavik'i gördüğünü söylüyordu, başka bir yanı ise bunun olanaksız olduğunu. Bu Kavik değildi. Bu bir hayaldi.

Andy kitaplarını yere attı, yolun ortasında dizlerinin üstüne düştü. Kollarını köpeğin ince boynuna doladı. Kavik başını kaldırıp yüzünü yaladı. İşte o zaman Andy düş görmediğini anladı. Bu gerçekten onun köpeğiydi ve akıllı almaz bir şekilde geri dönmüştü.

Başını köpeğin kafasına yaslayan Andy, "Kavik," diye mırıldandı, "gerçekten sensin! Sensin! Sana ne oldu, Kavik? Ne oldu?"

Kavik çocuğun yüzünü yalayıp inlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Andy köpeği eve götürmek istedi ama sonra kalçasındaki korkunç şişliği gördü. Onu kaldırmak için döndürmeye çalıştığında köpek acıyla bağırdı. Canını daha fazla yakmadan onu eve taşıması mümkün değildi. Kalan kısa mesafe boyunca acı içinde yürümeye devam etmek zorundaydı.

"Gel oğlum," dedi Andy şefkatle. "Eve gidiyoruz. Başarabilirsin. Haydi."

Geçmişte birçok kez güle oynaya koştukları yol boyunca yavaş yavaş yürümeye koyuldular. Andy köpeğin hemen yanında yürüyor, elleriyle zayıf hayvana destek oluyordu. Kavik yanında topallıyordu. Her adımı kalan gücünü tüketen ve perişan bedenini kıvrandıran acı dolu bir çabaydı. Böylece sık sık dinlenmek için durarak eve ulaştılar.

WALT MOREY



Onları mutfak penceresinden gören Andy'nin annesi dışarı fırladı. Kavik'e, ardından Andy'ye baktı. "Kavik!" dedi. "Kavik!"

Andy'nin babası fabrikadan eve dönüyordu, annesi ona seslendi, "Kurt, bu Kavik!" Ardından köpeğin önünde, dizlerinin üstüne düştü. Elleri nazikçe Kavik'in böğründe ve kafasında geziniyordu. "Ah, Kavik," diye mırıldandı. "Nereden geldin? Sana ne oldu böyle?"

"Tıpkı eskiden olduğu gibi beni ağaçların altında bekliyordu," dedi Andy. "Gözlerime inanamadım. Onu eve taşımak istedim ama arka bacağı... kırılmış sanki. Onu kaldırmaya cesaret edemedim."

Babası da köpeğin yanına diz çöktü, iri ve nazik elleriyle ona dokundu. "Zor zamanlar geçirmişsin oğlum! Çok zor zamanlar geçirmişsin!"

Kavik güçsüzce üç bacağının üstünde oracıkta dikilmiş, acınası kuyruğunu sallıyordu.

Laura kararlılıkla ayağa fırladı, "Onu hemen eve getirin. Bir battaniye hazırlayacağım. Yemek yemesi gerek. Neredeyse açlıktan ölecek," deyip koşar adım eve girdi.

Kavik aynı acı dolu, sarsak topallamayla yavaşça ilerlemeye başladı. Bir adım atıp dinleniyor, sonra bir adım daha atıyordu. Kurt bir yanında, Andy diğer yanındaydı.

Elleriyle ona destek oluyor, sesleriyle cesaret veriyorlardı. “Yapabilirsin,” deyip duruyordu Andy’nin babası. “Çok az kaldı. Birkaç adım daha.”

Ve Kavik ilerliyordu. Zorlukla nefes alan ağzı açıktı, sarı gözleri azimle mutfak kapısına sabitlenmişti. Acele etmeye çalıştı ama yapamadı. Topallayarak kapıdan içeri girdi. Laura mutfağın köşesine, her zamanki yerine bir battaniye sermişti.

Kavik battaniyeye ulaştı, acıyla bir kez kendi etrafında dönüp bitkin bir iç çekişle yığıldı. Boylu boyunca uzandı. Güçlülükle nefes alıyordu, gözleri kapalıydı. Yarasına ve bir deri bir kemik hâline karşın büyük bir huzur ve mutluluk içindeydi. Onu iki bin mil öteden buraya sürükleyen; aşılmaz karlı dağları, geçilmez buzulları ve azgın nehirleri katetmeye iten o müthiş içgüdü yatışmıştı. Hayatında en çok istediği şey buydu. Ve inancını hiç kaybetmemişti. Olmak istediği tek yerde yatıyor, o anımsadığı sıcaklığı ve aile yakınlığını hissediyor, duymak istediği sesleri duyuyor ve o sevgi dolu eller tarafından okşanıyordu.

Her şey hızla birbirini izledi. Andy’nin annesi süt ısıtmakla meşguldü. Babası köpeğin yanına diz çökmüş, şefkatle onu okşuyordu. Şişmiş arka bacağa baktı, şaşkınlıkla mırıldandı: “Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum.

Tüm o yol. Bunu nasıl başarmış olabilir? Bunu nasıl yaptın oğlum?" Andy'ye dönüp, "Gidip Vic Walker'ı getir," dedi.

"Şimdi mi?" dedi Andy. "Hep karanlık çöktükten sonra geleceğini söylerdi."

"Ona, hemen şimdi buraya gelmesini istediğimi söyle!" dedi babası. Andy babasının sesinin bu kadar buyurgan ve keskin çıktığını hiç duymamıştı. "Ona Kavik'in geldiğini, bacağının kırık olduğunu söyle."

"Ama ya eğer..." diye söze başladı Andy.

"O zaman Kavik'i gün ortasında, tüm kasabanın gözü önünde onun ofisine taşımanın bir yolunu buluruz," dedi Kurt kızgın bir sesle. "Ona bunu da söyle."

Andy, "Tamam, efendim!" deyip koştu.

Andy muayenehaneye daldığında ihtiyar Bayan Nichols çıkmak üzereydi. Dr. Walker kaşlarını çatarak oğlana bakıp, "Ne var Andy?" dedi.

Andy soluk soluğa, "Hemen bize gelebilir misiniz?" diye sordu.

"Ofisten bu kadar erken çıkamam. Bekleyemez mi?"

"Hayır efendim. Babam hemen dedi."

Dr. Walker ayağa kalktı, paltosuna ve siyah çantasına uzandı. "Acil durum nedir?"

"Kavik eve döndü."

Dr. Walker durup Andy'ye baktı. "O köpek mi? Geçen kış tedavi ettiğim kurt mu? Hunter'ın onu güneye götürdüğünü sanıyordum."

"Evet, efendim. Götürdü."

"Sadede gelsene. Hunter geri döndü, köpeği yanında getirdi ve köpeğe bir şey mi oldu? Söylemeye çalıştığın bu mu?"

"Hayır, efendim," dedi Andy aceleyle. "Bildiğimiz kadarıyla Bay Hunter hâlâ Washington'da. Ama Kavik burada. Nereden geldiğini, buraya nasıl vardığını bilmiyoruz. Ama çok kötü durumda. Açlıktan ölmek üzere ve arka bacaklarından biri kırık gibi. Babam hemen gelmeniz gerektiğini söyledi."

Walker'ın kara gözleri parladı. "Sana, söz konusu o köpek olduğunda gece gelmen gerektiğini söylemiştim. Unuttun mu?"

"Evet, efendim," dedi Andy. Sonra derin bir nefes aldı ve babasının tehdidini Dr. Walker'a iletti. "Babam hemen şimdi gelmezseniz Kavik'i tüm kasabanın gözü önünde buraya, muayenehaneye taşıyacağını söyledi."

Dr. Walker sert bir ifadeyle ona baktı. "Bunu yapacak kadar dikkatlidir," deyip paltosunu ve çantasını aldı. "Pekâlâ," dedi. "Haydi, gidelim."

Aceyle eve yürürken Walker, Andy'yi sorguya çekti. "Köpeği nerede buldunuz?"

"Hemen burada," dedi Andy. "Okuldan eve dönüyordum, yolun ortasında durmuş beni bekliyordu."

"Hunter onu başka biriyle mi yollamış?"

"Hayır, efendim. Bildiğimiz kadarıyla hayır. Babam, çok uzun bir yol yürüdüğünü söyledi."

"Hımm," dedi Walker düşünceli düşünceli. "Çok ilginç."

Doktor ve Andy eve girdiğinde Kavik koca bir kâse sütü yeni bitirmişti. Dr. Walker köpeğe doğru eğildi. Ev halkı endişeyle ayakta dikiliyordu. Dikkatle, sürekli sorular sorarak köpeği muayene etti. En sonunda çömeliip Kavik'e baktı. "Evet," dedi, "başına çok şey gelmiş. Yaklaşık bir haftadır bir şey yememiş. Uzun bir yol yürümüş. Tabanları kesik içinde, perişan olmuş. Ve vücudunda bir sürü yeni yara izi var. Bu köpek bir ya da birkaç korkunç kavgaya girişmiş."

"Kavik? Kavgaya?" dedi Kurt. "Yok daha neler."

"Birkaç hayvan onu fena ısırmış," dedi Walker. Kavik'in boynundaki tasmayı çıkarıp Laura'ya uzattı. "Hatırladığım kadarıyla daha önce üstünde bu yoktu. Tasmada kocaman diş izleri var."

“Belki Bay Hunter takmıştır,” dedi Andy.

Kurt başını salladı. “Bay Hunter tasma takmasını istemiyordu. Tasmayla kurt gibi görünmez, diyordu.”

“Birisi takmasını istemiş,” diyen Walker yaralı bacağı incelemeye devam etti. “Kırık değil,” dedi bir süre sonra. “Kalçası çıkmış. Sanırım birkaç gün olmuş.” Başını salladı. “Bu hâlde yürüyebilmesine şaşırdım. Açlıktan ölmek üzere tabii. İçindeki kurt inanılmaz derecede güçlü. İnanılmaz!” Çantasını açıp aletlerini çıkarmaya başladı. “Onu uyutup kalçasını yerine oturtacağım. Sonra dört-beş gün alçada kalır, eski hâline döner.”

“İyileşecek mi?” diye sordu Andy endişeyle.

“Tabii. Hâlâ hayatta, o sütü içti. Bol bol yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacı olacak. Bacağına gelince, kaslar tekrar güçlenene dek alçı sorunu halleder. Ağrısı olacak, birkaç gün bacağını korumaya alacak. Ama egzersizle yeniden güçlenir. İki haftaya hiçbir şeyi kalmaz.”

Bir saatten kısa süre içinde Kavik’in kalçası yerine oturtulmuş, alçıya alınmıştı. Dr. Walker gitmeye hazırdı. “Alçada beş gün kalsın,” dedi Kurt’e. “Sonra çakınla alçıyı kes. Bu kadar.” Uyanmaya başlayan Kavik’in başında durup ona baktı. “Çok dayanıklı bir hayvan. Aksi takdirde çoktan ölürdü.”

“Vic,” dedi Kurt, “sence Hunter’ın evinden buraya tüm yolu yürümüş olabilir mi? Buna inanamıyorum. Tanrı’m, iki bin milden fazla.”

“Kesinlikle imkânsız görünüyor,” dedi Walker. “Ama işte, burada. Bu kesin. Ve hâline bakılırsa yolun büyük kısmını yürümüş. Anlaşılan çoğumuzun asla kavrayamadığı bir şeyi öğrenmiş.”

“Neyi?”

“Mecbur olduğun her şeyi yapmaya gücün yeter. Konuşabilseydi çok ilginç olurdu. Eminim bize olağanüstü bir hikâye anlatırdı,” diyen Walker çantasını kapatıp kapağına yöneldi.

“Size yarın para getireceğim,” dedi Andy.

Dr. Walker başını salladı. “Bir dolar getir, Andy. Alçı ve iğne için.”

Laura gülümseyerek başını salladı. “Victor, hiçbir zaman zengin olamayacaksın, biliyorsun değil mi?”

Walker, “Zengin olmak isteseydim başka bir şehre giderdim,” diye homurdandı. “Her neyse.” Kavik’e bakıp başını salladı. “Bu onun için. Bunu fazlasıyla hak etti.” Eğilip köpeğin kulaklarını okşadı. “Muhteşem bir köpeksin,” dedi. “Muhteşemsin.”

Akşam yemeğinde Kavik topallaya topallaya masaya gelmeyi başardı, Andy’nin dibinde durup eskiden olduğu

gibi birkaç leziz lokma verilmesini bekledi. Andy de an-nesi de onu beslemeye koyuldu.

Kurt onları izleyip kaşlarını çattı. “Böyle devam eder-seniz ikiniz de sonunda çok üzüleceksiniz,” dedi. “Kavik hâlâ Bay Hunter’a ait. Yazın buraya geldiğinde onu geri isteyecek.”

“Onu geri vermek zorunda kalırsak veririz,” dedi Laura. “Ama burada olduğu sürece onu neden sevmeyelim ki? Bay Hunter’la kalmak istememesi onu suçu değil. Ben de olsam istemezdim.”

“Kendinizi daha fazla üzmenin ne anlamı var ki. Anla-mıyorum,” dedi Kurt sertçe.

“Belki de Kavik’i vurmaliyiz,” dedi Laura, nadir öfke patlamalarından birini yaşıyordu. “Ya da belki onu bir ka-fese kapatıp yemeğini sopayla önüne itmeliyiz. Nasıl olur? Andy de ben de üzölmekten korkmuyoruz.” Meydan oku-yan bir tavırla Kavik’e koca bir parça etin tamamını verdi, o da çiğnemededen yuttu.

Kurt yemeğine döndü ve tek laf etmedi.

O ana dek Andy, George C. Hunter’ı da baharda dön-düğünde Kavik’e ne olacağını da düşünmemişti. Şimdi her zamankinden de ağır olan o taş, yine midesine oturdu.

İlk gece Kavik mutfakta, eski battaniyesinin üstünde

uyudu. Andy gecenin bir yarısı köpeğin dolandığını duyunca bakmak için yataktan kalktı. Merdivenlerin başında annesi de yanına geldi, birlikte aşağıya indiler. Mutfağın ışığı yanıyordu. Kapıyı açtıklarında Kurt'ü Kavik'in üstüne eğilmiş, ona bir kâse süt verirken buldular.

Laura kollarını kavuşturup kurnazca gülümsedi. "Aca-ba kim kendini üzüyor şimdi?" diye sordu.

"Susamıştı," dedi Kurt süklüm püklüm. "Karnı da acıkmış. Sütü nasıl içiyor, baksana."

"Bunu ta üst katta, yataktayken mi anladın?"

"Acıkmış işte," dedi Andy'nin babası. "Belli değil mi?"

"Ben yatağa dönüyorum," dedi Laura. "Haydi Andy."

Ertesi gün okul tatile girdi. Andy'nin iki hafta boş vakti vardı. Ardından somon avı başlayacak, Bakırkent'teki erkeklerin çoğu balığa, denize açılacaktı. Andy bu yaz da Tom Murphy'nin nalbur dükkânında çalışmayı umuyordu.

Bu boş zamanında Andy ilgisinin tümünü Kavik'e verdi, bu bir köpeğin görüp görebileceği en iyi bakımdı. Kavik bütün günü mutfaktaki battaniyesinin üstünde, uyuyarak geçiriyordu. Yalnızca karnını doyurmak için gözlerini açıyordu. Andy her gece fırçasını alıp köpeğin perişan olmuş

kürkünü fırçalıyordu. Yavaş yavaş tüyleri eski kurt grisi rengini ve parlaklığını geri kazanmaya başladı. Kavik öyle zayıflamıştı ki ilk birkaç geceden sonra Andy onu kolayca üst kata taşımaya başladı, böylece Kavik yatağının yanındaki kilimde yatıyordu. Sabah olunca köpeği yine aşağıya indiriyordu. Ama Kavik hızla ağırlaştı ve eski gücü geri geldi. Beşinci gün Andy'nin babası alçıyı kesti. Kavik dikkatle ayağını yere koydu ve topallayarak odada dolaşmaya başladı. Ve o gece, binbir zahmetle üst kata kendi başına çıktı.

**

Andy'nin babası diz çökerek Kavik'i inceledi. "Onu kasabaya götürme, olur mu Andy? O sokak köpekleriyle karşılaştığınız zamanı hatırlıyor musun? Uçak kazası onu çekingen yapmıştı. Şimdi, eve gelmeye çalışırken yaşadıkları onu muhtemelen daha da korkak hâle getirmiştir. Onu burada, evde tut."

"Tamam," dedi Andy. "Ama bir şekilde oraya gitmesi gerekir de o Kara ya da diğerleri canını sıkarsa hepsini sopadan geçiririm."

Balıkçılar gelmeye başlamıştı. Konserve fabrikasının oradaki koy çok geçmeden teknelerle doldu. Kasabadaki iskeleye de tekneler dizilmişti. Çizmeli balıkçılar kasabanın

tek caddesinde geziniyor, sezonun açılmasını bekliyordu. Andy herkesi ele geçiren o gerilimi âdeta hissedebiliyordu.

Kavik mucizevi biçimde iyileşmişti, açılış günü geldiğinde kimse ona bakıp da yaşadığı korkunç şeyleri tahmin edemezdi. Yine güçlü ve yaşam doluydu; başı dik, sarı gözleri her şeye hâkim, canlı adımlarla etrafta dolaşan kocaman bir hayvandı. Andy çok mutlu olabilirdi ama bir sorun vardı. Bay Hunter her an gelip köpeğini görebilirdi. Bu korku, Evansların evinin üstünde bir kara bulut gibi asılıydı.

Andy bu konuyu babasıyla konuşmaya çalıştı. “Belki bu kez Kavik’i satın alabiliriz baba. Belki kaçtığı için Bay Hunter onu satmak ister.”

“Belki,” dedi babası.

“Ona soracak mısın baba? Deneyecek misin?”

“Tamam,” dedi babası. “Deneyeceğim. Ama beklentiye girme. Bay Hunter inatçı ve sert bir adamdır. Kendi kararlarını kendi verir. Kavik’in ondan kaçması kararlılığını arttırmış olabilir, Kavik’i tutmak isteyebilir.”

“Belki artık Kavik’in ne kadar korkak olduğunu biliyor-dur...” diye söze girdi Andy.

“Bunu ona daha önce söyledim ama faydası olmadı,” diyerek sözünü kesti babası. “Bay Hunter bana en ufak bir

şans verirse Kavik'i almayı deneyeceğim. Bunun sözünü veririm ama o kadar Andy. Başımın etini yemeyi bırak artık."

Andy başka bir şey söylemedi. Babasının öğüdünü dinleyip Kavik'le olabildiğince çok zaman geçirmeye çalıştı. Ama her gün Bay Hunter'ın kısa süre içinde kasabaya geleceğini hatırlatan bir şey olduğundan, bu pek de kolay değildi.

Sezonun açılış günü geldi çattı. Bakırkent'te erkek kalmamıştı. Balıkçı teknelerinden oluşan filo denize açılmış, konserve fabrikası somon yüklü tekneleri beklemeye başlamıştı. Andy hırdavatçı dükkânındaki işine geri döndü.

O işe giderken annesi Kavik'i mutfağa kapatıyor, yarım saat sonra kapıyı açıyordu. Akşam, Andy'nin işten çıkışına yakın Kavik'i çağırıp Andy dönene dek yeniden kapatıyordu. Böylece Kavik Bakırkent'ten, Kara ve sürüsünden uzak kalıyordu. Ama her gece Andy'nin dönüş vakti yaklaştığında Kavik kapıyı eşeleyerek inliyordu.

Andy ise korkuyla Bay Hunter'ı bekliyordu.

Balık mevsiminin ilk haftası geçmişti ki babası, "Hunter büyük olasılıkla bazı yatırımlarını denetlemek için buraya uğrayacak," dedi. "Bugün yarın gelir."

İkinci hafta, çarşamba gecesi Andy işten eve dönüş yolunu tuttu. Alaska Lokantası'nın önünden geçerken Pelte Davis ona el salladı. "Nasıl gidiyor Andy?"

"İyi," dedi Andy. O ve Pelte artık selamlaşıyorlardı ama Andy bu ufak tefek, şişman adamın Kavik'e tavşan demesini hiç affetmemişti.

Sanki bu düşünceye bir cevap gibi Kavik caddenin ucunda belirdi ve neşeyle Andy'ye doğru koşmaya başladı. Andy, kimse görmeden onu uzaklaştırmak için köpeğe doğru atıldı. Ama çok geçti. Kavik koşarak geliyordu.

Pelte Davis bağırdı: "Tanrı aşkına, bizim tavşan dönmüş! Hey Andy, nereden geldi bu tavşan?"

Karnına ağırlar giren Andy oracıkta kalakaldı.

Aksilik bu ya tam o sırada Kara ve sürüsü iki dükkânın arasından caddeye çıktı. Şaşırان köpek sürüsü durdu. Kavik'e baktılar. Kavik de durup gözlerini onlara dikti. Aniden gerilmişti.

Pelte Davis güldü. "Tavşanını buradan götürsen iyi olacak Andy. Yoksa Kara ya da o küçük Pırtık onu ham yapar."

Andy'nin gözleri bir sopa aradı. Yoktu. Yumruklarını sıkıp Kara'nın üstüne yürüdü. Tam ağzını açıp bağıracaktı ki Kara hırlayarak Kavik'e atıldı. Sürünün geri kalanı

da haykırışlarla hemen arkasındaydı. Uzun tüylü küçük Pırtık da o sırada iki dükkânın arasından caddeye fırladı. Diğerlerinin Kavik'e saldırdığını görünce keyifli bir havla-mayla o da peşlerine takıldı.

Andy izledi. Artık yapabileceği bir şey yoktu. Kavik ar-kasını dönüp kaçmaya başlayacak, yaygaracı sürü ardına düşüp onu cadde boyunca utanç verici bir biçimde kova-layacaktı. Ama Kavik olduğu yerde, öylece duruyordu. İri kafasını eğdi, sarı gözleri dosdoğru ona yaklaşan Kara'ya dikiliydi. Andy, "Kaç Kavik, eve kaç!" diye bağırmak iste-di. Ama sesi çıkmadı.

Ardından Kavik kan donduran bir hırlamayla atıldı. Hayır, Kara'dan kaşmıyordu, kuyruğunu bacaklarının arasına almış eve doğru koşmuyordu; dosdoğru sürünün önüne atılmıştı. Ağzı açılmış, parlak dişleri olanca kor-kunçluğuyla ortaya çıkmıştı.

Andy kurtların nasıl dövüştüğünü, çenelerinin ne den-li güçlü olduğunu, dişlerinin bıçak gibi kestiğini ve parça-ladığını duymuştu. şimdi buna tanık oluyordu.

Kara sürünün birkaç metre önündeydi. Kavik dos-doğru göğsüne atlayınca yere, tozların içine yuvarlandı. Kavik şimşek gibi üstüne çöktü ve korunmasız gırtladığını hedef aldı. Kara şaşkınlık ve korku içinde sızlandı, sonra Kavik'in dişleri kapandı; boğazını parçalamıştı. Kara bir

daha ayağa kalkamadı. Bunun üstüne tüm sürü Kavik'in üstüne çullandı, Kavik ağırlıklarının altına gömüldü.

Kavik gergin bedenlerinin altında gözden kaybolmuştu. Bir an sonra tekrar görünür oldu; sürünün tam ortasında olanca gücüyle arka bacaklara atılıyor, dönüyor, savruluyor, dişleri bir sağa bir sola iniyordu. Hırlayan köpeklerin arasında o kadar hızlı sıçrayıp atlıyordu ki Andy'nin gözüne Kavik'ten iki tane varmış gibi görünüyordu. Sürü daha önce böyle bir şeyle hiç karşılaşmamıştı. Hantal kasaba köpekleri karşısında kazandıkları kolay zaferlere alışıktilar. Savaş naraları inlemelere, acı ve korku dolu çığlıklara dönüştü.

Zayıf bir köpek üç bacağı üstünde topallayarak son sürat kaçmaya başladı. Beyaz, kısa tüylü bir köpek körlemesine caddenin diğer ucuna koşuyordu; yüzünün bir yanı parçalanmıştı. Ardından dehşete kapılan sürü dağıldı, her biri ortalarındaki şeytandan kaçmak için başka yöne koşuyordu.

Savaşa yetişmek için koşturan Pırtık bir anda durdu. Kavik onu görüp saldırdı. Pırtık en yakın kaçışa, eski ahşap kaldırımın kenarındaki bir deliğe sıvışmak için atıldı. Kısacık bacakları hayatında hiç böyle hızlı olmamıştı. Başını deliğe soktu, Kavik'in çenesi gözden kaybolan kuyruğunun ardından kapandı.

Kavik tir tir titreyen Pırtık'a baktı. Kan donduran hırlamalarla çürük kaldırımını parçalamaya başladı. Aniden vazgeçti ve ıssız caddenin ortasına yürüdü; başı havada, kulakları tetikte, etrafı tarayan sarı gözleriyle dikildi. Görünürdeki tek köpek Kara'ydı. Ve ölüydü. Kavik Bakırkent'teki her köpeğe meydan okumuştı. O Kavik'ti, kurt köpeği Kavik. Kuzey Amerika Kızak Köpeği Yarışması'nı kazanan sürünün lideri.

Sonunda konuşabilen Andy, Kavik'i yanına çağırdı. Kolunu köpeğin boynuna dolayıp Pelte Davis'e baktı. Heyecandan titriyordu. Sesini biraz yükseltti. "Ona tavşan mı demiştin Pelte? Hâlâ bir tavşan olduğunu mu düşünüyorsun?"

Pelte, Kavik'e, onun o kocaman, beyaz dişlerini sergileyen açık ağzına ve ona dikilmiş sarı gözlerine baktı. Pelte bakışlarını caddeye, ölü Kara'ya çevirip, "Tanrı'm! Tanrı'm, Andy!" diye kekeledi. "Bu hayvan bir katil! O bir katil, Andy!"

"Yarı kurt," dedi Andy. "Adı Kavik. Kutup porsuğu demek."

"Sana inanıyorum," dedi Pelte Davis. "İhtiyar Kara'yı öldürdü, bütün çeteyi dağıttı. Sana inanıyorum Andy."

Andy arkasından yükselen bir ses duydu. "Sen, delikanlı! Delikanlı! Buraya gel."

Andy arkasına döndü. Bay Hunter caddenin karşısında, postanenin önünde dikiliyordu. Elinde bir deste mektup vardı. "Delikanlı!" diye haykırdı yine. "Sen ve köpek. Buraya gelin."

Andy, "Haydi Kavik," dedi. Arkasını dönüp yanında köpeklerle cadde boyunca koşmaya başladı. Bay Hunter arkasından bağıırıyordu. "Delikanlı! Bekle delikanlı!"

Andy eve kadar koşup mutfağa daldı. Annesi akşam yemeğini hazırlıyor, babası ise masaya oturmuş gazete okuyordu.

"Baba! Anne!" diye haykırdı. "O burada! Burada! Kavik'i gördü! Onu almaya geliyor!"

Annesiyle babası ona bakakaldı. Annesi, "Kim burada?" diye sordu.

"Bay Hunter. Kavik'i gördü. Şimdi onun peşinden geliyor. Biliyorum."

Andy'nin babası gazeteyi bırakıp sakince, "Bay Hunter burada mı? Fabrikaya gelmedi. Onu nerede gördün? Sakin ol Andy. Ve en baştan anlat," dedi.

Andy derin bir nefes aldı. "İşten çıktığımda Kavik kasabaya gelmiş, beni bekliyordu."

"Demek bu yüzden ortadan kayboldu," dedi annesi. "Onu mutfağa kapatacaktım ama hiçbir yerde bulamadım. Neden kapattığımızı anlamış olmalı."

“O köpek sürüsü saldırdı mı?” diye sordu babası.

Andy başıyla onayladı ve olanları, kavgayı bütün canlılığıyla anlattı. “Bay Hunter elinde mektuplarla postane-nin önünde duruyordu. Bana seslenip beklememi söyledi. Ama ben kaçtım. Geliyor, buraya geliyor baba! Biliyorum.”

“Fabrikaya gelmeden mektuplarını almak için durmuş olmalı,” dedi Andy’nin babası. Sonra bakışlarını Kavik’e çevirdi, George C. Hunter’ı tamamen unutmuş gibiydi. “Demek tüm yaşadıklarından sonra cesaretine kavuştun,” dedi merakla. “Ama nasıl?”

Andy’nin annesi eğilip Kavik’in başını okşadı. “Belki uğruna savaşacak bir şey buldu. Onun için çok önemli bir şey. Öyle mi Kavik?”

“Ne?” dedi babası.

Hâlâ köpekle konuşan Laura, “Kim bilir?” dedi. “O koca tasmayı boynuna takacak kadar seni önemseyen biri. Onu sevdin mi, onun için dövüştün mü Kavik? Ya da belki bir eş buldun? Bir eşin var mıydı Kavik?”

Kavik kuyruğunu salladı ve dudaklarını kıvrıp gülüm-sedi.

“Eğer birisi onu bu kadar çok sevdiyse neden onunla kalmadı?” diye sordu Andy’nin babası. “Bir eş bulduysa dişisi nerede?”

“Asla bilemeyeceğiz,” dedi annesi usulca. “Ama emin olduğum bir şey var: Bize geri döndü çünkü bizi çok ama çok seviyor.”

Andy’nin babası, sanki onu ilk defa görüyormuşçasına Kavik’e bakmayı sürdürüyordu. Köpeğin iri çenesini okşayıp başını salladı.

Pencereden dışarıya bakan Andy, “İşte, geliyor!” diye haykırdı. “Peşime düşüp eve geleceğini biliyordum. Baba bir şey yap. Lütfen!” diye yalvardı. “Onu satın al. Lütfen, bir dene!”

Kurt Evans yanıt vermeden dışarı çıktı. Andy ile annesi de onun peşinden dışarı çıktı. Kavik de aralarındaydı. Dördü bahçede durup Bay Hunter’ı bekledi.

George Hunter Andy’nin babasının önünde durdu, gözleri Kavik’teydi. “Demek buraya geri döndü. Onu az önce kasabada gördüğümde gözlerime inanamadım. Buraya nasıl döndü, Kurt?”

“Ben de sizin bize anlatacağınızı umuyordum,” dedi Andy’nin babası. “Yaklaşık üç hafta önce buraya geldi. Arka bacaklarından biri çıkmıştı, açlıktan ölmek üzereydi. Vücudunda kavgalardan kalan bir sürü yara izi vardı. Birisi boynuna tasma takmış. Siz mi taktınız?”

George Hunter başını iki yana salladı. “Bir gece, kulübünden kaçtı. Bir hafta boyunca etrafa haber salıp attım ama ses çıkmadı. Kulübün arka tarafındaki tepelere gittiğini düşündüm.” Kaşlarını çattı, siyah gözleri sert bir ifadeyle Kavik’e bakıyordu. “Buraya nasıl geldi? İki bin milden fazla yol var. Ve boynuna kim tasma taktı? Dövüşmeyi nerede öğrendi? Evdeyken gördüğüm en büyük korkaktı. Ama şimdi öyle değil. O büyük, siyah köpeği nasıl öldürdüğünü, bütün sürüyü nasıl darmaduman ettiğini gördüm. Ne gösteriydi ama! Orada, sokağın ortasında duruyordu. Tıpkı yarışı kazandığı zamanki gibi görünüyordu. Kralların kralı! Onu yeniden bulduğuma çok sevindim.”

Kurt Evans tek kelime etmedi. Düşünceli bir tavırla boynunu, sonra çenesini ovdu. Kaşlarını çatarak önce Kavik’e, ardından Bay Hunter’a baktı.

“Sorun mu var Kurt?” diye sordu Hunter.

Andy’nin babası çenesini ovmayı sürdürdü. Sonunda buzlu sulara atlayacak bir yüzücü gibi derin bir nefes aldı ve ölçülü bir kararlılıkla, “Bay Hunter, Kavik’i almanıza izin veremem,” dedi.

George Hunter’ın kara gözleri şaşkınlıkla Kurt Evans’a kilitlendi. “Ben o köpeği satın aldım. Parasını verip aldım, belgesi var. Ne demek istediğini açıklasan iyi olur Kurt.”

“Deneyeyim. Andy uçak kazasından sonra onu bulduğunda bana köpeği vurmamı söylediniz. Bildiğiniz gibi bunu yapmadım, köpek iyileşti. Sonra onu güneye götürdünüz. Orada aylarca kaldıktan sonra kaçtı. Bir şekilde buraya, bize geri döndü. Demek ki bir anlık kararla kaçmamıştı. Sizinle kalmak istemiyordu. Bizi istiyordu çünkü burası onun evi. Biz onun ailesiyiz. Onunla şansınızı denediniz Bay Hunter ve o hayır dedi. İlk seferinde doğru olanı yaptık, onu size geri verdik. Buraya gelebilmek için tüm yaşadıklarından sonra, bu kez onun ne istediğini göz önüne almalıyız.”

George Hunter’ın kara gözleri soğuk, sesi sertti: “Bu şimdiye dek duyduğum en saçma şey. Onu öylece alacağını mı sanıyorsun Kurt?”

“Onu sizden satın alacağım.”

“Ona 2000 dolar ödedim.”

Kurt Evans yutkundu. “Bu çok para.”

“Onu aldığımda çok özel bir köpekti. Şimdi yine öyle.”

“800 dolarım var,” dedi Andy cesurca öne çıkarak. “O parayı alabilirsin baba.”

Gözlerini bir an kocasından ayırmayan Laura, “Sakin ol Andy,” dedi.

Andy nefesini tutarak babasını izledi.

“Benimle mahkemede karşı karşıya gelmeyi düşünüyorsan bunu unut Kurt. Söz konusu param olunca canına okurum.”

Kurt ağır ağır başını salladı. “Bunu biliyorum.” Kavik’e bakıyordu, köpek de sarı gözlerini onun yüzüne dikti. “Bana sorarsanız yasal sahipliğe fazla anlam yükleniyor,” dedi düşünceli bir sesle. “Ya ahlaki sahiplik? Ya bir yere ait olma hissi? Bu bize göre sahiplik değil. Kavik ailemizin bir parçası. O buraya ait. İki bin mili aşıp buraya döndüğünde bunu kanıtladı. Şimdi işe onun tarafından bakmalıyız. Olmak istediği yer burası. Eğer şimdi hiç savaşmadan onu almanıza izin verirsem ona ihanet etmiş olurum. Sadakatin ve bağlılığın anlamı yokmuş gibi. Ama bence var Bay Hunter. Kavik sizin için yalnızca bir köpek, alıp satılacak bir şey. Benim için öyle değil. Onun için savaşmalıyım. İnandığım şey için savaşmalıyım.”

George Hunter, “Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun Kurt?” diye sordu alaycı bir sesle. “Böyle bir savunma mahkemede yargıcı da jüriyi de güldürür.”

Evans devam etti: “Sanırım güneyde Kavik’le ciddi sorunlar yaşadınız. Eminim böyle büyük ve hareketli bir köpeği şehirde tutmanın güçlüğüne fark ettiniz. Bu yüzden onu hapsetmek zorunda kaldınız. Kaçmasının sebeplerinden biri bu. Fırsatını bulursa yine kaçacaktır. Bu

köpeği şehirde tuttuğunuz sürece sorunların ardı arkası kesilmeyecek. O buraya ait, bence bunu siz de biliyorsunuz. Geçen yıl yarışı kazandı, o zaman 2000 dolar ediyordu. Ama bu yıl yeni bir kazanan olacak. Kavik için bu paranın yarısını vereni bile bulamazsınız. Bense size 1000 dolar vereceğim Bay Hunter.”

“Yani bir binlik kaybedeceğim, ha?”

Kurt Evans gözlerini George Hunter’ın keskin, kara gözlerine dikti. “Tek kuruş kaybetmeyeceksiniz!” dedi. Sesi sakın ve kendinden emindi.

“Nasıl olacak o iş?”

“Başına geçmemi istediğiniz o büyük gırgır teknesi hâlâ iskelede demirli, hiçbir şey yapmıyor. Üç yılda başına üç kaptan geçirdiniz ama hiçbirisi işi kotaramadı. Yani *Dümenci* balık mevsiminin yarısını demirli geçiriyor. Oysa iyi bir kaptanla konserve fabrikanıza bir mevsimde binlerce somon getirebilir. İkimiz de biliyoruz ki ben bunu yapabilirim Bay Hunter. *Dümenci*’nin başına geçerim. Bana daha önce önerdiğiniz koşullarla. Ne dersiniz?”

Şimdi Hunter’ın kara gözleri Kurt Evans’ın sakın, gri gözlerini yokluyordu. Evans böyle bir hayvanı şehirde tutmakla ilgili söylediklerinde haklıydı. Karısının çiçek bahçesini parçalaması yetmişti zaten. Kavik’in yeniden evde olması çok fazla sorun yaratacaktı. Ama daha önemlisi,

Evans'ın kendisi için yeniden balığa çıkması söz konusuydu. Elini uzattı. "Anlaştık."

El sıkıştılar. Kurt, "Sabah ilk iş tekneye çıkıp *Dümenci*'yi hazır edeceğim. Siz mürettebatı toplayın. Sezonun bitmesine hâlâ iki buçuk hafta var. Somon bolluğunu düşünürsek, fabrikaya ilk partiyi birkaç saat içinde götürürüz."

"Kâfi," diyen George Hunter önce Kavik'e, ardından Andy'ye baktı. "Harika bir köpeğin oldu delikanlı!" Ve tepeden aşağıya, fabrikaya doğru yürümeye başladı.

Evans ailesi evlerine, onları bekleyen akşam yemeğinin başına döndü. Kavik yine Andy'nin dibinde, payına düşen lokmaları bekliyordu.

Kurt eşine bakıp birden gülümsedi. "Görünüşe göre yeniden balıkçı olacağım. Biliyor musun, seviniyorum. Uzun zaman önce geri dönmeliydim."

"Biliyorum," dedi Laura gülümseyerek. "Bu iş çözüldüğü için çok mutluyum..."

Andy sandalyesini geri itip Kavik'in başını ellerinin arasına aldı. Alçak, candan bir sesle konuştu. "Keşke başına gelenlerin hepsini bilebilseydim. Nerelerdeydin, kimlerle karşılaştın? O yaralar nasıl oldu? Tasmayı kim taktı? Keşke cesaretine nasıl kavuştuğunu bilseydim. Keşke onca yolu nasıl aştığını, bize nasıl geri döndüğünü bilseydim."

Ama aslında önemli değil. Artık evdesin. Bu sefer temelli. Ama keşke bilseydim. Keşke.”

Kavik başını kaldırıp çocuğun sesini dinledi. Sonra yüzünü yaladı. Söylediği her kelimeyi anlamış gibi gülümsedi.